MARY ADLER

Vacanţa de vară

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Paddy Dempster era tristă în seara aceea de primăvară, privind praful roşu care se ridicase de pe câmpia ce se întindea până la poalele munţilor din depărtare. Aroma dulce a florilor de portocal înmiresma aerul, iar stelele sclipeau pe cerul senin.

Tânăra stătea sprijinită de poarta casei doamnei Frank, gândindu-se cum să-şi petreacă seara. Singurătatea o apăsa şi fata simţea nevoia să se distreze. Orăşelul Gidgeemallawa nu-i oferea multe ocazii pentru timpul ei liber. Iubitul său se afla la mii de kilometri, tocmai la Sydney, şi nu mai primise veşti de la el de mai bine de două săptămâni. Neliniştea din suflet nu putea fi potolită nici de contemplarea naturii sălbatice şi nici de cartea de poezii care se afla pe măsuţa din cameră.

Ce putea face? Până la vacanţa de vară mai erau câteva săptămâni şi dorul de Phil îi sfâşia inima.

Ceva trebuie să se întâmple; Paddy avea senzaţia că este prinsă într-o capcană şi că numai o minune ar putea să o scoată din încurcătură.

Scârţâitul uşii o făcu să-şi întoarcă privirea spre casă: doamna

Frank se apropia de poartă strecurându-se printre arbuştii de piper.

— Oh, Paddy, iar eşti mâhnită! Ţi-e dor de iubitul tău din

Sydney? Te sfătuiesc să-l dai uitării pe Phil şi să te distrezi! Eşti tânără şi nu poţi sta toate serile în casă. Fii sigură că, peste câţiva ani, când vei fi căsătorită, vei regreta timpul pierdut. Nu cred că Phil se va supăra dacă mă vei însoţi la petrecerile la care trebuie să particip.

Paddy schiţă un zâmbet şi recunoscu încurcată:

— Phil nu are ce să-mi reproşeze, dar...

— Vino cu mine la petrecerea dată de Greg Marlow.

Tânăra îşi muşcă buzele, neştiind ce răspuns să-i dea.

Tristeţea şi singurătatea o însoţiseră fără încetare de când sosise în Gidgeemallawa. Se împliniseră două luni de când fusese numită învăţătoare în această localitate pierdută din câmpia nesfârşită de pe coasta Australiei şi, din cauza depărtării de Phil, nu avusese niciun moment de linişte.

Singurele ei contacte sociale fuseseră discuţiile cu mamele elevilor ei la o ceaşcă de ceai sau partidele de cărţi cu colegii la cafeneaua Golden Key din orăşel. Restul timpului şi-l petrecea aşteptând poştaşul să-i aducă o scrisoare de la Phil. La început, urâse localitatea izolată care o despărţise de iubitul ei dar, încetul cu încetul, se obişnuise cu peisajul din jur, mai ales că parfumul florilor de portocal îi dădea o senzaţie de prospeţime şi de optimism. În sufletul ei, era convinsă că nu va mai trece multă vreme până când în sfârşit îl va revedea pe

Phil. După vacanţa de vară se va mărita cu el şi va locui în

Sydney.

Bineînţeles că aceasta era numai o dorinţă. Doamna Frank avea, poate, dreptate: într-o zi va regreta că nu s-a distrat când era tânără.

Paddy se uită la domnul Frank care citea paginile consacrate sportului din ziarul sosit de puţină vreme. Freddy stătea pe un scaun de pe veranda casei, urmărind listele cu câştigătorii de la cursele de cai.

— Ei, te-ai hotărât? insistă domnul Frank.

— Fireşte. După cină, toată lumea va trece în salonul rezervat dansului.

Doamna Frank era nelipsită de la petrecerile din orăşel, fiind pianista formaţiei care era angajată de localnici pentru a înveseli petrecerile. Deoarece doi instrumentişti se mutaseră în altă localitate, doamna Frank luase legătura cu o familie de muzicanţi, Les şi Charles, pentru a reface componenţa formaţiei. Les cânta la vioară, iar fiul său, Charles, la baterie, chitară sau acordeon.

— Jenny Marlow se logodeşte în această seară cu un fermier din Belah Springs, aşa că va veni multă lume, adăugă doamna

Frank, îndreptându-se spre maşina parcată sub un copac. Ce zici, vii şi tu, Paddy?

Fata ezită să dea un răspuns direct.

— Nu ştiu dacă se cade să particip la serată. Nu cunosc pe nimeni...

— Oh, asta să-ţi fie singura grijă! Oricine este binevenit la astfel de distracţii. Mâncare este din belşug şi nimeni nu e refuzat dacă vrea să guste din preparatele gazdei. Îi voi spune lui Greg

Marlow că mă ajuţi întorcându-mi paginile partiturilor. De fapt, nu vei

avea răgaz să stai lângă pian, deoarece bărbaţii vor roii în jurul tău, ca urşii la miere!

— Asta mai lipsea! exclamă Paddy râzând. Nu voi dansa decât cu cei care vor fi politicoşi şi liniştiţi.

Tânăra se aşeză pe scaunul de lângă şofer, bucuroasă că va avea ocazia să râdă, să danseze şi să discute cu oaspeţii de la petrecere. Singurătatea din ultima vreme se accentuase, iar

Phil nu-i mai scrisese de două săptămâni. Ce bine era că va cunoaşte şi alţi oameni decât părinţii elevilor ei. Gândul că bărbaţii o vor curta n-o încântă, având în vedere că nu era frumoasă şi nici cochetă...

Livada de portocali a lui Greg Marlow se afla la câţiva kilometri de orăşel şi Paddy fu încântată să simtă aroma delicată a florilor albe. În hambarul de lângă casă era lumină şi se auzeau vocile lucrătorilor care împachetau portocalele.

— Ce parfum exotic! zise doamna Frank. N-aş putea dormi dacă aş locui aici.

Paddy nu zise nimic, deoarece mireasma florilor de portocal era pe gustul său.

Doamna Frank parcă maşina sub un arbore de cauciuc, lângă camioneta celorlalţi instrumentişti, exclamând:

— Draga mea, să mergem repede la locul unde este orchestra.

Urcând treptele scării în urma ei, Paddy se simţea stânjenită, deoarece purta o pereche de jeanşi şi o cămaşă în dungi, din bumbac. În picioare avea sandale de culoare verde, iar părul negru tuns scurt era ciufulit. Ţinuta ei nu era potrivită pentru o petrecere.

Doamna Frank începu să discute cu membrii formaţiei, fără să-i acorde atenţie lui Paddy. O tânără apăru în pragul uşii şi-i chemă pe muzicieni în casă. Tânăra era îmbrăcată într-o fustă lungă de mătase şi o bluză cu mâneci scurte, şi avea cercei de culoarea ambrei. Doamna Frank uitase complet de Paddy care rămăsese pe verandă, întrebându-se cu groază ce putea să facă în mijlocul unor necunoscuţi.

Ce bine ar fi ca tânăra să reapară, zicându-i că doamna

Frank o rugase să aibă grijă de musafiră. Atunci Paddy ar fi rugat-o să-i

împrumute o rochie lungă şi totul ar fi fost în regulă.

Bineînţeles că dorinţa lui Paddy nu se împlini. Doamna

Frank nu-şi făcea griji din cauza ei, ştiind că Paddy este destul de mare. La douăzeci şi doi de ani, o învăţătoare poate să se descurce şi singură în orice împrejurare.

Când oaspeţii începură să umple casa, Paddy se retrase la umbra binefăcătoare a copacilor din grădină, preferând să stea departe de larma petrecerii. De sub arborii parfumaţi, tânăra avea posibilitatea să urmărească agitaţia musafirilor. Muzica se auzea până departe la fel ca şi voioşia comesenilor. Paddy se rezemă de un arbore de piper, uitându-se la perechile care dansau pe verandă. După felicitările ce le primea tânăra care vorbise cu instrumentiştii, Paddy deduse că aceasta era Jenny.

Bărbatul brunet de lângă ea, care zâmbea fericit, era logodnicul.

Logodnicii intrară în casă, urmaţi de ceilalţi oaspeţi, cu excepţia a patru fete care sporovăiau vesele.

Brusc, fetele îşi întoarseră capetele spre maşina din care coborî un bărbat chipeş, într-o cămaşă albă şi pantaloni negri.

Bărbatul se îndreptă spre grupul de fete, o invită pe una dintre ele la dans şi fu urmărit cu privirile admirative de celelalte fete rămase pe verandă.

Paddy observă că bărbatul nu dansa cu aceeaşi fată, schimbând partenerele la fiecare melodie. Se vedea că-i place să petreacă, fără să se sinchisească de bârfele tinerelor care nu apucaseră să danseze cu el. Necunoscutul era înalt şi solid.

Pielea lui bronzată şi părul negru aveau reflexe misterioase la lumina lampioanelor din grădină. Paddy îşi spuse că dacă n-ar fi fost Phil, ar fi putut să se îndrăgostească de acest bărbat seducător. Faptul că el dansa cu cele mai drăguţe fete o descumpănea puţin, căci un bărbat nestatornic nu putea să-i dea liniştea de care ea avea nevoie.

Când nu se mai afla nimeni pe verandă, Paddy se hotărî să se apropie de casă şi se aşeză pe un scaun, aprinzându-şi o ţigară din pachetul aflat pe masa alăturată. Nu putea sta departe de petrecere şi avea de gând să o caute pe doamna

Marlow pentru a-i propune s-o ajute la bucătărie. Musafirii erau însetaţi şi gazda trebuia să facă faţă insistenţelor lor.

După ce trase de câteva ori din ţigară, învăţătoarea se ridică în picioare, întrebându-se cu cine dansează chipeşul bărbat.

O voce din spate o făcu să tresară.

— A fost bună ţigara?

Paddy întoarse capul şi zări un bărbat purtând o cămaşă albă şi pantaloni negri.

— A fost cam tare, recunoscu fata. Nu prea fumez. Te rog să mă ierţi că ţi-am luat o ţigară.

— Nu face nimic, zise bărbatul.

Paddy încercă să treacă de el, dar necunoscutul se postă în faţa ei întrebând-o:

— Cine eşti? Nu te cunosc.

— Fireşte că nu mă cunoşti.

— Lasă-mă să ghicesc. N-am mai fost de multă vreme pe aici.

Ai o voce plăcută. Eşti cumva una dintre fetele care umblă după Venn Wildash?

— Nu, n-ai ghicit, răspunse Paddy pe un ton rece. Bărbatul era băut şi clipea des din ochi. Te rog să-mi dai voie să trec.

— Unde te grăbeşti? Este atât de plăcut să stăm de vorbă.

Cred că-ţi place să fii sărutată.

Brusc, bărbatul o îmbrăţişă, căutând s-o sărute. Paddy se zbătu neputincioasă, împingându-l pe agresor. Acesta nu se îndepărtă şi o prinse de braţ, trăgând-o spre el. Respiraţia grea şi transpiraţia lui abundentă o dezgustau pe tânăra care se înverşuna să-i opună rezistenţă, ferindu-şi buzele de atingerea gurii lui. Bărbatul o strânse cu putere şi fata scoase un icnet de durere. Pe neaşteptate, o mână puternică îl înhăţă de guler pe beţiv, îndepărtându-l de Paddy.

— Keith, du-te şi te răcoreşte. Ai băut cam mult.

Keith clătină din cap, dar îl ascultă pe bărbatul care intervenise şi dispăru în întunericul nopţii.

Paddy gâfâia, tremurând din tot corpul, străduindu-se să-şi încheie

nasturii de la cămaşă. Ridicând ochii spre salvatorul care se uita încruntat la ea, învăţătoarea îl recunoscu pe bărbatul chipeş care-i atrăsese atenţia cu câteva minute în urmă.

Înainte de a putea să-i mulţumească, necunoscutul exclamă mânios:

— Ce cauţi la petrecere? Ai venit să tulburi atmosfera de aici?

Vii de la ferma vecină? Nu te-a invitat nimeni, aşa că ai face mai bine să dispari cât mai repede! Ai înţeles?

Paddy se întunecă la faţă, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Nu vin de la nicio fermă şi nici nu am dat buzna la petrecere.

— Pun pariu că nu spui adevărul, spuse bărbatul cu un glas ameninţător. Vreau să te văd mai bine, adăugă el, aprinzând un chibrit. Privirea lui o cercetă cu atenţie şi tânăra se îmbujoră la chip, ruşinându-se că nu are o ţinută elegantă. Acum putea şi ea să-l privească de aproape.

Necunoscutul avea ochii albaştri şi sprâncenele stufoase.

Cutele adânci din jurul gurii exprimau o bogată experienţă de viaţă. Paddy aprecie că salvatorul ei avea în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Am avut dreptate, rosti el, stingând chibritul. Nu faci parte dintre cei invitaţi.

— N-am afirmat că fac parte dintre oaspeţi. Am venit cu doamna Frank. Eu o ajut să întoarcă partitura.

Necunoscutul hohoti nemulţumit.

— Dumnezeule, ce tupeu! N-am auzit până acum o asemenea scuză neroadă!

— Ce te priveşte pe tine ce caut eu aici? se răzvrăti Paddy.

Eşti rudă cu logodnicii?

— Nu, dar nu pot admite ca petrecerea să fie tulburată de fete cu o purtare dubioasă.

Paddy simţi că obrajii îi ard de furie. Bineînţeles că nu trebuia să fi venit la petrecere, dar depărtarea de Phil şi parfumul florilor de portocal o îndemnaseră s-o însoţească pe doamna

Frank. Nu fusese vina ei că un beţivan o agresase. Învinuirea pe care i-o adusese bărbatul din faţa ei era nedreaptă şi fata îşi înălţă bărbia, hotărâtă să-l pună la punct pe necunoscutul chipeş.

— Nu ai niciun drept să-mi vorbeşti pe un asemenea ton.

Repet că am însoţit-o pe doamna Frank. Nu m-am aşteptat ca la petrecere bărbaţii să se îmbete ca nişte porci şi să agaţe fetele care stau pe verandă.

— Este vorba doar de un singur beţiv, o corectă bărbatul, şi de o singură fată. De ce ai stat singură pe verandă? Nu cunoşti proverbul care spune că nu trebuie să te joci cu focul?

Paddy nu răspunse, încercând să-şi potolească bătăile inimii. După ce necunoscutul se va îndepărta, fata avea de gând s-o aştepte pe doamna Frank în maşină, conştientă că ţinuta ei nu era potrivită pentru a dansa.

Bărbatul îi porunci, cu o voce joasă, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile:

— Du-te la maşina doamnei Frank şi stai acolo până când se termină petrecerea care ţi se pare plicticoasă.

Paddy se încăpăţână să tacă şi bărbatul o prinse de braţ.

Fata tresări şi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre maşină, urmată de necunoscut. Când ajunse lângă maşină, lângă arborii de piper, tânăra rosti peste umăr:

— Mulţumesc, dar mă descurc singură. Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Vreau să mă asigur că vei sta în maşină.

Fata se intimidă şi se îndepărtă de maşină.

— Pe aici, îi ordonă bărbatul, luând-o de braţ.

Paddy deschise gura, dar nu îndrăzni să scoată vreo vorbă.

Strânsoarea mâinii lui o durea, iar umilinţa o împiedica să protesteze. Bărbatul deschise portiera maşinii şi fata se aşeză pe bancheta din spate. Situaţia în care se afla era neplăcută şi umilitoare. La urma urmei, era învăţătoare şi nu o uşuratică în căutare de aventuri.

Furia ei nu putea fi potolită, căci privirea ameninţătoare a bărbatului nu era deloc încurajatoare. Tânăra nu-şi găsea cuvintele pentru a riposta şi se hotărî să nu-l contrazică pe cel care tocmai îi spusese pe un ton zeflemitor:

— Pune-ţi pătura pe tine şi poate vei reuşi să adormi, uitând de aventurile romantice pe care le cauţi în zadar.

Paddy întoarse capul, nedorind să-l mai vadă pe necunoscutul care se îndepărta. Când bărbatul ajunse la scara de la verandă, tânăra răbufni

indignată, scoţând capul pe geam:

— Te urăsc, oricine ai fi! Oricât de multe fete ar dori să danseze cu tine, eu nu m-aş ridica de pe scaun dacă ai îndrăzni să mă inviţi la dans.

— Ce amabilă eşti, zise necunoscutul, întorcându-se la maşină.

Paddy îşi retrase capul ruşinată.

— Îmi cer scuze că te-am bruscat. Îţi voi aduce ceva de mâncare.

— Nu-i nevoie să te deranjezi. Nu mi-e foame. N-am venit aici să mă ghiftuiesc.

— Sunt convins că ai avut alte intenţii, o ironiză bărbatul, dar nu cred că vei rezista fără să guşti ceva. Vei avea cam mult de aşteptat şi nu ştiu dacă vei putea dormi. Nu voi întârzia.

— Poţi să stai oricât. Nu trebuie să te convingi dacă am spus adevărul?

După ce necunoscutul intră în casă, Paddy îndrăzni să iasă din maşină, având grijă să-şi pună pătura îm jurul umerilor.

Brutalitatea cu care fusese tratată o enervase şi câţiva paşi în grădină ar fi fost bineveniţi.

Noaptea era minunată. Stelele sclipeau pe bolta cerească, iar parfumul florilor se simţea în aerul răcoros. Ce păcat că

Phil era departe!

În momentul când se apropie de casă, Paddy se împiedică de necunoscutul care ţinea în mână o tavă şi un pahar cu bere.

Băutura se vărsă pe cămaşa bărbatului şi pe pătura care acoperea umerii fetei.

— Nu ţi-am spus să stai în maşină?

— Nu ai dreptul să-mi porunceşti, replică fata. Nu sunt sclava ta. Te-am rugat eu să-mi aduci bere şi mâncare? Ce ai aflat despre mine?

— Am vrut să verific dacă o cunoşti pe doamna Frank, dar m-am gândit că puţină mâncare ţi-ar prinde bine.

— Ţi-am spus că nu mi-e foame. Nu te strădui să mă consolezi. Voiam s-o anunţ pe doamna Frank că mă duc acasă.

Te rog să-i transmiţi că n-o mai aştept.

— Nu poţi merge pe jos până la orăşel.

— De ce? Mă descurc singură, n-ai teamă.

— Te duc eu cu maşina, se oferi bărbatul după un moment de gândire.

— Nu se cuvine ca un domn să fie văzut în compania unei fete care caută o aventură.

— Vreau să fiu sigur că nu mai dai târcoale pe aici. Nu trebuia să-mi vinzi gogoşi că ai venit cu doamna Frank.

Paddy se simţi stingherită. Aşadar, bărbatul acesta nesuferit nici măcar nu avusese bunul-simţ să se intereseze dacă ea îi spusese adevărul. Cumpănind dacă trebuie să dea curs invitaţ iei lui, tânăra îşi spuse că este bine să profite de brusca lui amabilitate, pentru a ajunge mai repede acasă.

Necunoscutul puse tava pe pământ şi deschise portiera.

Paddy remarcă friptura de pui şi regretă că nu acceptase să guste din ea.

După câteva sute de metri, bărbatul o întrebă pe tânăra de lângă el:

— Unde locuieşti?

— În Gidgeemallawa. Poţi să mă laşi oriunde vrei.

— De unde eşti? Accentul tău este englezesc, nu-i aşa?

— Ai ghicit.

— Ai pe cineva?

— Nu.

— Aha, eşti singură. Călătoreşti să cunoşti lumea?

Fata tăcu, uitându-se pe geam.

— Dumnezeu ştie ce cauţi în Gidgeemallawa. Aici nu vei întâlni dragostea. Este o regiune sălbatică şi bărbaţii nu sunt pe gustul tău.

— Dacă asta te va linişti, află că mă aşteaptă cineva la Sydney.

— Aventura din această seară nu are nicio legătură...

— Absolut niciuna. De fapt ţi-am mărturisit de ce am venit la petrecere.

— A, da, desigur. Ai venit să întorci paginile partiturii, o ironiză necunoscutul.

Când ajunseră în orăşel, Paddy spuse:

— Te rog să opreşti maşina.

Bărbatul opri motorul şi aprinse plafoniera.

— Acum nu mai eşti în pericol.

Fata clipi din ochi şi zise:

— Nu m-am gândit nicio clipă că nu sunt în siguranţă cu tine.

Pentru câteva clipe, cei doi se priviră în ochi. Paddy avea senzaţia că salvatorul este mulţumit că scapă de o povară stânjenitoare.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus până aici.

— Cu plăcere, zise necunoscutul deschizând portiera.

Tânăra ieşi din maşină şi se îndreptă spre casa doamnei

Frank, gândindu-se că incidentul din seara aceasta fusese îndeajuns de convingător pentru a renunţa, pe viitor, să mai meargă la alte petreceri.

Paşii ei răsunau pe caldarâmul străzii pustii. Câţiva fluturi se învârteau în jurul becurilor aprinse, iar în aer se simţea mirosul dulce al florilor de portocal. Paddy trecu de piscina din parcul orăşelului şi deschise poarta din spatele curţii casei doamnei Frank.

Trecând pe lângă arborii înfloriţi, fata se bucură că se putea odihni. Domnul Frank dormea deja, biruit de băutură.

Violonist de talent, stăpânul casei n-o mai însoţea pe soţia lui la seratele din localitate, deoarece nu rezista tentaţiei de a da pe gât câteva pahare de whisky. Paddy intră pe uşa din spate şi se duse în camera ei, trecând pe lângă baia care-i pricinuia multe neplăceri din cauza faptului că fereastra nu avea o plasă împotriva ţânţarilor. Odaia ei era curată şi cochetă. Pe masă se afla fotografia lui Phil. Surâsul lui o linişti pe tânără, care îşi îndreptă ochii spre oglindă. Pătura din jurul umerilor îi reaminti de bărbatul care o condusese acasă.

Oh, Phil, exclamă Paddy, de ce nu mi-ai scris?! Au intrat poştaşii în grevă?

Hotărâtă să-şi mărturisească dorul, tânăra se aşeză la masă şi-i scrise câteva rânduri lui Phil, omiţând incidentul din seara aceea. Era mai bine să uite ce i se întâmplase. După ce lipi plicul, Paddy se pregăti de culcare.

* * *

Paddy află veşti despre Phil abia peste o săptămână. O

săptămână de frământări şi întrebări care mai de care mai neliniştitoare. Învăţătoarea se uita mereu pe fereastră, aşteptând ca poştaşul să sune la uşă.

Primăvara se sfârşise şi florile căzuseră pe pământ.

Temperatura devenea din ce în ce mai fierbinte. Orăşelul era toropit de căldura soarelui nemilos. Paddy îşi reaminti de plaja aurită şi de briza răcoroasă de pe coasta de vest a Australiei. În urmă cu câţiva ani, sosise din Anglia, împreună cu tatăl şi mama ei vitregă, Norma, pentru a se stabili pe continentul aflat la antipozi. Se împliniseră doi ani de când tatăl ei murise în urma unui atac de cord. Norma se întorsese în

Anglia, dar Paddy nu voise s-o însoţească deoarece îi plăcea viaţa în Australia şi trebuia să termine şcoala normală. Norma o lăsase în gazdă la o văduvă, doamna Kennedy, care avea un fiu, Phil, student la Facultatea de Comerţ.

Paddy se simţise atrasă de Phil care nu-şi ascunsese sentimentele pe care fata i le inspira. Cei doi se îndrăgostiseră unul de altul şi brusca detaşare a tinerei învăţătoare la

Gidgeemallawa pusese capăt intenţiei lor de a se logodi. Phil ar fi putut să-i propună iubitei sale să nu plece din Sydney, dar el nu spusese nimic şi fata fusese nevoită să pornească într-o lungă călătorie cu trenul. Bineînţeles că orăşelul în care sosise i se păruse a fi la capătul pământului. Îl urâse din prima clipă.

O, cât de mult îl urâse! Când văzuse pământul roşu şi întinderea nesfârşită a câmpiei pustii, tânăra avusese impresia că nimerise pe lună! Îi venise în minte amintirea câmpurilor verzi din Anglia şi a gazonului îngrijit din faţa caselor.

Gidgeemallawa nu-i oferise decât aspectul dezolant al unor locuinţe ridicate în mijlocul unui deşert roşu. Plouase în prima zi a sosirii sale şi străzile nepavate erau pline de bălţoace. În afară de strada principală, cu trotuare din piatră de râu, localitatea nu avea decât bungalovuri identice şi curţi întinse, împrejmuite cu garduri. Ploaia nu contenise o săptămână întreagă şi tânăra învăţătoare stătuse în camera ei de la hotel, plângându-şi soarta nemiloasă care o făcuse să ajungă într-o aşezare izolată din interiorul continentului. Îi scrisese zilnic lui Phil, destăinuindu-i dezamăgirea şi deznădejdea că se afla la sute de kilometri de el. Biata fată avusese impresia că nimerise într-o lume stranie, primitivă şi

neprietenoasă.

Din fericire, Paddy era o fată sociabilă şi, imediat după încetarea ploii, se mutase în casa doamnei Frank, bucurându-se de creşterea rapidă a ierbii. Elevii o încântaseră, iar colegii i se păruseră simpatici, astfel că tânăra se acomodase repede cu atmosfera paşnică din orăşel. Primise scrisori de la Phil şi de la mama acestuia, precum şi din partea prietenelor sale. Judy se afla în sudul Australiei, iar Diana locuia încă la Sydney şi-i transmitea veşti în legătură cu Phil. Curând florile de portocal îşi desfăcuseră petalele parfumate, iar sufletul învăţătoarei se înduioşase. Peisajul nu i se mai păruse dezolant, arborii de cauciuc şi râul leneş care trecea prin localitate fiind chiar puncte de atracţie pentru cineva care trăise numai în oraşe mari. Tânăra considera că nu va trece multă vreme până când se va întoace la Sydney, acolo unde o aştepta fericirea alături de Phil.

Singura neplăcere care o întristase fusese incidentul cu

Keith şi nici acum nu ştia numele celui care o salvase. Acesta o rugase pe Jenny Marlow să-i transmită doamnei Frank că fata cu care venise se întorsese în orăşel. Paddy îi păstrase o amintire amară, datorită asprimii cu care o judecase necunoscutul, dar avea speranţa că aprecierea lui nedreaptă nu-i va ştirbi prestigiul de care se bucura în ochii elevilor săi.

Într-o dimineaţă fierbinte, pe când se plimba printre bănci, învăţătoarea observă pe fereastră că sosise poştaşul. În sfârşit o veste de la Phil! Ce bine că el îi scrisese. Nu vor trece decât două săptămâni şi ea se va urca în trenul care o va duce la

Sydney, scăpând pentru totdeauna de atmosfera apăsătoare din acest colţ uitat de lume!

În timpul pauzei, Paddy se duse la directorul şcolii, fiind sigură că primise câteva scrisori. Aşezată pe un scaun, la umbra unui arbore de piper, desfăcu nerăbdătoare plicul pe care recunoscuse scrisul lui Phil.

Trecuse atâta timp de când nu mai primise o veste de la el, şi inima fetei bătea cu putere. Paddy avea senzaţia că soarta sa se hotăra în acele momente.

„Dragă Paddy, citi tânăra, îţi cer iertare că nu ţi-am răspuns la scrisori

fiindcă am fost foarte ocupat. Diana mi-a reproşat acest lucru dar, mi-a spus că te-ai distrat în compania bărbaţilor din vestul ţării. Vreau să-ţi spun că m-am logodit cu

Diana! Am ţinut să fii prima care află de hotărârea mea. Te aşteptăm amândoi în vacanţă şi sperăm că nu eşti supărată pe noi. Îmi voi aminti mereu de zilele plăcute pe care le-am petrecut împreună în casa mamei mele. Tot timpul ai fost pentru mine ca o soră...”

Paddy se opri din citit, cuprinsă de o emoţie puternică.

Mintea i se întunecă şi timp de câteva clipe, nu fu capabilă să se gândească la nimic. Şocul produs de vestea pe care i-o dăduse Phil era greu de suportat. Când îşi reveni, fata reciti rândurile din scrisoare, căutând să priceapă ce se întâmplase cu Phil. Aşadar nu fusese pentru el decât o soră? Ah, cât de prefăcute sunt femeile! Diana, prietena ei cea mai bună îi răpise iubitul. Cum putuse Phil să creadă în bârfele Dianei că fata pe care o iubea se distra de minune în orăşelul unde fusese numită învăţătoare? Oh! Şi încă în compania bărbaţilor!

Lacrimile îi scăldară obrajii şi Paddy nu mai fu în stare să citească restul scrisorii. De altfel, nici n-o mai interesa altceva.

Aflase esenţialul. Clopoţelul şcolii se auzi în toată curtea şi elevii începură să se strângă în faţa uşii. Paddy se ridică de pe scaun şi-şi şterse lacrimile, deoarece copiii nu trebuia s-o vadă tristă pe învăţătoarea lor. Cu inima îndurerată, fata străbătu curtea şi-şi conduse elevii în clasă. Ce proastă fusese, crezând că Phil o iubeşte. El o considerase numai o soră. Acestea să fi fost cu adevărat sentimentele lui? Niciodată nu îndrăznise s-o ceară de nevastă şi nici n-o împiedicase să plece din Sydney.

Abia acum îşi dădea seama Paddy că-şi irosise vremea de pomană, în loc să se bucure de viaţă ca toţi tinerii.

Reuşind cu greu să se concentreze, învăţătoarea făcu lecţia de aritmetică la fel ca în zilele precedente, fără ca elevii să observe o schimbare în comportarea ei. Profesia o obliga să-şi facă datoria conştiincios ca orice cadru didactic bine pregătit.

Viaţa ei personală nu trebuia să influenţeze purtarea faţă de copii.

Când ajunse acasă, doamna Frank era ocupată cu un elev căruia îi preda

lecţii de pian şi Paddy se duse repede în camera ei. Invitaţia aparent politicoasă de a-l revedea pe Phil în vacanţa de vară era imposibil de realizat, deoarece n-ar fi putut locui în casa în care el se săruta cu Diana! Nu, nu se va mai duce niciodată în casa doamnei Kennedy. Casa ei era, de acum, bungalovul doamnei Frank. Aici va petrece lunga vacanţă de vară.

„O voi întreba mai târziu pe gazda mea dacă pot să rămân aici”, îşi zise Paddy intrând în baie.

La cină, Freddy nu-şi făcu apariţia, astfel că soţia lui se întreţinu singură cu Paddy. Aceasta se strădui să se comporte cât mai firesc, zâmbind chiar la glumele doamnei Frank pe seama lipsei de talent muzical a elevului din ziua aceea.

— Jimmy Nye uită după cinci minute partitura pe care am cântat-o şi improvizează melodii săltăreţe pentru a îndemna clienţii din barul la care este angajat să danseze. „Ah, doamnă

Frank, îmi pare rău, dar am uitat partitura şi am cântat fără note”.

— Mă mir că pastorul nu-l dă afară, comentă Paddy râzând.

— Ce s-a întâmplat cu tine? se interesă doamna Frank, după o clipă de tăcere. Eşti trasă la faţă. Te-a părăsit iubitul?

Paddy scoase un oftat şi doamna Frank continuă, filosofic:

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş suferi din cauza lui. Niciun bărbat nu merită să fie iubit. Dacă aş fi din nou tânără, nu m-aş mai mărita cu Freddy. Ce păcat că atunci când m-am îndrăgostit de el, Freddy era arătos şi nu bea decât bere!

Apropo, de ce n-ai mai rămas la petrecerea dată de Greg

Marlow? Ţi-aş fi putut prezenta un bărbat seducător.

— Am plecat mai devreme, deoarece nu eram îmbrăcată pentru distracţie, se scuză Paddy.

— Ce greşeală ai făcut, draga mea. Nu contează cum eşti îmbrăcată. Păcat că nu l-ai cunoscut pe Venn Wildash. Toate fetele din regiune sunt îndrăgostite de el. Venn este o partidă strălucită. Ferice de fata care va pune mâna pe el! Lumea zice că aleasa lui este una dintre fiicele lui Duncan, dar eu nu cred.

Venn este prea în vârstă pentru ele. Le-am văzut pe surorile

Duncan acum două luni. Nu, sunt prea mici pentru Venn!

Paddy îşi aminti de beţivul care încercase s-o sărute şi o întrebase dacă-l pândeşte pe Venn Wildash. Acum îi părea bine că nu făcuse cunoştinţă cu acest bărbat seducător.

Durerea ei sufletească se datora indiferenţei lui Phil de care fusese atât de îndrăgostită. Nu avea chef să-l întâlnească pe

Venn, oricât de atrăgător ar fi fost acesta. Un proverb spune că timpul te vindecă de toate, dar Paddy se îndoia că mâhnirea ei avea leac.

— Să văd ce pot face, adăugă gazda ei. Poate găsesc un prilej să te prezint lui Venn. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele. Eşti drăguţă şi ai carte. Merită să încercăm!

Paddy schiţă un zâmbet şi se ridică în picioare zărindu-l pe

Freddy care declară pe un ton supărat că nimeni nu-l chemase la masă. Lăsându-i pe soţi să se certe în voie, tânăra învăţătoare se retrase în camera ei, dându-i dreptate doamnei

Frank în privinţa vieţii de familie.

„Eu nu voi face greşeala să mă mărit cu cine nu trebuie” îşi zise fata, gândindu-se că Phil aşteaptă o scrisoare de la ea, o scrisoare înduioşătoare şi plină de înţelegere. Ei bine, nu!

Nu-i va scrie celui care i-a înşelat sentimentele!...

Mânia ei nu se domoli nici când, peste câteva zile, primi o scrisoare din partea doamnei Kennedy. O scrisoare caldă şi încurajatoare.

„Casa mea îţi stă la dispoziţie în continuare, chiar dacă Phil s-a logodit cu Diana. Ştiu că eşti supărată pe fiul meu şi te înţeleg foarte bine. Phil nu-şi dă seama, dar eu ştiu cât de mult te-a mâhnit. Nu trebuie, draga mea, să-ţi distrugi viaţa din cauza fiului meu pentru că a preferat-o pe Diana. Ai stat mult timp sub acelaşi acoperiş cu Phil şi eu am fost convinsă că ţii la el ca la un frate. Dragostea este un sentiment profund şi atunci când persoana iubită nu-ţi împărtăşeşte dragostea, suferinţa este imensă. Caută să rezişti durerii. Sunt convinsă că într-o zi, vei cunoaşte bărbatul care te merită.”

Sfaturile doamnei Kennedy izvorau din bunătatea inimii ei curate, dar Paddy îşi spuse că răul pe care i-l făcuse Phil nu poate fi iertat niciodată.

Nu putea să-l revadă pe cel care o trădase. Hotărârea ei era să rămână pe durata vacanţei în casa doamnei Frank, deşi se va plictisi îngrozitor.

Oricum, planul ei se dovedi a fi irealizabil, fiindcă gazda ei îi spuse că îşi va petrece vacanţa pe coasta de vest a ţării.

— Am fost sigură că vei pleca la Sydney şi am închiriat deja o vilă pe ţărmul oceanului. Vine şi Freddy cu mine, adăugă doamna Frank, făcând o grimasă. Nu pot scăpa de el, ce să fac?

Poate că tu vei fi mai norocoasă.

„Norocoasă ca mine nu-i nimeni, îşi spuse Paddy, mâhnită.

Ce uşor a scăpat Phil de mine, profitând de faptul că

Ministerul Educaţiei m-a trimis tocmai în Gidgeemallawa!”

CAPITOLUL 2

În ultima săptămână de şcoală, Paddy se simţi din ce în ce mai tristă, neavând niciun loc unde să-şi petreacă vacanţa.

Marţi după-amiază, învăţătoarea rămase ultima în curtea şcolii cu o elevă, Margaret Cale, aşteptând sosirea părinţilor fetei.

Era cald şi atmosfera devenise apăsătoare. Paddy se gândea că luna decembrie este greu de suportat, din cauza temperaturilor extrem de ridicate. Cu câteva zile în urmă, fusese la familia Cale şi aflase că Irene aştepta încă un copil. Cât de mult o invidiase pe fericita mamă care-i mărturisise că un băiat ar fi binevenit pentru familia Cale. Învăţătoarea regretase că nu poate avea copii, mai ales că bărbatul pe care-l iubea se hotărâse să se însoare cu o altă femeie. De fapt, el nu-i spusese niciodată că voia s-o ia de nevastă...

Cu ochii înlăcrimaţi, Paddy se uita în zare. Pământul roşiatic era crăpat de arşiţa soarelui şi străzile erau pustii. O

maşină trecu rapid prin faţa şcolii, dispărând într-un nor de praf. Tânăra tresări. Maşina era aceea care o adusese de la petrecerea organizată de Greg Marlow. Şoferul era bărbatul care o salvase din mâinile lui Keith. Din fericire, el nu o zări.

Paddy se întrebă de ce revederea străinului chipeş o tulburase mai mult decât se aşteptase, fără să poată găsi un răspuns satisfăcător.

O altă maşină opri în faţa porţii şi Margaret se îndreptă în fugă spre mama ei care era la volan. Paddy o urmă şi intră în vorbă cu Irene:

— Îmi pare rău că n-am condus-o acasă pe Margaret, dar pe căldura asta, o plimbare pe jos este istovitoare.

— Nu-i nimic, domnişoară Dempster, tot trebuia să trec pe la magazin. Peste câteva zile te vei odihni pe ţărmul oceanului.

Eu nu pot să merg în vacanţă, fiindcă trebuie să nasc.

— Nici eu nu voi pleca din localitate, spuse Paddy, ajutând-o pe Margaret să intre în maşină. Gazda la care stau nu va fi acasă în această perioadă. Nu mi-am făcut niciun fel de plan de vacanţă, adăugă fata, uşurată că avea cui să-i mărturisească necazurile sale.

— În cazul acesta, zise Irene, vreau să-ţi fac o propunere.

Doamna Cale era blondă şi avea ochii albaştri, iar Margaret era şatenă şi avea pistrui, semănând cu tatăl ei.

— Cred că ai putea să mă ajuţi, continuă Irene după o pauză.

Doctorii mi-au spus să mă duc la spitalul din Dutibo cu o lună înainte de naştere, pentru a evita complicaţiile pe care le-am avut când am adus-o pe lume pe Margaret. Fiica mea stă la unchiul ei din Bibbenluke. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că Beth, cumnata mea, nu este severă cu copiii. Nu ţi-ar plăcea să ai grijă de Margaret?

Paddy avu o ezitare, deşi inima îi dădea ghes să accepte propunerea neaşteptată a doamnei Cale.

— Unde se află Bibbenluke?

— N-ai auzit de Bibbenluke? se miră Irene. Este una dintre cele mai mari ferme din vestul ţării. Fratele meu, Max Lewis, lucrează acolo.

Paddy afirmă râzând:

— Mi-ar plăcea să stau la o fermă de animale.

— Dacă eşti de acord cu invitaţia mea, nu rămâne decât s-o întreb pe fiica mea dacă vrea s-o însoţeşti. Ce zici, Margaret?

Margaret dădu din cap, bucuroasă că-şi va petrece vacanţa cu învăţătoarea ei. Margaret era o fetiţă liniştită şi inteligentă care se ataşase mult de Paddy.

— Este minunat. Vom putea să facem plimbări împreună.

Simon este prea mic.

— Simon este băiatul lui Beth şi are patru ani şi jumătate, îi explică Irene lui Paddy. Cumnata mea are pasiunea sculpturii şi nu are timp de copii. De aceea sunt puţin neliniştită împrivinţ a lui Margaret. Oh! exclamă Irene, îmi cer scuze că te-am ţinut în soare. De ce nu-ţi pui o pălărie pe cap? Rişti să faci insolaţie.

— Am stat toată ziua la umbră, zise Paddy.

— Oricum, te las să te gândeşti până joi dacă vrei să-ţi petreci vacanţa cu Margaret.

— Nu-i nevoie de timp de gândire, susţinu învăţătoarea. Voi pleca la fermă cu Margaret.

— Îţi mulţumesc, spuse Irene surâzând. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Te rog să-ţi faci bagajele. Vineri dimineaţa, Max va veni cu maşina. Să ştii că te vei simţi bine la fermă, dacă vei putea suporta căldura şi izolarea de lume.

— Mă voi obişnui cu toate greutăţile, afirmă Paddy, întorcându-i zâmbetul. Posibilitatea de a-şi petrece vacanţa supraveghind copii n-o deranja deloc, iar ocazia de a cunoaşte o persoană sensibilă ca Beth îi trezea interesul.

Miercuri, Paddy îi scrise doamnei Kennedy că nu va putea veni la Sydney în vacanţă deoarece are o invitaţie mult mai atrăgătoare. „Dacă Phil şi Diana se vor căsători peste câteva săptămâni, le trimit urările mele cele mai calde.” Tânăra spera că mama lui Phil să nu-şi dea seama de suferinţa care-i rodea inima, deşi bănuia că doamna Kennedy ştia de ce refuzase ea să se întoarcă în casa în care l-a cunoscut pe Phil.

„Va fi o experienţă deosebită”, se încurajă Paddy.

* * *

Vineri dimineaţa soţii Frank îşi luară la revedere suindu-se în maşină cu destinaţia coastei de vest a continentului, urându-i lui Paddy vacanţă plăcută. Doamna Frank o felicitase pentru alegerea făcută, destăinuindu-i că proprietarul fermei de oi este însuşi faimosul Venn Wildash.

— Îl vei cunoaşte pe Venn. Mă bucur pentru tine. Poate vei reuşi să-l faci să se îndrăgostească de tine.

Paddy o sărută pe doamna Frank, promiţându-i că va încerca să-i asculte sfatul. În realitate, tânăra învăţătoare nu avea de gând să sporească numărul cuceririlor lui Venn, sperând ca acesta să fie ocupat mai mult cu rezolvarea problemelor fermei şi să nu stea prea mult pe acasă.

Paddy îi trimise lui Phil o ultimă scrisoare, ferindu-se să-l întrebe de ce o trădase. Dovezile ei de dragoste nu puteau fi confundate cu afecţiunea pe care i-ar fi datorat-o unui frate...

„Dragă Phil, îi scrisese ea, sunt surprinsă să aflu că te vei logodi cu Diana. N-am bănuit niciodată că-ţi va plăcea de ea.

Vă doresc multă fericire, dar nu voi putea veni în vacanţă la

Sydney. Am fost invitată la ferma din Bibbenluke, una dintre cele mai mari crescătorii de oi din vestul ţării. Am fost uimită când mi-ai scris că în regiunea aceasta sunt mulţi bărbaţi chipeşi. Mă pot socoti fericită că-l voi cunoaşte pe proprietarul fermei, deoarece acesta este cel mai seducător dintre toţi.

Toate fetele sunt îndrăgostite de el. Transmite-i Dianei toată afecţiunea mea. Cu drag, Paddy”

Bineînţeles că tânăra învăţătoare se ferise să-i mărturisească faptul că va avea grijă de doi copii, existând posibilitatea ca proprietarul fermei să nu apară la Bibbenluke, fiind plecat la sute de kilometri cu turmele lui. De altfel, Venn

Wildash era aproape logodit, aşa că lăudăroşenia ei nu era decât o răzbunare la aluzia grosolană a fostului ei iubit că se distrează cu bărbaţii din Gidgeemallawa.

Paddy nu îndrăznise să-i menţioneze numele lui Venn în scrisoare, fiindcă un presentiment ciudat o făcea să fie superstiţ ioasă. Avea înaintea ei o vacanţă lungă şi era păcat să fie preocupată de un bărbat. Speranţele i se îndreptau spre cei doi copii care ar putea să o facă să uite de necazurile ei. Ah, dacă ar putea să-l uite pe Phil! Va avea şase săptămâni la dispoziţie pentru a-şi potoli durerea sufletească. Abia atunci va şti dacă va rămâne sau nu la doamna Frank. Paddy nu socotea utilă întoarcerea la Sydney, căci Phil nu o iubea. Ce să caute în oraşul care acum i se părea străin?

Diana reuşise să-l convingă pe Phil că despărţirea o făcuse pe Paddy să-l uite. Diana o trădase fără nicio remuşcare. Să fi făcut acest lucru din dragoste, sau din invidie?

Paddy se uită la ceas. Max Lewis trebuia să fi sosit de mult timp. De ce întârzia? Se întâmplase ceva? Tânăra deveni neliniş tită. Era aproape de amiază şi maşina se ivise de după colţul străzii. Deodată, un nor de praf se ridică la apariţia unei camionete. Paddy îşi luă valiza cu lucruri şi se apropie de poartă.

Margaret îi făcea semne cu mâna, iar şoferul se duse în spatele maşini, deschizând portbagajul. Paddy îi zări trupul solid şi părul negru cârlionţat.

Când se apropie mai mult, tânăra avu o tresărire, recunoscând chipul lui Keith! Să fi fost unchiul lui Margaret? Nu, nu era posibil. Acesta trebuie să fie mai bătrân. Keith avea în jur de douăzeci de ani. Ceva nu era în regulă, îşi zise Paddy.

— Bună ziua, rosti Keith făcând un pas spre ea. Unde este învăţătoarea lui Margaret?

Keith îşi puse mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o pe tânăra surprinsă de întâlnirea cu cel care se purtase grosolan cu ea seara când se dusese la logodna lui Jenny

Marlow. Paddy era uluită să constate că „agresorul” ei nu era nici pe departe un tip grosolan şi pus pe agăţat fete necunoscute.

Keith era chiar simpatic şi privirea lui naivă îi dovedea că tânărul nu este deloc periculos. Purtarea lui nesăbuită se datora unui pahar de vin în plus şi dorinţei de a săruta o fată în mijlocul veseliei generale. De altfel, Keith nu părea că o recunoaşte, fapt ce-i întărea lui Paddy convingerea că beţia trecătoare fusese mai mult un act de bravură tinerească.

Oricum, fata ştia că trebuia să se ferească de el dacă va avea prilejul să-l vadă mai des la Bibbenluke, cu precădere în serile când bărbaţii întârzie la un chef...

— Eu sunt învăţătoarea lui Margaret, răspunse ea pe un ton amabil. Numele meu este Paddy Dempster.

Keith se uita la Margaret care dădea din cap, confirmând spusele învăţătoarei. Paddy se temea că vocea ei îl va face pe

Keith să-şi amintească de fata pe care încercase să o sărute pe veranda casei Marlow.

Tânărul se întoarse către ea şi-i zâmbi prietenos.

— Sunt Keith Laidiawe, fratele lui Beth Lewis. Dacă aş fi ştiut că voi avea o pasageră atât de drăguţă ca tine, aş fi venit mai devreme să te iau. Când Irene mi-a spus că învăţătoarea lui

Margaret va veni la fermă, mi-am închipuit o femeie în vârstă.

Îmi cer iertare dacă m-ai aşteptat atât de mult.

— Au trecut câteva ore de când sunt pe verandă.

— Acum vom pleca spre fermă. Dă-mi bagajul să-l pun în spate.

Keith o bătu protector cu palma pe umăr şi-i luă valiza pe care o puse în portbagaj.

— Vei sta lângă mine. Margaret, mută-te pe bancheta din spate.

Fetiţa îşi ridică privirea spre Paddy care o linişti imediat:

— Stai în faţă, Margaret. Eu mă voi aşeza în spate.

— Voi putea privi mai bine de aici, spuse Margaret. De-abia aştept să-mi arătaţi, domnişoară Dempster, ce este mai interesant de văzut. Keith ne va da explicaţiile necesare şi când ne vom întoarce la şcoală, voi avea ce povesti celorlalţi copii.

— Este o idee excelentă, comentă Paddy surâzând, observând că fratele lui Beth făcuse o mutră plouată.

— Îmi pare rău că nu stai lângă mine, spuse Keith.

— Nu-i nimic. În primul rând, trebuie să fii atent la drum, nu la pasageri.

Paddy îşi spuse că naturaleţea lui Keith era expresia atitudinii lui faţă de sexul frumos. Era firesc ca el să fie galant cu fetele şi să caute să le impresioneze.

Pe când ieşeau din orăşel, ea îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Max Lewis? Am crezut că vine el după

Margaret.

— Max n-a putut părăsi ferma. Au dispărut câteva sute de oi şi toţi bărbaţii s-au dus să le caute, în afară de mine, afirmă

Keith grozăvindu-se. În zori, sora mea a pornit spre

Gidgeemallawa, dar a intrat cu maşina într-un şanţ şi atunci

Max m-a însărcinat pe mine s-o aduc pe Margaret.

Întotdeauna răbdarea învinge orice dificultate!

— N-ai avut şi câteva treburi personale de rezolvat? se interesă Paddy pe un ton ironic, ştiind prea bine că lui Keith îi plac fetele de la oraş.

— Eşti prea isteaţă, domnişoară Dempster, afirmă Keith.

Călătoria a fost lungă şi obositoare, dar Keith avea grijă să le distreze pe cele două pasagere, atrăgându-le atenţia asupra peisajului şi animalelor întâlnite în cale. După ce luară masa la umbra unor copaci, se urcară din nou în maşină, străbătând câmpia nesfârşită.

— Am avut o primăvară ploioasă, spuse Keith. Furtunile au adus apă din

belşug. Apa înseamnă verdeaţă, fân pentru oi, lăcuste, greieri şi păsări, dar şi griji în plus. Când fulgerele brăzdează cerul, este dificil să ţii oile în turmă. Oricum, fermierii îşi fac provizii pentru anotimpul secetos. Anul acesta se anunţă foarte bun pentru crescătorii de vite.

Cangurii fugeau în salturi mari la vederea maşinii, iar papagalii cocoţaţi pe crengile arborilor scoteau ţipete ameninţătoare.

— Cangurii, spuse Keith, se adună în locurile unde creşte iarba proaspătă în urma ploilor.

Paddy se uită la el admirativ.

— Ştii o mulţime de lucruri interesante şi cunoşti regiunea, deşi am crezut că nu eşti de prin partea locului.

Tânăra regretă imediat că făcuse aluzie la discuţia pe care o avuseseră în urmă cu două săptămâni. Nu avea niciun rost să-i reproşeze lui Keith un moment de rătăcire.

— Cine ţi-a vorbit despre mine? o întrebă Keith. N-am ştiut că faima mea a ajuns până la şcoala din Gidgeemallawa.

Paddy se înroşi şi spuse cu o voce voit nepăsătoare:

— Nimeni nu mi-a vorbit despre tine. Mi-am închipuit numai...

— Ţi-ai închipuit greşit, îi reteză el vorba. Lucrez la fermă de când am terminat şcoala. Cunosc toată regiunea de vest a

Australiei. Am străbătut întreaga Galie de Sud, dar acum m-am stabilit definitiv la Bibbenluke... De unde eşti? Din Anglia?

Accentul tău îmi aminteşte de filmele britanice.

— Ai ghicit, m-am născut în Anglia, dar mă consider mai aproape de Australia. Familia mea a venit aici când aveam şaptesprezece ani.

— Da? Unde sunt părinţii tăi acum?

— Tata a murit, iar mama mea vitregă s-a întors în Marea

Britanie.

— Ai rămas singură? Nu ai niciun prieten?

— Sunt prietenă cu toată lumea, răspunse Paddy după o pauză.

— Atunci vom fi prieteni, nu-i aşa, Margaret? Nu eşti de părere că învăţătoarea ta se va împrieteni cu mine?

— Toţi sunt prietenoşi la Bibbenluke, spuse fetiţa.

— Bineînţeles că vom fi cu toţii prieteni la fermă, spuse

Paddy. Vom vizita toate împrejurimile. Margaret, trebuie să ai răbdare până mâine. În seara asta ne culcăm devreme.

— Nu poţi să te culci înainte de a vorbi cu proprietarul fermei. Nimeni nu soseşte în Bibbenluke fără să-i facă o vizită lui Venn. Te sfătuiesc să fii atentă cum discuţi cu el.

— Eu ştiu multe despre animale, zise Margaret. Mama îmi citea înainte de culcare din cartea cu poveşti a lui Andersen.

Am luat-o cu mine.

— Îţi voi citi câte un basm în fiecare seară, îi promise Paddy.

— Nici eu n-am citit cartea, afirmă Keith pe un ton ironic.

Poate îmi vei spune şi mie o poveste, să adorm.

— Cu plăcere, replică Paddy. Orice poveste are un tâlc, folositor tuturor ascultătorilor, indiferent de vârsta lor.

Margaret adormi, iar învăţătoarea urmărea cu privirea agitaţia vietăţilor speriate de zgomotul motorului. Vacanţa ar fi fost mai plăcută dacă Paddy n-ar fi fost obligată să-l reîntâlnească pe Keith Laidiawe. Era dificil să fie prietenoasă cu el şi trebuia să-l ţină la distanţă, altfel tânărul devenea îndrăzneţ. Va fi liniştită atâta timp cât el va fi departe de casă.

Maşina trecu pe lângă numeroase turme de oi închise în ţarcuri, dar niciun om nu se ivi să le ridice barierele. Iarba crescuse destul de repede şi oferea animalelor hrană din belşug. Digurile, înălţate din loc în loc, păstrau apa pentru vite, iar păsările ciripeau vesele în copaci. Greierii ţârâiau în iarbă, iar şopârlele stăteau la soare. Cerul era senin şi atmosfera paşnică. Cangurii şi câinii dingo se adăpau la izvoarele formate de scurgerea apelor.

Un zgomot de maşină tulbură liniştea locurilor.

— Trebuie să fie stăpânul fermei care caută oile pierdute, spuse Keith. Multe animale au fost furate şi hoţii au lăsat puţine urme.

Când maşinile se apropiară, Paddy îl recunoscu pe salvatorul ei. Intuiţia nu o părăsise, căci bărbatul chipeş de la volan era Wildash. Venn avusese o părere proastă despre purtarea tinerei învăţătoare şi insistase să o ducă în orăşel pentru a se convinge că nu umblă după bărbaţi.

Doamna Frank o încurajase, urându-i să-l farmece pe stăpânul fermei, dar Paddy simţea că nu putea fi cochetă cu acest seducător fără scrupule.

Keith opri motorul, dar nu se dădu jos din maşină, ci îşi aprinse o ţigară, aşteptându-l pe Venn. Acesta se opri lângă portiera din dreptul şoferului şi aruncă o privire în interiorul maşinii.

Paddy simţi un fior pe spinare. Wildash părea supărat şi era încruntat. Tânăra tremura stânjenită şi se ghemui cât putu, sperând ca el să n-o recunoască.

Venn purta o cămaşă în carouri şi pantaloni scurţi, iar pe cap avea o pălărie cu borul mare care-i ascundea ochii albaştri.

Întinzând mâna prin geam, el o mângâie pe Margaret care nu se trezise, exclamând:

— Iat-o pe micuţa Margaret care-şi va petrece vacanţa la fermă! I-am pregătit o surpriză: un cal cu care se va plimba în jurul fermei.

Paddy îi văzu mai bine ochii strălucitori şi înţelese că el o recunoscuse imediat, dar preferase să nu-i dea atenţie.

Keith îl întrebă pe Wildash cu un glas nesigur:

— Aţi găsit oile?

Venn continuă s-o privească pe Paddy, rostind sec:

— Niciuna. După ce ajungi la fermă, să iei camioneta neagră şi să dai o raită prin împrejurimi.

Keith dădu din cap şi Venn i se adresă brusc tinerei, care nu îndrăznea să deschidă gură:

— Ce naiba cauţi în această maşină?

— Am fost invitată să stau la Bibbenluke.

— Keith te-a invitat? o întrerupse Venn.

— Nu! Doamna Cale m-a rugat să am grijă de fiica ei. Eu sunt învăţătoarea lui Margaret. Familia Lewis mă aşteaptă la fermă.

— Nimeni nu te aşteaptă acolo, rosti Venn supărat şi apăsat.

— Ba da, îl contrazise Paddy.

Keith interveni în favoarea lui Wildash:

— Şefu are dreptate. Nimeni nu ştie că soseşti la fermă.

— Familia Lewis a fost anunţată că vin, insistă Paddy.

— Care este numele tău?

— Paddy Dempster.

— Te aştept diseară, după cină, Paddy Dempster, hotărî

Venn. Să vii singură.

Paddy rămase descumpănită de purtarea grosolană a proprietarului fermei. Parcă ar fi fost o răufăcătoare sau o femeie uşoară! Fusese invitată de mama lui Margaret şi avea dreptul să stea la fermă, chiar dacă aceasta era proprietatea lui

Venn. Nu putea crede că Irene nu-l anunţase pe fratele ei că va avea o musafiră în plus.

— De ce trebuie să vin singură la tine, după cină? se interesă fata indignată.

— Cum de ce? Pentru că vom avea o discuţie fără martori.

Venn se îndepărtă grăbit spre maşina sa, fără să-i pese de figura mirată a lui Paddy. Margaret se trezise la câteva momente şi se întoarse spre învăţătoarea ei, spunând:

— Mama nu i-a spus mătuşii Beth că mă însoţeşti, ca să nu o supere.

Paddy scoase un suspin şi căută s-o liniştească pe fetiţă:

— Nu-i nimic, draga mea. Totul se va lămuri când vom ajunge la Bibbenluke.

Obrajii lui Paddy erau îmbujoraţi din cauza umilinţei la care fusese supusă.

Când Keith porni motorul, tânăra îi reproşă, enervată:

— De ce nu mi-ai spus, Keith, că sora ta nu ştie nimic de venirea mea?

Keith ridică nepăsător din umeri.

— N-am crezut că este necesar. Mă întreb ce l-a făcut pe

Venn să fie atât de aspru. Fără îndoială că numai pierderea oilor l-a scos din sărite.

Paddy tăcu, ştiind foarte bine motivul supărării lui Venn.

Acesta continua să creadă că ea este o fată uşuratică, adusă la fermă de năzdrăvanul de Keith. Dacă mătuşa Beth se va simţi jignită de prezenţa învăţătoarei, atunci vacanţa nu va fi deloc plăcută.

” De ce te-ai îmbătat la petrecere, Keith?” se întrebă fata mâhnită.

Gândindu-se la cele întâmplate în urmă cu două săptămâni, Paddy recunoscu că nu trebuia să accepte invitaţia doamnei Cale...

Peste o jumătate de oră, ferma apăru la orizont. Keith îi explică învăţătoarei că toate clădirile fuseseră construite pe marginea unui iaz cu apă permanentă, indiferent de anotimpul secetos. Cele două mori de vânt, magazia uriaşă pentru baloturile de lână, casele ciobanilor, hambarele încăpătoare şi şoproanele umbroase constituiau amenajările cele mai populate, alături de bungalovul lui Max Lewis. La o depărtare de treizeci de metri se ridica un magazin universal, iar lângă un garaj se întrezărea casa lui Venn Wildash, marcată de copaci.

— Nu-ţi fie teamă, o încurajă Keith pe Paddy, Beth este o femeie bună. Garantez că se va bucura de sosirea ta.

Paddy nu dădu crezare vorbelor lui Keith şi păşi îngrijorată spre bungalov. Keith puse valizele jos şi deschise uşa, strigând:

— Betsy, am sosit! Am o surpriză pentru tine: Margaret a mai venit cu cineva.

Beth ieşi din casă şi o sărută pe Margaret.

— Ce mult mă bucur că ai venit, scumpa mea. Simon este în spatele casei, du-te să te joci cu el.

Sora lui Keith era brunetă şi cu ochii căprui. Era îmbrăcată cu jeanşi şi o cămaşă cu mâneci scurte. Dând mâna cu Paddy, ea spuse:

— Bună ziua. Eşti prietena lui Keith?

— O cunosc numai de câteva ceasuri, spuse Keith râzând.

Domnişoara Paddy Dempster este învăţătoarea lui Margaret.

Irene s-a jenat să te anunţe că o trimite pe Paddy pentru a avea grijă de Margaret... Vă las singure până duc maşina în curte.

— Intră în casă, Paddy, o pofti Beth politicoasă. Voi pregăti imediat camera de oaspeţi... Keith a spus adevărul? Eşti învăţătoarea lui Margaret, sau prietena lui?

— Keith nu v-a minţit, dar am crezut că doamna Cale v-a transmis vestea că o voi însoţi pe fiica ei. Pot să rămân aici?

— Fireşte, eşti binevenită. O voi pune pe Vera să pregătească o cană de ceai. Vom putea sta de vorbă în tihnă. Mai întâi să te răcoreşti.

Paddy se duse în baie, apoi îşi perie părul negru în faţa oglinzii din camera de oaspeţi, cu pereţii albi şi podeaua din lemn lustruit. Perdeaua şi cuvertura de pat erau verzi iar odaia strălucea de curăţenie. Valiza ei se afla lângă şifonier.

— Poţi să-ţi pui lucrurile în dulap, se auzi vocea lui Beth.

— Mai târziu, zise Paddy, gândindu-se că este bine să amâne acest lucru până la întrevederea cu Venn.

Aşezate pe scaunele din jurul mesei de pe verandă, cu o ceaşcă de ceai în faţă, Beth şi Paddy discutară ca două prietene care se revedeau după o lungă despărţire.

— Doamna Cale m-a rugat să am grijă de Margaret, deoarece ştie că sunteţi foarte ocupată cu sculptura. Dacă nu aveţi nevoie de ajutorul meu, voi pleca imediat de aici, zise Paddy, trecând sub tăcere întrevederea pe care trebuia s-o aibă cu

Venn. La urma urmei, venise la cumnata lui Irene, nu la Venn.

— Poţi rămâne oricât vrei, o linişti Beth. Irene este foarte nervoasă. O înţeleg foarte bine, deoarece suportă greu sarcina. O cunoşti îndeajuns pe Margaret şi ştii că este o fetiţă cuminte. Bineînţeles că nu trebuie să te ocupi numai de ea.

Eşti în vacanţă, nu-i aşa? Keith se va îngriji să te simţi bine la noi. Ştii să călăreşti?

— Puţin, recunoscu Paddy, căreia nu-i surâdea deloc ideea să fie întovărăşită peste tot de Keith. Venn ar fi avut motive întemeiate să o socotească mincinoasă, dacă ea s-ar plimba cu

Keith. Dacă nu sunt de folos la fermă, voi pleca, adăugă ea pe un ton hotărât. Doamnă Lewis, eu...

— Oh, spune-mi Beth. N-am vrut să te supăr, dar eu nu consider că trebuie să avem grijă în permanenţă de copii. Este bine să-i lăsăm să se joace singuri. Dacă vrei să te duci cu ei până la râu, ai aprobarea mea.

— Vreau să fiu utilă, rosti Paddy pe un ton grav.

Beth o cercetă cu privirea, apoi zise gânditoare:

— Cred că-mi vei fi de ajutor, când voi avea una dintre migrenele care nu-mi dau pace.

Margaret şi Simon se apropiară de masă, murdari de pământ roşu pe mâini şi pe faţă.

— Mamă, Margaret îmi va arăta jucăriile ei, zise Simon, un puşti blond şi drăguţ.

— Am adus şi două cărţi cu poveşti, spuse Margaret.

Domnişoara Dempster îmi va citi un basm înainte de culcare.

— Îmi citeşti şi mie o poveste? se rugă Simon de Paddy.

— Cu multă plăcere.

— Eu am o carte despre incendii. Vrei s-o vezi?

— Mai târziu, Simon. Arată-i lui Margaret ce cameră are şi apoi duceţi-vă la baie să vă spălaţi. Vera v-a pregătit ceaiul.

— Am să aduc cartea, îi promise băieţelul lui Paddy, luând-o de mână pe Margaret.

CAPITOLUL 3

Paddy se hotărâse să facă un duş şi să se odihnească înainte de cină. Beth o informase că Max se va întoarce după apusul soarelui şi că vor mânca pe verandă.

— Toţi bărbaţii sunt plecaţi să caute hoţii care au furat oile.

Keith putea să dea o mână de ajutor, lăsându-mă pe mine s-o aduc pe Margaret.

Paddy se întoarse de la baie înfăşurată într-un halat de bumbac şi începu să-şi usuce părul, uitându-se în oglindă.

Fereastra de la odaia ei era umbrită de viţa de vie care se întindea de-a lungul zidului exterior. Florile din grădină răspândeau un parfum suav. Tânăra se gândea că Phil n-ar putea locui la o fermă. Aici rezistau numai bărbaţii căliţi ca

Venn Wildash sau Keith Laidiawe, capabili să înfrunte arşiţa soarelui şi primejdiile naturii sălbatice.

Cineva bătu la uşă şi fata spuse automat „intră” crezând că este Beth sau servitoarea aborigenă, Vera.

Spre surpriza ei, Keith închise uşa în urma lui şi-şi aprinse o ţigară.

— Am venit să te anunţ că masa de seară va fi gata peste o jumătate de oră. Vera este bătrână şi abia îşi târăşte picioarele.

Paddy îşi încruntă sprâncenele.

— Nu trebuia să te deranjezi. Te rog să nu fumezi. Fumul de ţigară îmi face rău.

Keith stinse ţigara între degetul mare şi cel arătător, privind-o atent pe tânăra învăţătoare.

— Acum îmi amintesc unde am auzit vocea ta. Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea mea de la logodna lui

Jenny Marlow. Îmi dau seama de ce a fost supărat Venn când te-a văzut în maşină. Şeful a avut impresia că ne-am împăcat şi că eşti iubita mea. Aşa este Venn: nu are încredere decât în femeile care sunt îndrăgostite de el... Apropo, ce aţi făcut, după ce am plecat de la petrecere?

— Nimic, zise Paddy înroşindu-se.

Keith îşi petrecu degetele peste frunte, încercând să-şi amintească discuţia din seara când se îmbătase.

— Ce ţi-a spus Venn despre mine?

— N-am discutat despre tine, declară Paddy cu o voce tăioasă. Te rog să ieşi. Vreau să mă schimb.

— Înainte de a ieşi, este bine să clarificăm lucrurile. Nu-mi place să fii supărată pe mine. Încă o dată, îţi cer iertare pentru că am fost grosolan. Promite-mi că nu-mi vei purta pică. Am văzut că eşti o fată drăguţă şi inteligentă. Putem fi prieteni?

— Bine, bine, te iert, se învoi Paddy, fără să fie de acord cu avansurile lui.

— Îmi dai un sărut în semn de împăcare?

— Nici nu mă gândesc! exclamă fata zâmbind. Va trebui să stea şase săptămâni la fermă şi nu putea să fie certată cu Keith.

Vorbim mai târziu, adăugă Paddy, închizând uşa în urma lui.

Tânăra respiră adânc ştiind că amabilitatea ei este greşit interpretată de Keith. Acesta va fi convins că uşurinţa cu care fusese iertat este dovada că ea este atrasă de el. Amintirea lui Phil îi reveni în minte şi sufletul îi fu cuprins de o tristeţe sfâşietoare. În loc de iubire şi înţelegere, nu primise de la Phil decât nerecunoştinţă şi trădare. În loc de fericire, acum avea parte numai de necazuri.

Paddy îşi şterse lacrimile care-i apăruseră în colţul ochilor.

Starea ei interioară apăsătoare îi dădea o indispoziţie generală. Totul i se părea confuz şi fără rost. Phil o umilise cu egoismul lui orb.

Fata desfăcu valiza şi alese o rochie albă de bumbac, o curea argintie şi un lanţ de argint cu un medalion din filigran.

Era pentru prima dată în casa familiei Lewis şi trebuia să arate cât mai bine, deşi nu-i păsa de ţinuta ei când va trebui să discute cu Venn Wildash.

Max Lewis avea părul blond şi ochii albaştri plini de bunăvoinţă. Paddy îl plăcu imediat. Max era solid şi abia trecuse de patruzeci de ani. Amabil şi vesel, stăpânul casei o întrebă pe Paddy cum se simte sora lui, urându-i învăţătoarei bun venit.

— Vei avea ocazia să te bucuri de frumuseţile locurilor, îi spuse el, fără

să-l însărcineze pe Keith s-o însoţească în plimbările ei. Azi am avut o zi grea, fiindcă hoţii ne-au furat câteva sute de oi. Venn este supărat.

Max o informă despre caii sălbatici pe care-i creştea stăpânul fermei, în vederea participării lor la diferite întreceri.

— Mâine voi lua camioneta neagră, zise Keith.

— Mai bine te duci călare până la hotarul de vest al fermei, îl sfătui Max.

Paddy aprecie mâncarea adusă de Vera, care nu era atât de bătrână pe cât lăsase Keith să se înţeleagă. Gândurile fetei erau îndreptate către vizita pe care trebuia să i-o facă lui Venn.

„De ce să nu mă duc?" se întrebă ea. „În fond, nu mi-e teamă de primirea lui". Cu toate acestea, emoţia pe care o simţise în seara când el o condusese cu maşina acasă şi tulburarea din după-amiaza aceasta îi demonstrau că Venn avea o putere magică asupra ei.

Pe când gusta din desertul delicios, îngheţată şi salată de fructe, Paddy se hotărî să nu se ducă la casa lui Venn.

Presimţind că se va simţi jenată şi temându-se să nu aibă o ceartă cu stăpânul fermei, tânăra îşi spuse că este mai bine să amâne întrevederea cu cel care o făcea să se înroşească.

Senzaţia de a fi neajutorată în prezenţa lui îi sporea nervozitatea şi fata dorea să se odihnească după călătoria obositoare.

„Mă voi preface că am uitat de întâlnire", îşi zise ea, sperând că fratele lui Beth nu-i va readuce aminte de obligaţia de a vorbi cu Venn. Spre uşurarea ei, Keith se arătă a fi preocupat mai mult de dispariţia oilor decât de problema învăţătoarei.

După cină, Paddy zăbovi mai mult pe verandă cu Beth, uitându-se la stelele care străluceau pe cerul nopţii. Keith se retrase motivând că are ceva de reparat la motorul maşinii.

— Nu-mi place cum merge maşina. Trebuie să reglez tacheţii şi voi avea de lucru până târziu.

Paddy fu surprinsă de afirmaţia lui, dar nu făcu nicio remarcă. Motorul funcţiona perfect, pentru că în timpul călătoriei nu avuseseră probleme. Poate că numai urechea fină a lui Keith, obişnuită cu tehnica, auzise o bătaie suspectă a motorului. Se putea, de asemenea, ca fratele lui Beth să

fi avut motive întemeiate să stea departe de Paddy.

Max, care se dusese la bucătărie să-şi ia o sticlă de bere, o întrebă pe Beth, la întoarcere:

— Unde este Keith?

— Să repare motorul maşinii.

Max înălţă din umeri.

— Ieri am reglat aprinderea. Mă mir că acum motorul nu funcţionează cum trebuie. Ce poate să aibă?

— Oh, nu mai fi atât de cicălitor. Tu şi Venn sunteţi tot timpul cu ochii pe Keith. Este absurd să-i supraveghezi orice mişcare.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, susţinu Max surâzând.

Peste câteva minute, se auziră paşi pe poteca dinspre casa lui Venn. Inima lui Paddy începu să bată mai tare. Venise Venn să o caute, pentru că nu-i respectase porunca?

Un lucrător în jeanşi şi cămaşă cadrilată se opri în faţa casei.

— Şefu' m-a trimis s-o caut pe Paddy Dempster.

Paddy se ridică, resemnându-se să-l urmeze pe Johnny

Heath, trimisul lui Wildash.

„La urma urmei, nu am ce pierde", îşi spuse tânăra. „Am venit la fermă la rugămintea mamei lui Margaret. Trebuie să-l conving pe Venn că nu sunt o uşuratică în căutare de aventuri; chiar dacă nu mă va crede pe cuvânt, purtarea mea îl va face să-şi schimbe părerea despre mine".

Johnny Heat era un lungan morocănos şi se uita curios la musafira familiei Lewis, fumând nepăsător. După ce Beth făcu prezentările, Johnny întrebă:

— Îţi place aici?

— N-am avut timp să văd totul, răspunse Paddy. Abia am venit.

Cei doi se îndreptară spre clădirea aflată în spatele copacilor. Trecând pe lângă garaj, Paddy observă lumină înăuntru, semn că fratele lui Beth repara motorul.

— Peste o săptămână te vei plictisi de moarte, afirmă Johnny.

— Eşti din această regiune?

— Da. Tata locuieşte la o sută de kilometri de aici.

Johnny deschise poarta de la grădină, lăsând-o pe Paddy să treacă prima. Florile răspândeau o mireasmă dulce. Pe iarba de sub arbori, două fete stăteau de vorbă. Când învăţătoarea trecu pe lângă ele, fetele îşi întoarseră capetele după ea.

Paddy avu o tresărire:

„Una dintre ele este iubita lui Venn” îşi spuse ea. Doamna

Frank a avut dreptate. Johnny nu se opri să facă prezentările şi-şi continuă drumul pe poteca pietruită care ducea la scara de la verandă. Uşa de la intrare se deschise şi Wildash rosti cu o voce obosită:

— Mulţumesc, Johnny. Paddy, intră în casă.

Lumina din cameră era prea puternică şi fata clipi din ochi.

— Ia loc, o invită Venn, privind-o atent pe musafiră. Ochii lui albaştri aveau aceeaşi vrajă ca atunci când Paddy îl întâlnise pentru prima dată. Stăpânul fermei purta o cămaşă albă şi pantaloni de culoare galbenă. Părul lui avea reflexe albăstrii.

Paddy se aşeză pe scaunul din faţa biroului, în timp ce Venn se sprijini cu mâna de marginea acestuia, uitându-se la fată printre genele lungi. Privirea lui poposi pe sandalele ei albastre, apoi urcă pe genunchii rotunzi şi apoi se opri la medalionul de la gâtul ei. Paddy îndrăzni să-şi ridice capul şi privirea ei îl făcu pe Wildash să se încrunte uşor. Tânăra se înfioră, recunoscând în sinea ei că nu cunoscuse până atunci un bărbat atât de seducător ca Venn.

— Cine a fost cu ideea să vii la fermă, domnişoară Dempster?

Keith sau tu? Ce s-a întâmplat cu iubitul tău din Sydney? L-ai dat uitării? Se pare că nu-ţi place să ai o relaţie îndelungată. Ai venit aici să întorci paginile partiturii? Nu cred că vei găsi un pianist pe măsură. Keith nu are talent muzical.

Paddy replică cu o voce calmă:

— Ce pot să spun? Îmi pare rău că nu mă crezi. Orice părere ai despre mine, află că am venit la Bibbenluke să am grijă de

Margaret. Irene m-a rugat s-o ajut pe Beth.

Venn rânji ironic.

— Cum pot să te cred, când Keith te-a adus din

Gidgeemallawa? Mă întreb de ce el a insistat să meargă la familia Cale?

— Nu-mi dau seama ce urmăreşti. Te rog să fii mai explicit.

— Nu este greu să-mi dai dreptate în privinţa motivelor care te-au îndemnat să vii aici. Se poate să fii învăţătoarea lui

Margaret, dar nu cred că Irene Cale te-a trimis la fermă, împreună cu fiica ei.

Paddy se îmbujoră în obraji.

— Nu mi-aş permite niciodată să te mint!

— Nu? M-am convins personal ce purtare îndoielnică ai.

Paddy îşi reaminti scena de la familia Marlow. Venn o surprinsese luptându-se cu Keith şi apoi o acuzase că umblă după bărbaţi şi că venise neinvitată la petrecere.

— Îţi mărturisesc sincer că nici mie nu-mi place de tine. În privinţa motivelor care mă fac să am această părere, aş putea uşor să enumăr doar trei.

Wildash făcu o grimasă şi fata îşi spuse că dacă ar fi fost bărbat, ar fi primit un pumn în figură.

— Nu-i nevoie să mi le spui. Nu mă interesează ce gândeşti despre mine.

— Nici mie nu-mi face plăcere să aud că eşti pornit împotriva mea. De fapt, nici nu ştiu de ce stau de vorbă cu tine. Nu trebuie să-ţi dau explicaţii în legătură cu viaţa mea particulară.

Este inutil să repet că mă aflu aici la rugămintea doamnei Cale.

Beth mi-a spus că pot să-i fiu de mare ajutor în momentul când o apucă durerile de cap. Voi căuta să stau cât mai departe de persoana ta.

Tânăra învăţătoare simţea că orgoliul lui îl va face să-şi piardă calmul şi ea va aştepta ca el să izbucnească în reproşuri dar, spre surprinderea ei, el spuse pe un ton potolit:

— Este prima dată când aud că Beth are migrene, deşi o cunosc de mulţi ani. Oricum, ai inventat o scuză mai bună decât paginile unei partituri... Cum se face că te-ai întâlnit din nou cu Keith? Îl cunoşti de mai mult timp?

— Doamna Cale mi-a spus să fiu pregătită de drum, dar am ştiut că Max

Lewis vine cu maşina.

— Ai un talent de a inventa nemaipomenit şi găseşti uşor răspunsuri la toate întrebările.

— Întrebările tale nu au de ce să fie dificile, fiindcă spun adevărul.

— Keith îţi este simpatic?

— Mai mult decât alţii, răspunse Paddy, lăsând să se înţeleagă că interlocutorul ei este o persoană nesuferită.

— Îţi amintesc că te-am salvat dintr-o aparentă luptă cu un agresor pe care l-ai numit beţiv arţăgos. Am impresia că totul a fost o ceartă între îndrăgostiţi.

— Asta este părerea ta? se indignă tânăra, hotărâtă să-şi păstreze calmul.

Venn tăcu câteva clipe, apoi declară pe un ton dispreţuitor:

— Nu este normal ca o învăţătoare să-şi petreacă vacanţa de vară având grijă de un copil, mai ales când iubitul ei este la

Sydney. La fermă nu vei găsi distracţiile pe care ţi le oferă un oraş mare. Sunt convins că ai venit aici fiindcă ai făcut o pasiune subită pentru Keith.

Paddy vru să protesteze, dar Wildash o opri cu un gest autoritar.

— Peste câteva zile mă voi duce la Gidgeemallawa să-l văd pe nepotul meu. Vei merge cu mine şi voi avea grijă să te urc în trenul de Sydney.

— Nu sunt un balot de lână pe care să-l expediezi cu primul tren. Te rog să-ţi vezi de treburile tale! se răzvrăti fata.

— Asta şi fac, domnişoară Dempster. Am o mulţime de probleme de rezolvat şi nu doresc să-mi iau o povară în plus.

Nu pot să-l supraveghez pe Keith şi nu vreau ca o fată uşuratică să semene discordie printre lucrătorii de la fermă.

Eşti drăguţă şi mai şireată decât îşi închipuie lumea.

Venn se uită insistent la pieptul ei şi adăugă cu o voce zeflemitoare:

— Chiar şi în faţa mea ai nasturii desfăcuţi.

Wildash întinse mâna şi fata se feri de atingerea degetelor lui.

— Eforturile tale sunt zadarnice. Nu te-ai uitat în oglindă înainte de a veni să-l impresionezi pe şeful tău?

Fata se ridică.

— N-am intenţionat să te impresionez şi nici nu-mi eşti şef.

Să nu îndrăzneşti să mă duci la tren!

— Eu conduc ferma şi hotărârile mele sunt definitive.

Venn se duse spre uşă şi zise pe un ton răstit:

— Poţi să te întorci singură la familia Lewis?

— Voi încerca să nu provoc vreo încurcătură, promise Paddy coborând treptele scării şi îndreptându-se spre bungalov. Cele două fete pălăvrăgeau în continuare, fără să-i acorde atenţie.

Învăţătoarea era într-o stare de agitaţie din cauza vorbelor lui

Wildash. În acel moment îl ura din adâncul inimii pe bărbatul îngâmfat şi autoritar care o acuzase pe nedrept. Orice ar fi făcut ea, el i-ar fi găsit nod în papură, copleşind-o cu reproşuri nefondate şi dureroase. Dacă ar fi putut, Paddy şi-ar fi împachetat lucrurile şi ar fi plecat imediat, numai să nu mai dea ochii cu Venn. Era imposibil să se întoarcă în orăşel iar dorinţa ei era să-şi petreacă vacanţa la Bibbenluke, chiar cu riscul de a-l înfrunta pe proprietarul fermei... acest înfumurat.

Din fericire, gazdele ei se retrăseseră în camerele lor. Nici la garaj nu se vedea lumină. Fata se duse în odaia ei, pregătindu-se de culcare. Obosise şi enervarea o epuiza. În timpul nopţii, Paddy se trezi brusc auzind lătratul unui câine şi paşi înfundaţi pe verandă.

„Trebuie să fie Keith, care se duce după hoţi”, îşi spuse fata adormind la loc.

* * *

Când se trezi, soarele se ridicase deja pe cer. Atmosfera paşnică din jur îi dădu speranţe. Bărbaţii erau plecaţi la treabă, iar ziua era minunată. Paddy va putea să se simtă bine în compania lui Beth şi a copiilor.

După ce făcu un duş îşi puse o bluză cu mâneci scurte şi o pereche de jeanşi. Având în picioare sandale fără tocuri, Paddy se îndreptă spre bucătărie. În curte îi zări pe copii, jucându-se fericiţi.

— Bună dimineaţa, se auzi o voce în spatele fetei. Paddy întoarse capul şi o văzu pe Vera în uşa de la bucătărie. Ai dormit bine? Ţi-am pregătit ouă cu şuncă, ceai, pâine prăjită şi două cotlete de oaie.

Ziua începea bine pentru Paddy. Instalată confortabil pe un scaun în faţa

mesei de pe verandă, fata mânca cu poftă din bucatele pregătite de Vera. Beth stătea în partea cealaltă a mesei, fumând şi uitându-se gânditoare la un bloc de granit aflat sub salcâmii din curte.

— Trebuie să încep să sculptez şi nu am încă inspiraţie, se plânse soţia lui Max. Mă uit la piatră de o săptămână şi nu reuşesc să văd în ea nicio formă umană. Când voi găsi un model expresiv, voi începe să modelez această piatră, căutând să redau puterea dragostei.

Paddy sorbi o înghiţitură de ceai şi tăie o bucată de cotlet pe care o mestecă încet, savurând carnea gustoasă.

— Ai de gând să mănânci tot ce ţi-a gătit Vera? se miră Beth.

— Sunt lihnită de foame.

— Ăsta este un semn bun. Aerul de ţară îţi prieşte, deşi o fată slăbuţă ca tine nu poate mânca la fel ca un crescător de vite.

Cum ai dormit noaptea trecută?

Paddy avea gura plină şi tăcu. Beth îşi aprinse o altă ţigară, spunând:

— Îmi cer iertare că nu te las să mănânci. Vreau să ştiu numai dacă te-ai cunoscut cu fetele lui Duncan şi dacă ai cunoscut-o pe Agnes. Venn a fost amabil cu tine, nu-i aşa?

Paddy muşcă dintr-o felie de pâine prăjită şi făcu un gest neputincios.

— Ţi-au plăcut fetele? insistă Beth, privind-o în ochi pe tânăra care îşi înghiţi îmbucătura şi răspunse:

— N-am făcut cunoştinţă cu ele. Am trecut pe lângă ele, dar

Johnny nu ne-a prezentat.

— Cel puţin ai cunoscut-o pe Agnes?

— Cine e Agnes?

— Mătuşa lui Venn. Este menajera casei. Nu se poate să nu o fi văzut.

Paddy înălţă din umeri, mărturisind adevărul:

— N-am discutat decât cu Venn Wildash. Printre altele, stăpânul fermei are de gând să mă ducă la Gidgeemallawa peste câteva zile şi să mă urce în trenul de Sydney.

— Nu se poate! exclamă Beth. Te-ai plictisit aici? Vrei să ne părăseşti?

Bineînţeles că Paddy avea motive întemeiate să plece de la fermă, dar nu îndrăznea să-i destăinuiască lui Beth cât de urât se purtase Venn cu ea.

— Nu vreau să vă deranjez. Cel puţin aşa a spus Venn.

— Prostii, zise Beth. Mă bucur enorm că te afli aici. Dar dacă regreţi că ai venit la fermă, nimeni nu te împiedică să pleci.

— Nu am unde să mă duc, mărturisi Paddy. Gazdele la care stăteam la Gidgeemallawa au plecat pe litoral.

— Nu ai pe nimeni la Sydney?

— Nu. Mama mea vitregă s-a întors în Anglia după moartea tatălui meu.

— Oh, sărăcuţa de tine, eşti singură! Rămâi aici şi nu da ascultare vorbelor lui Venn. Voi discuta eu cu el, nu-ţi face griji. Nu înţeleg de ce este pornit împotriva ta. De obicei nu este atât de aspru cu oamenii. Trebuie să le cunoşti pe fetele lui Duncan. Cine ştie, una dintre ele va fi stăpâna fermei?

Uitându-se la blocul de granit, Beth îşi încruntă sprâncenele şi declară, după un moment de gândire:

— Cred că aş putea sculpta o mamă cu pruncul ei. Nu, nu e bine. Unde să punem statuia? Oh, draga mea, i se adresă ea lui

Paddy, să nu ai impresia că sunt bolnavă, dar mă preocupă zi şi noapte ideea că trebuie să scot ceva din piatra asta. Acestea sunt chinurile creaţiei artistice.

— Mi-ar plăcea să văd ce ai creat până acum, spuse Paddy bucuroasă că poate să se gândească la altceva decât la hotărârea lui Venn. Şi Phil fusese împărţit între afecţiunea faţă de Paddy şi atracţia exercitată de Diana asupra lui.

— Cele mai bune lucrări ale mele se găsesc în curtea lui

Venn. Du-te şi vezi dacă-ţi plac. Le vei întâlni şi pe fete şi pe

Agnes.

— Cum rămâne cu copiii?

— Nicio problemă. Eu şi Vera suntem cu ochii pe ei. Du-te draga mea.

Paddy se ridică de la masă şi făcu câţiva paşi spre casa lui

Venn. Acesta era plecat după oi şi n-o pândea nicio primejdie.

În plus, era curioasă să le cunoască pe fetele Duncan şi pe mătuşa lui Wildash.

Vera era în spatele casei, cu o sticlă în mână.

— Îi voi da un medicament lui Trixie. Căţeaua a lătrat toată noaptea şi Keith mi-a spus că zace în şopron.

Paddy îşi reaminti că fusese trezită din somn de lătratul căţelei. Keith plecase aşa de dimineaţă?

Trecând pe lângă Simon şi Margaret care se jucau cu nişte pietricele, închipuindu-şi că acestea sunt oameni, se opri o clipă. Uitându-se în jur, apoi în jos, observă că jeanşii i se rupseseră în genunchi.

— Oh, când s-au rupt? Acum nu mă mai întorc să mă schimb.

Soarele ardea îngrozitor şi tânăra se grăbi, temându-se să nu facă insolaţie. Ce păcat că nu-şi pusese pălăria, aşa cum o sfătuise doamna Cale.

Deschizând poarta grădinii lui Venn, Paddy avea senzaţia că era o străină păşind pe o proprietate interzisă. Scaunele erau goale, nimeni nu era în curte. Casa, scăldată în razele soarelui, era înconjurată de viţă de vie şi avea acoperişul din lemn.

Ocolind grădina, se aştepta să le întâlnească pe fetele

Duncan, dar liniştea domnea peste tot. Dacă mătuşa lui Venn ar zări-o, ar asmuţi câinii pe ea, ţipând:

— Cară-te de aici! Nu ai voie să intri pe această proprietate.

Una dintre fetele care locuiesc aici va fi stăpâna fermei. Nu ai ce căuta aici.

Tânăra îşi duse mâna la tâmplă. Capul o durea şi halucinaţiile îi dovedeau că soarele era torid.

În faţa clădirii se aflau fetele lui Duncan. Una dintre ele va deveni soţia lui Venn Wildash. Amândouă aveau plete blonde care le cădeau pe umeri. Cu trăsături regulate şi cu ochi albaştri, amândouă erau la fel de frumoase, de atrăgătoare.

Paddy remarcă inocenţa ce se citea pe chipurile lor. Fetele purtau fuste lungi: una albastră, cealată portocalie. Bluzele lor elegante se armonizau cu fustele. Fetele aveau soarele în faţă şi n-o zăreau pe Paddy care rămăsese la umbra unui copac.

Un bărbat cu ochelari de soare şi un aparat de fotografiat în mână, se ivi de după celălat colţ al clădirii, făcându-le celor două fete semne cu mâna.

Acestea îşi aranjară pălăriile de bumbac şi afişară un zâmbet profesional. Venn Wildash, căci el era bărbatul, se uită curios la învăţătoarea care nu îndrăznea să facă nicio mişcare, apoi îşi îndreptă privirea spre cele două fete care aşteptau să fie fotografiate.

Venn îşi scoase ochelarii şi apăsă pe buton. Fetele îşi schimbară poziţia şi Venn făcu alte fotografii.

Paddy asistă curioasă la scena aceasta neobişnuită, deoarece cele trei persoane care luau parte la ea nu-i dădeau nicio atenţie. Ar fi putut să fie un copac sau o pisică, nimeni nu se uita la ea. Cele două surori se mişcau de parcă ar fi fost fotomodele, adoptând diferite poziţii, până când Venn termină filmul. Una dintre fete luă aparatul de fotografiat şi

Wildash îşi puse ochelarii de soare, apropiindu-se de locul unde stătea Paddy.

— Ai ceva să-mi spui? o întrebă el politicos.

Din cauza ochelarilor, învăţătoarea nu-i putea zări ochii albaştri. Venn purta pantaloni şi cămaşă de culoarea cafelei cu lapte şi surâdea binevoitor.

— Nu, răspunse Paddy, am crezut chiar că eşti plecat.

— După cum vezi, am rămas acasă. Ce doreşti să afli?

Tânăra îşi dădu seama că el credea că-l urmăreşte. Ţinuta ei nu era elegantă şi nu-i permitea să se compare cu toaleta fetelor lui Duncan. Acestea se retraseră la umbra copacilor, schimbând filmul din aparat. Wildash îşi scoase ochelarii şi o cerceta atent pe învăţătoarea care, de emoţie, nu putea să deschidă gura.

— De ce taci? Domnişoară Dempster, ai un talent deosebit să-ţi rupi hainele. Ce-ai păţit la genunchi?

Paddy se simţi şi mai stingheră, nereuşind să găsească o scuză plauzibilă. Cele două surori se apropiară şi o examinară pe tânăra vecină. Cea mai mare îi zâmbi, dar cu dispreţ, şi

Paddy se înroşi mai tare în obraji.

„Ea este aleasa lui Venn” îşi spuse.

Spre marea ei surpriză, stăpânul fermei făcu prezentările pe un ton amabil:

— Fetelor, ea este Paddy Dempster. Paddy, ele sunt Jeanne şi Annette Duncan.

Paddy nu înţelese clar cine este Jeanne şi cine Annette, deoarece fetele rostiră în acelaşi timp:

— Bună, Paddy.

— Ţi-ai rupt pantalonii în genunchi, îi atrase atenţia una dintre ele.

— Mulţumesc, dar nu mă deranjează, rosti învăţătoarea pe un ton sec. Tocmai admiram sculpturile lui Beth şi fără să vreau, v-am surprins în plină şedinţă de fotografiat.

— Ai văzut şopârla? Cred că este cea mai bună operă a lui

Beth.

— Şi mie mi s-a părut foarte reuşită.

— La capătul grădinii se află o altă statuie. Un mânz abia născut.

— Mânzul este epuizat şi doarme.

— Vrei să-l vezi?

— Da, cu plăcere.

— Venn, vii cu noi? îl întrebă fata îmbrăcată în rochie albastră.

Paddy remarcă tonul dezmierdător folosit de aceasta când îi pronunţă numele lui Wildash.

Venn clătină din cap cu o figură îngrijorată.

— Nu, nu pot, draga mea.

Paddy tresări, invidiind-o pe viitoarea soţie a lui Venn.

— Îl aştepţi pe Keith? Camioneta neagră trebuie să fie destul de departe.

— E timpul să se întoarcă, zise Wildash, intrând în casă.

Cele trei fete ocoliră clădirea şi ajunseră lângă poarta care dădea spre grajduri. Sculptura nu era la fel de bună ca celelalte şi avea crăpături, de parcă fusese dezgropată după o lungă perioadă de timp de nişte arheologi.

La intrarea în grajd se află alte două statui, o informară fetele pe învăţătoare. Beth le-a făcut când eram noi mici.

— Am venit aici în vacanţă în anul în care mama şi bunicul nostru au murit.

— Este prea cald, zise Paddy. Mă voi duce la grajd în altă zi.

— Nu-i nimic, ai tot timpul la dispoziţie.

— Cât timp vei sta la fermă?

— Nu ştiu încă, dar vreau să mă odihnesc o vreme.

— Mâine te invităm să înoţi în iazul cel mare.

— Aş vrea să fac o baie. Spuneţi-mi, sunteţi gemene?

— Nu, eu am optsprezece ani şi jumătate.

— Ea este Annette, zise cealaltă fată. Eu am aproape douăzeci.

— Eşti prietena lui Keith? se interesă Annette.

Paddy ar fi vrut să răspundă: „Nu, nici nu-l cunosc pe fratele lui Beth”, dar cuvintele nu-i veneau pe buze. Capul o durea foarte tare şi cerul începu să se învârtească cu ea.

Vorbele celor două surori erau percepute ca nişte ecouri îndepărate şi învăţătoarea nu înţelegea sensul lor. Înainte de a leşina, Paddy simţi că este dusă de cele două fete pe verandă...

Când îşi reveni în simţire, o femeie înaltă cu părul grizonat îi punea o compresă cu apă pe frunte.

Paddy tresări şi femeia îi spuse:

— Stai liniştită pe scaun. Nu trebuie să te agiţi. Ai stat prea mult cu capul descoperit în soare. De ce nu ţi-ai pus o pălărie?

Voi de ce nu i-aţi dat? se adresă femeia surorilor Duncan. Aveţi mai multe pălării decât toate femeile din regiune.

— Am vrut să-i împrumutăm o pereche de pantaloni, se auzi o voce mieroasă, căci îi are rupţi la genunchi. Ne pare rău, dar nu ne-am gândit la pălărie.

— Nu aveţi minte nici cât o gânganie!

Paddy reuşi să articuleze încet:

— Mă simt bine acum.

— Presupun că nici n-ai mâncat, zise Agnes Wildash.

— Am mâncat destul de mult.

— Jeanne, du-te la bucătărie. În frigider vei găsi suc de portocale. Adu un pahar mare. Annette, adu nişte perne din sufragerie.

Cele două fete alergară să îndeplinească ordinele mătuşii lui Venn.

— Numele meu este Paddy Dempster, rosti învăţătoarea.

Locuiesc la familia Lewis.

— Nepotul meu mi-a vorbit de tine.

Paddy se întrebă în sinea ei ce putuse Venn să-i spună mătuşii sale în legătură cu musafira lui Beth.

— Sunt învăţătoarea lui Margaret, o lămuri ea pe Agnes.

Doamna Cale m-a rugat să am grijă de fiica ei.

Domnişoara Wildash zâmbi ironic.

— Nu cred că este o povară prea grea pentru tine, nu-i aşa?

Paddy se îmbujoră la chip, ruşinându-se că nu era crezută.

Annette reveni cu două perne, iar Jeanne ţinea în mână un pahar mare cu suc rece.

— Bea, copila mea, o îndemnă Agnes pe Paddy, apoi întorcându-se spre Annette, zise cu o voce autoritară: Du-te să te odihneşti. Ai trecut prin emoţii puternice. Venn a plecat cu maşina.

— Nu simt nevoia să mă odihnesc, protestă Annette.

— Eşti încă slăbită după accident.

— Mă duc să citesc o revistă.

— Foarte bine, dar să stai în pat. Jeanne, spune-i lui Millie să pună prăjiturile la cuptor.

Paddy bău sucul de portocale şi puse paharul pe podea.

Nimeni nu se mai interesa de ea. Mătuşa lui Venn părea preocupată de treburile casei, iar surorile Duncan se duseseră să-i îndeplinească poruncile.

Din uşă, Jeanne se întoarse, spunând:

— Nu uita, Paddy, mâine vom merge la iaz.

— Aştept semnalul vostru.

Domnişoara Wildash o sfătui pe un ton amabil:

— Paddy, mai stai aici până îţi recapeţi forţele, apoi du-te repede la bungalov. Îi voi spune lui Millie să-ţi aducă o pălărie.

La revedere.

Mătuşa lui Venn luă paharul şi se îndreptă spre bucătărie.

— La revedere, spuse Paddy, gândindu-se că nu era binevenită în casa

lui Wildash.

CAPITOLUL 4

La cină, conversaţia se învârtea din nou în jurul furtului animalelor şi Beth se interesă ce descoperiseră bărbaţii trimişi după hoţi.

Max ridică neputincios din umeri.

— Oh, Roy este de părere că oile au fost transportate cu un camion. N-am găsit nicio urmă. Nu cred ca vecinii noştri apropiaţi să fi îndrăznit s-o facă. Venn este supărat că nimeni nu ştie nimic. S-a dus să anunţe poliţia din Bogan.

— Ce a mai spus Roy? insistă Beth.

— Roy bănuieşte că este vorba de nişte indivizi foarte şireţi care au relaţii cu populaţia aborigenă. Pentru a-i găsi, trebuie să ne adresăm vraciului care poate invoca spiritele.

— Am impresia că totul depinde de iuţeala cu care îi puteţi prinde pe hoţi.

— Este greu să-i dibuim, deoarece hoţii s-au grăbit să vândă oile. Venn va vorbi cu reprezentantul ministerului agriculturii din Gidgeemallawa. Acesta va fi în inspecţie la Belah Springs.

La începutul săptămânii viitoare, şefu’ se va duce cu maşina să-l informeze de pierderea suferită.

Max bău o înghiţitură de bere, apoi îl întrebă pe Keith, care era posomorât:

— Cum se simte Trixie?

— Bine. Vera i-a dat un medicament şi căţeaua este vioaie.

După ce masa de seară luă sfârşit, Paddy se duse în camera ei şi-şi schimbă hainele, punându-şi o rochie subţire din bumbac, apoi intră în odaia copiilor pentru a le citi o poveste. Max era aşezat pe un scaun şi cei doi copii erau atenţi la basmul pe care-l spunea tatăl lui Simon. Paddy se retrase, văzând că prezenţa ei era inutilă.

Dacă nimeni nu are nevoie de ea, hotărârea ei va fi să părăsească ferma cât mai repede posibil. Poate că Venn va aranja cu inspectorul guvernamental să o ducă la

Gidgeemallawa!

Pe verandă, Keith şi Beth stăteau la masă, discutând despre reparaţia motorului maşinii. Văzând-o pe Paddy, Keith o invită să facă o plimbare prin grădină. Învăţătoarea voia să-l refuze, însă Beth exclamă entuziasmată:

— Paddy, este foarte bine să te dezmorţeşti puţin. Vin şi eu mai târziu, după ce Max adoarme copiii.

Tânăra bănui că Beth voia să rămână singură cu soţul ei şi păşi, alături de Keith, pe sub arborii din curtea din spatele casei. Nu se mai plimbase cu un bărbat de când plecase din

Sydney, iar tovărăşia lui Keith nu-i era deloc pe plac.

Amintirile neplăcute îi reveniră în minte şi fata se întristă.

Suspiciunile ei se adeveriră imediat, căci Keith o luă de braţ de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea, spunându-i pe un ton familiar:

— Ce impresie ai despre fermă, dragă Paddy?

Ea nu dădu atenţie cuvintelor lui de alint şi răspunse:

— În afara căldurii, totul a fost minunat. Le-am cunoscut pe surorile Duncan. Sunt foarte frumoase.

— Ai dreptate, confirmă Keith, numai că sunt prea tinere pentru Venn. La vârsta lui m-aş uita la nişte femei mai coapte.

Paddy îl întrebă, curioasă:

— Este adevărat că Wildash se va însura cu una dintre ele?

— De ce nu? spuse Keith, răsucind o frunză de eucalipt între degete. Nu văd niciun alt motiv decât acesta, altfel nu le-ar fi adus în această pustietate, lipsindu-le de confortul oraşului.

Paddy recunoscu în sinea ei că argumentele lui Keith erau valabile, deşi intuia că fratele lui Beth este invidios pe stăpânul fermei.

După câţiva paşi, fata căută să afle ce se întâmplase cu

Annette.

— Agnes a trimis-o pe Annette să se odihnească. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A căzut de pe cal şi este menajată de mătuşa lui Venn.

Ambele surori sunt la fel de frumoase. Amândouă sunt blonde şi se comportă la fel. Cred că acum Jeanne este favorita lui

Agnes, deoarece este mai isteaţă decât Annette.

Paddy simţi că mâna lui îi mângâie coapsa şi se dădu într-o parte.

— Mă întorc în camera mea. Am stat prea mult la soare şi acum mă doare capul.

Tânăra se întoarse din drum, cu gândul să ajungă cât mai repede în casă. Vorbele lui Keith o enervaseră şi o mâhniseră.

Cele aflate despre Venn îi stârniseră indignarea. Wildash se purta ca un nobil trufaş, bătându-şi joc de sentimentele curate ale celor două adolescente. Era un tiran lipsit de inimă şi

Paddy îl ura mai mult ca niciodată. Nu mai voia să ştie nimic despre el. Faţă de Annette avea o milă nesfârşită.

Cât de grosolan fusese Keith, mărturisindu-i pe un ton nepăsător că surorile Duncan sunt privite ca nişte rude sărace de care Venn poate să profite fără nicio remuşcare.

Keith o prinse de încheietura mâinii şi o răsuci cu faţa spre el.

— Nu fi supărată pe mine, domnişoară Dempster. Stai prea mult cu copiii şi nu ştii ce înseamnă viaţa. Este firesc ca nişte fete drăguţe să fie îndrăgostite de un bărbat ca Venn, care poate să le înveţe ce este iubirea. Nu poţi să-i porţi pică, fiindcă nu se poartă ca un cavaler medieval.

— Nu mă interesează viaţa lui particulară!

— Ţii la el? De ce eşti atât de nervoasă?

— Venn nu mă interesează deloc.

— Cu atât mai bine, dragă Paddy. Lui Wildash îi plac blondele, aşa că nu se uită la brunete. Eu mă dau în vânt după fetele cu părul negru şi ochii căprui. Să-l lăsăm în pace pe

Venn. Promit să nu-ţi mai spun nimic despre el. Dă-mi o sărutare în semn de împăcare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă fata. Dă-mi drumul! Imediat! Dacă nu mă asculţi, voi ţipa atât de tare, încât voi trezi toţi locuitorii fermei!

— Eşti în stare de orice! rosti Keith înciudat, retrăgându-şi mâna. De ce nu te distrezi? Eşti prea serioasă şi nu te bucuri de viaţă. Am impresia că te-a părăsit iubitul. Dacă am ghicit corect, uită-l şi profită de tinereţe!

Sărutările pot avea un efect binefăcător. Data viitoare, să aduci o frânghie pentru a-mi lega mâinile la spate. Când mă plimb alături de tine, îmi vine mereu să te sărut!

Amărăciunea din sufletul tinerei nu putea fi alinată de voioşia lui Keith. Paddy simţea nevoia să rămână singură şi să uite tot ce auzise.

— Noapte bună, îi ură ea, retrăgându-se în camera ei.

Tristeţea neaşteptată care o cuprinsese o împiedica să adoarmă.

* * *

A doua zi, Paddy se duse cu surorile Duncan la iaz. Cărarea şerpuia printre arbori, mărginită de iarba înaltă crescută după ploile abundente şi care acum începuse să îngălbenească.

Greierii ţârâiau fără oprire, nepăsători la căldura toridă.

Max plecase cu copii într-o plimbare călărind un cal alb, iar

Keith o ajuta pe Beth să mişte bucata de granit într-o poziţie favorabilă, deşi ar fi vrut să meargă cu fetele la scăldat. Paddy era uimită de voinţa lui Beth care dorea să înceapă să cioplească piatra înainte de apusul soarelui.

Surorile Duncan nu-i spuseseră unde plecase Venn şi învăţătoarea nu insistase, fiind bucuroasă că stăpânul fermei nu le însoţeşte la iaz. Pe malul ochiului de apă se afla o maşină verde şi în ea stătea Agnes Wildash, tricotând.

— Bună ziua, o salută Paddy. Este atât de plăcut aici.

Agnes mormăi ceva, continuând să tricoteze. Annette şi

Jeanne aveau costume de baie minuscule care le punea în evidenţă trupurile perfecte. Paddy îşi aminti de zilele fericite când mergea cu Phil să facă baie în ocean. Din păcate, el n-o iubea şi era pe punctul să se logodească, la Sydney, cu o altă fată. După ce îşi scoase rochia albă, învăţătoarea rămase în costumul de baie bleumarin, apoi plonjă în iaz, urmată de surorile Duncan. Sălciile şi arborii de cauciuc îşi aruncau umbrele pe luciul apei.

Annette şi Jeanne cunoşteau locurile adânci unde puteau să se scufunde şi Paddy petrecu câteva minute plăcute, apoi ieşi pe mal să se odihnească.

Agnes le supraveghea din maşină pe cele două surori care se aşezară

lângă învăţătoare, scuturându-şi pletele de apă.

— Cunoaşteţi foarte bine ferma şi împrejurimile sale. Se vede că v-aţi petrecut aici vacanţele, zise Paddy.

— Aş putea afirma că aici am crescut, spuse Annette.

— Bunicul nostru, o completă Jeanne, a lucrat la fermă până la moartea sa.

— Mama şi bunicul s-au prăbuşit cu avionul pe aceste meleaguri, îi explică Annette, uitându-se în zare.

— Împreună cu Peggy, adăugă Jeanne, fără să dea mai multe explicaţii.

— De aceea Venn are grijă de noi, afirmă Annette.

— Venn ne-a trimis la şcoală, deoarece tatăl nostru...

— Nu l-am văzut prea des pe tatăl nostru, oftă Annette.

— Aşa e, încuviinţă Jeanne. Tata era mereu plecat.

— Acum este în Canada şi s-a recăsătorit.

— Tata n-a fost niciodată îndrăgostit de ţinuturile acestea sălbatice, deşi aici a cunoscut-o pe mama. După nuntă, părinţii noştri s-au mutat la Sydney şi acolo ne-am născut noi.

— Mie îmi place să locuiesc la fermă, mărturisi Annette, visătoare. Venn este un om minunat. Toată lumea ţine la el.

Eu îl ador.

Jeanne plonjă din nou în apă, urmată de sora ei. Paddy era pe punctul să sară în iaz, când auzi vocea lui Agnes:

— Paddy, vino puţin la maşină.

— Da, domnişoară Wildash. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, draga mea.

„Dragă! Oh, Doamne! îşi zise Paddy, surprinsă. Cu câteva minute în urmă nici nu existam pentru ea şi acum mă alintă”.

— Aş vrea să vii la noi, într-o seară. Ce zici, marţi îţi convine?

Vom lua masa împreună.

— Mulţumesc, dar va trebui să vorbesc cu Beth.

— Beth nu se va supăra. Vino înainte de ora şase. Vom putea sta mai mult de vorbă.

Paddy dădu din cap, gândindu-se că invitaţia mătuşii lui

Venn este o surpriză. Ce dorea să discute cu ea? Ce va spune

Venn când va vedea că va lua loc la masa lui?

— La revedere, draga mea.

Agnes porni motorul şi dispăru după un pâlc de copaci.

Paddy se îmbăie din nou, înotând şi scufundându-se în apa călduţă a iazului. După un sfert de oră, Keith se alătură fetelor, prefăcându-se că se îneacă. Annette era favorita lui, prinzând-o de talie, o trase la fundul apei. Fata reveni la suprafaţă, ţipând după ajutor, deşi nu era în pericol.

Paddy se întoarse la mal, dezamăgită de zbenguiala celor două surori. Cum putea Annette să se lase îmbrăţişată de

Keith, susţinând în acelaşi timp că-l adoră pe Venn? Pentru prima dată, se întrebă dacă Annette nu face un joc dublu, căutând să pună mâna pe un bărbat, oricare ar fi fost acesta.

Paddy îşi înfăşură prosopul verde în jurul trupului, scuturându-şi părul negru, apoi se aşeză pe iarbă, închizând ochii. Soarele stătea să apună şi arşiţa se domolise. Tânăra se înfioră la adierea vântului.

Când deschise ochii, îl zări pe Venn sub un arbore de cauciuc. De când o privea Wildash? se întrebă Paddy. O văzuse înotând? Venn părea gânditor. Să se fi întrebat stăpânul fermei ce căuta ea acolo? Ochii lui aveau o expresie ironică, ca şi cum i-ar fi reproşat că înotase în iazul lui, petrecând momente plăcute pe pământurile care-i aparţineau. Fata avea impresia că-i ghicise gândurile şi se aştepta ca mâna lui s-o apuce de braţ, iar cu vocea lui aspră s-o alunge.

Paddy se hotărî să rupă tăcerea stânjenitoare şi zise tare pentru a se face auzită:

— Am înotat în iazul tău.

— Am văzut, spuse el încruntându-şi sprâncenele.

— Am stat întinsă pe iarbă, continuă Paddy, şi am ascultat ţârâitul greierilor. Când trebuie să plec de la fermă? Mai pot rămâne până marţi seara?

Wildash se frecă la ochi, tresărind.

— Ce importanţă are seara de marţi? o întrebă el. Scuză-mă, dar n-am fost atent.

Paddy se înroşi. Aşadar nu el fusese în spatele invitaţiei la cină.

— Mătuşa ta m-a invitat să iau masa de seară cu ea. Peste două zile. Am crezut că vrei să mă anunţi când ai fixat data plecării mele spre Gidgeemallawa.

Tânăra se uită în ochii lui, simţind o tulburare inexplicabilă. În razele calde ale soarelui, chipul lui părea mai frumos ca niciodată. Părul mătăsos, spălat de curând, avea o lucire blândă şi fata simţi imboldul să-l mângâie cu degetele.

În sinea ei, Paddy recunoştea că este atrasă irezistibil de fermierul acesta, de farmecul lui. Ce păcat că nu era blondă ca

Annette. Venn îi spusese că trebuie să părăsească ferma.

Pentru el, învăţătoarea nu era decât o intrusă.

Venn se sprijini cu braţul drept de trunchiul copacului şi spuse pe un ton potolit:

— Ai de gând să pleci de aici? Cine te-a supărat?

Privirea lui era îndreptată spre iaz, urmărind zbenguiala surorilor Duncan şi ale lui Keith.

— Eu... nu vreau să plec de la fermă. Tu mi-ai spus că trebuie să plec.

Venn tăcu un moment, apoi rosti apăsat:

— Bineînţeles că vreau să pleci de la fermă. Ar fi fost mai bine să nu fi venit niciodată aici. Dar nu mă pot împotrivi dorinţei tale de a sta o vreme la familia Lewis. Am aflat că i-ai mărturisit lui Beth că eşti orfană şi că nu ai locuinţă proprie.

Regret însă că nu i-ai amintit de iubitul tău din Sydney.

Oricum, nu voi avea nicio ezitare să te alung de pe pământurile mele, dacă vei da naştere la incidente.

Paddy simţi că obrajii îi ard de indignare. Cât de mult se înşela Venn în privinţa caracterului ei! Ajunse chiar s-o considere mincinoasă şi intrigantă! În acele clipe îl ura şi ar fi dat orice numai să se afle în altă parte. În afara faptului că avea un trup viguros şi trăsături regulate, Venn nu-i inspira decât o imensă deziluzie. Cu greu se abţinea să nu-i strige în gura mare: „Te urăsc! Te urăsc!”.

Greierii îşi intensificară ţârâitul care ei i se păru insuportabil şi asurzitor.

Aerul apăsător îi dădea o senzaţie de neputinţă. Era ciudat că natura avea un efect negativ asupra stării ei psihice. Paddy avea senzaţia stranie că elementele naturii se înverşunau împotriva ei. Dacă parfumul dulce al florilor de portocal îi alinase dorul, pustietatea câmpiei îi producea o impresie deplorabilă. Lumea i se părea ostilă şi zgomotoasă...

Paddy se uita în ochii albaştri ai lui Venn, fără să aibă puterea de a-şi exterioriza sentimentele. O slăbiciune inexplicabilă îi învălui trupul, în timp ce ţârâitul greierilor îi răsuna necontenit în urechi. Atrasă de o forţă irezistibilă şi invizibilă, fata se apropie de locul unde stătea Venn. Durerea ascuţită din urechi încetă brusc. Liniştea i se coborî în suflet.

Epuizată de emoţiile prin care trecuse, tânăra se sprijini cu spatele de copac.

Venn îşi plecă privirea asupra trupului ei care tremura.

Paddy respiră adânc şi spuse cu o voce scăzută:

— Sunt gata de plecare. Nu mai am nimic de adăugat.

Wildash clătină din cap şi făcu câţiva paşi până la malul iazului şi începu să discute cu cei care se aflau în apă. Paddy nu auzea vorbele lor, dar fetele şi Keith încetară să se mai zbenguie.

Ceva se întâmplase cu Venn, însă ea nu ştia ce anume îl determinase să le strice joaca surorilor Duncan. Keith ieşi repede din apă şi se repezi la maşină. Annette se ridică pe mal şi-şi scutură părul ud.

Paddy îşi adună hainele şi-l strigă pe Keith:

— Aşteaptă-mă. Nu pleca fără mine.

Învăţătoarea le spuse celor de pe mal la revedere şi alergă spre maşina cu care venise Keith, fără să-i pese că plecarea ei era nefirească.

* * *

Paddy era împărţită între hotărârea de a rămâne la

Bibbenluke şi dorinţa de a fi cât mai departe de Venn.

Mâhnirea sa era sporită de senzaţia că între ea şi Wildash se stabilise o relaţie tulbure şi neliniştitoare. Probabil că atracţia pe care o simţea la vederea lui se datora emoţiei încercate în prima seară, când îl cunoscuse la petrecerea lui Greg Marlow.

La iaz, privirile lor se întâlniseră din nou, cu acelaşi efect copleşitor

asupra sufletului fetei. Să fi fost numai o simplă atracţie trupească? Orice ar fi fost, frământarea ei nu încetase.

În loc să-l uite pe Phil şi să se liniştească, era acum obsedată de influenţa nefastă pe care stăpânul fermei o avea asupra ei...

Beth îi spuse că Agnes fusese amabilă, când îi adresase invitaţia la cină.

— Mătuşa lui Venn este suspicioasă cu străinii. Are grijă de surorile Duncan ca de propriile fiice. Le adoră şi este ca o mamă pentru ele. Ea doreşte ca Venn s-o ia de nevastă pe

Annette. Bineînţeles că Ven trebuie să se însoare, dar nu cred că vreuna dintre surorile Duncan poate să-i fie soţie.

Paddy se feri să facă o remarcă răutăcioasă, având impresia că Beth nu vorbeşte cu ea, ci gândeşte cu voce tare.

După-amiaza era călduroasă şi Beth sorbea din ceaşca de cafea, uitându-se gânditoare la piatra de granit. Deşi începuse s-o cioplească, soţia lui Max era nemulţumită şi căuta o altă formă, mai potrivită, pentru a-şi transpune imaginaţia artistică.

Copiii se jucau în curte, iar Paddy aştepta ca gazda ei să-i vorbească despre statuie. Spre surprinderea ei, Beth trase un fum de ţigară şi-i destăinui pe un ton grav:

— Sunt convinsă că Venn nu va lua o hotărâre pe care o va regreta ulterior. Este adevărat că fetele lui Duncan seamănă cu Peggy în privinţa frumuseţii şi a părului auriu, dar nu pot să se laude cu caracterul ei. Ce păcat că Peggy a murit!

Paddy nu îndrăzni să-i întrerupă destăinuirea, socotind că ar fi o impoliteţe s-o întrebe cine fusese Peggy.

— Ceea ce-i trebuie lui Venn, adăugă Beth după ce-şi stinse ţigara în scrumieră, este o fată cu mai multă minte! M-aş bucura dacă Domnul îi va da ocazia să-şi găsească o nevastă pe cinste. Cred că te surprind complicaţiile de la ferma aceasta izolată! Sunt îngrijorată că fratele meu trebuie să se însoare.

Keith se uită cu drag la surorile Duncan, cu toate că nu cred ca vreuna din ele să se îndrăgostească de el!

Beth chicoti şi-şi încheie destăinuirea:

— Ar trebui mai bine să mă gândesc la sculptură decât la încurcăturile pe care le naşte dragostea. Totuşi, sunt femeie şi nu mă pot împiedica să nu meditez la fericirea fratelui meu şi la soarta stăpânului fermei. Bine, bine, nu te voi mai bate la cap cu grijile mele. Draga mea, bucură-te de zilele frumoase ale vacanţei. Eşti foarte drăguţă şi ai alte planuri decât să bârfeşti pe seama preferinţelor lui Keith sau ale lui Venn.

„Drăguţă, dar nu blondă”, îşi spuse Paddy în sinea ei. Nu mă pot compara cu Peggy! Să fi fost fata de care se îndrăgostise Venn? În definitiv, viaţa particulară a lui Wildash nu o privea deloc, iar Keith nu-i trezea nicio emoţie.

* * *

Paddy îşi alese, pentru cină, o rochie verde-pal şi pantofi cu tocuri înalte. Rochia fusese cumpărată cu gândul că-i va plăcea lui Phil şi se asorta cu părul ei negru şi cu tenul bronzat.

Bineînţeles că toaleta ei nu rivaliza cu hainele elegante ale celor două surori.

Tânăra era puţin neliniştită din cauza faptului că-l va revedea pe Venn. Îi va comunica acesta când trebuia să se întoarcă la Gidgeemallawa? Paddy nu-i relatase lui Beth că

Wildash are de gând s-o izgonească de la fermă, bănuind că hotărârea lui are cea mai mare putere la Bibbenluke.

Agnes o întâmpină surâzând pe musafira ei, zicându-i că

Venn şi fetele erau plecaţi la Belah Springs pentru a discuta cu inspectorul guvernamental despre achiziţionarea berbecuţilor destinaţi exportului.

Mătuşa lui Venn, îmbrăcată într-o rochie bleu de mătase, o invită pe Paddy să-şi aleagă ce pofteşte de pe masa aflată pe verandă. Fata îşi umplu un pahar cu vişinată şi gustă din biscuiţii făcuţi de Agnes.

Aşezată pe un scaun confortabil, gazda aşteptă ca Paddy să ia loc în faţa ei şi începu să-şi descarce sufletul:

— Poate că vei fi surprinsă, Paddy, că mă amestec în probleme care nu mă privesc, dar ţin să te previn să nu dai crezare vorbelor lui Keith. Beth îmi este simpatică, însă fratele ei nu-mi inspiră încredere.

Paddy ar fi dorit s-o asigure pe Agnes că sfatul este inutil, dar gazda ei continuă:

— Te-am privit când înotai şi am observat că ai un trup atrăgător. Eşti drăguţă şi Keith poate să te încânte cu vorbele lui mincinoase.

— Nu este nicio primejdie, afirmă Paddy, amintindu-şi de avansurile pe care i le făcuse Keith. Pot să-mi port singură de grijă.

— Dă-mi voie să termin... Nu pot afirma că tu vei da naştere la încurcături, deşi necazuri i se întâmplă şi celei mai drăguţe fete din lume, dar cel mai bine ar fi să stai departe de Keith.

Paddy îşi arcui sprâncenele, simţind că Agnes vrea s-o determine să părăsească ferma, cu toate că proceda numai aluziv. Păstrându-şi calmul, învăţătoarea spuse pe un ton diplomatic:

— Oh, Keith nu mă deranjează deloc şi nici nu-i dau atenţie.

Domnişoara Wildash insistă:

— Mă tem că fratele lui Beth nu te va lăsa în pace. Nepotul meu l-a angajat numai la rugăminţile lui Max, dar nu sunt de acord cu purtarea lui Keith. Te avertizez că este un pericol pentru orice fată. Keith are un caracter urât.

Paddy dădu din cap, apoi luă un alt biscuit, gândindu-se la spusele domnişoarei Wildash. Keith era un tânăr agresiv, dar putea fi uşor pus la punct. Mătuşa lui Venn exagerase în privinţa purtării tânărului Laidiawe. Oricum, Paddy nu se simţea ameninţată în niciun fel. Cel mult, surorile Duncan puteau fi agresate de Keith...

— Repet că trebuie să te fereşti de Keith. Nepotul meu va merge la Gidgeemallawa săptămâna viitoare şi poţi să-l rogi să te ia cu el.

Paddy surâse ştiind că Venn abia aştepta să scape de ea.

Domnişoara Wildash o cercetă adânc cu ochii ei albaştri.

— Cea mai bună soluţie ar fi să locuieşti aici până când vei pleca de la fermă. Îmi pare rău că nu te pot adăposti, deoarece, eşti de acord cu mine, fetele Duncan n-ar fi încântate să dormi sub acelaşi acoperiş cu Venn. Annette este bună de măritat, rosti domnişoara Wildash fără niciun echivoc.

Paddy înţelese avertismentul gazdei sale: „Trebuie să-ţi iei adio de la

Venn”. Fără să vrea, fata se îmbujoră.

În acel moment, Annette şi Jeanne apărură din spatele casei, urmate de Venn.

Învăţătoarea se întrebă îngrijorată dacă stăpânul fermei va fi amabil cu ea, însă privirea lui rece o înfioră. Nu numai că

Venn voia s-o alunge de la fermă, ci pur şi simplu s-o scoată cu totul din viaţa lui.

În timpul cinei, el fu tăcut şi distant, mărginindu-se s-o urmărească, din când în când, cu coada ochiului. Paddy îşi spuse că sfatul lui Agnes este într-adevăr cel mai bun. Ce căuta ea la fermă? Încurcăturile pe care le iscase nu-i vor da niciun moment de linişte. Schimbând numai câteva vorbe politicoase cu comesenii, învăţătoarea se gândea deja la călătoria pe care o va face cu Venn spre Gidgeemallawa. Cina se desfăşură într-o atmosferă familială, din care erau excluşi alţi oaspeţi. De pildă Johnny Heath nu mânca la aceeaşi masă cu stăpânul fermei, constată Paddy.

Cafeaua fu luată în salonul care avea un perete de sticlă ce dădea spre grădină. Ventilatorul din tavan împrospăta aerul, iar luminile erau reduse la minimum pentru a nu atrage insectele. Paddy sorbea din băutura fierbinte şi se uita la portretul unei tinere, aflat pe biroul din lemn de pin... O fată drăguţă, cu bucle blonde, zâmbea din fotografie.

„Este Peggy” îşi zise Paddy apropiindu-se de Annette care se uita într-un album de familie. Ceilalţi erau antrenaţi într-o discuţie aprinsă în legătură cu rezultatele întrevederii cu inspectorul guvernamental de la Belah Springs. Annette se ridică imediat de pe scaun şi-l întrebă pe Venn dacă doreşte altă ceaşcă de cafea.

— Cu plăcere, zise Venn zâmbind.

Annette se grăbi să-i toarne cafeaua, apoi se aşeză lângă el, sorbindu-l din ochi.

Paddy tresări când o auzi pe Agnes rostind cu o voce gravă:

— Venn, poţi să-i spui lui Paddy când o vei duce la

Gidgeemallawa? Joi sau vineri?

Venn îşi roti privirea spre Paddy, afişând o mutră plictisită.

Învăţătoarea îl privi în ochi, încurcată. Oare ce soartă îi rezervase

stăpânul fermei?

Ochii lui albaştri păreau obosiţi şi trişti. Jeanne era atentă la răspunsul lui Venn, iar Annette părea mulţumită că se afla aproape de iubitul ei. Agnes era convinsă că uneltirile ei vor avea câştig de cauză. Nu mică îi fu dezamăgirea mătuşii lui

Venn când el zise cu un glas indiferent:

— Paddy, n-ai noroc. Nu mai plec la Gidgeemallawa.

— Ce s-a întâmplat, Venn? se interesă Agnes.

— Am primit o scrisoare de la nepotul meu. Steve nu mai vrea să vină aici de Crăciun.

Annette îi aduse pachetul de ţigări şi Venn aprinse un chibrit, apoi trase un fum în piept.

— Steve s-a răzgândit. Am impresia că este îndrăgostit, conchise Venn. Paddy va trebui să rămână la fermă.

„Cu atât mai rău pentru voi”, se gândi învăţătoarea, muşcându-şi buzele.

— În cazul acesta, voi vedea ce pot face pentru tine, i se adresă Agnes lui Paddy. Să nu uiţi ce ţi-am spus. Oh, ce rău îmi pare că Steve nu va sărbătorii Crăciunul cu noi. Auzi să se îndrăgostească de o fată şi să nu vină în vacanţă la fermă! Are numai şaptesprezece ani. Fetele sunt mai coapte la vârsta lui, afirmă Agnes, privind-o semnificativ pe Annette.

Paddy se scuză că este târziu şi-şi luă la revedere de la gazde. Venn se oferi s-o conducă. Annette făcu o mutră mirată, iar Agnes se încruntă.

— Nu te deranja, spuse Paddy.

— Nu-i niciun deranj, afirmă Venn păşind spre curte.

Paddy se opri în dreptul porţii.

— Se pare că vei petrece sărbătoarea naşterii lui Cristos la fermă, domnişoară Dempster. Nu pot să fac o călătorie obositoare pe căldura asta. Mă mir că ţi-ai schimbat gândurile şi că vrei să pleci de la fermă. Mi-ai mărturisit că vrei să stai aici pe timpul vacanţei. Cine te-a făcut să te răzgândeşti? Nu mai eşti atrasă de Keith, sau doreşti să te întorci la iubitul tău?

— N-ai ghicit, răspunse Paddy sec, amintindu-şi modul brutal în care o

abandonase Phil, după numai câteva săptămâni de absenţă. Keith nu putea în niciun caz să fie bărbatul pe care-l visase din adolescenţă.

— Cine te-a îndemnat să pleci?

Paddy stătu în cumpănă, nevrând să-i spună că mătuşa lui o sfătuise să părăsească ferma.

— Ce contează?! exclamă ea mâhnită. Ştiu că te-ai bucura dacă aş fi departe de Bibbenluke.

— Mi-am schimbat părerea în privinţa ta. Aminteşte-ţi că te-am surprins în braţele lui Keith. La început am crezut că eşti iubita lui, deşi ştiam ce faimă proastă are fratele lui Beth.

Văzând că te zbaţi să scapi din îmbrăţişarea lui, am avut unele îndoieli. Acum aş vrea să aflu dacă ai venit la fermă pentru a uita decepţia în dragoste care te-a îndurerat în ultima vreme.

Nu sunt deloc convins că eşti aici pentru a avea grijă de fetiţă, care nu ridică probleme.

Venn se apropie de Paddy şi o privi sfredelitor. Tânăra îi simţea respiraţia caldă şi picioarele începură să-i tremure când el o apucă de braţe.

În loc să protesteze, Paddy deschise buzele şi se lăsă sărutată. Plăcerea sărutării era mai tare decât voinţa ei. Un val de căldură îi străbătu trupul şi când Venn îşi înălţă capul, fata murmură pierdută:

— Oh, sărută-mă, sărută-mă.

Vocea ei răsuna ca din depărtare şi i se părea străină. Venn o strânse mai tare, dar n-o mai sărută.

Paddy îşi reveni brusc în fire şi se simţi umilită. Cu o mână tremurândă, ea îşi dădu părul pe spate şi se sprijini cu spatele de gard. Ce duh rău pusese stăpânire pe ea?

Wildash râmji dispreţuitor.

— Te-am sărutat atât cât a trebuit. Am aflat ce am vrut să aflu.

Paddy căuta să-şi stăpânească bătăile inimii. Cum de fusese în stare să se lase sărutată de un bărbat pe care-l ura? Privirea lui o tulburase mai mult decât îşi închipuise. Bineînţeles că o sărutare nu era suficientă pentru a-ţi da seama dacă ţii la bărbatul care te-a îmbrăţişat. Slăbiciunea de care

dăduse dovadă era semnul că Venn o cucerise cu farmecul lui irezistibil.

Fata ar fi vrut să-i ceară socoteală pentru îndrăzneala lui, dar ştia că răspunsul ar fi fost o nouă ironie muşcătoare: „N-ai dorit tu să fii sărutată?”

Cu lacrimi în ochi, tânăra alergă până la camera ei şi se prăbuşi pe pat. Cât de neputincioasă fusese! Un bărbat puternic şi seducător ca Venn o făcuse să dorească să fie sărutată!

Îi era ruşine de slăbiciunea ei. Obrajii îi ardeau, iar momentele de abandon îi reveneau obsesiv în minte.

„Nu-l voi mai privi niciodată în ochi!” îşi zise fata chinuindu-se să-l dea uitării pe Venn. Sfatul lui Agnes se dovedea din nou util şi plin de înţelepciune. Dacă la sfârşitul săptămânii ar fi departe de Bibbenluke, viaţa ei va reveni la normal.

CAPITOLUL 5

De Crăciun, toată lumea era invitată la Venn. Paddy îşi petrecuse zilele având grijă de cei doi copii şi de casă, fiindcă

Beth începuse să lucreze la sculptura ei. În primul rând îşi făcuse un model din lut pe care-l schimba zilnic. Paddy era mulţumită că era ocupată şi că poate să-i fie de folos gazdei sale. Împreună cu Vera, pregătea mâncarea şi îşi găsea timp să croşeteze câteva lucruri, ca daruri pentru Beth, Agnes şi cele două surori. Pentru copii făcea păpuşi şi ursuleţi, iar pentru bărbaţi pregătea câteva răvaşe glumeţe. Nu uită nici pe prietenii ei din Sydney cărora le trimise câteva felicitări, astfel că era tot timpul ocupată.

Ultimul model ales de Beth pentru sculptură înfăţişa o mamă cu pruncul ei.

— Nu cred că lui Max îi va plăcea opera mea, se văită ea, în timp ce bea o ceaşcă de ceai la umbra răcoroasă a verandei.

Soţul meu trudeşte toată ziua, dar vrea ca acasă să fie înconjurat de obiecte de artă. Cel mai mult îi plac statuile care seamănă cu animalele pe care am vrut să le redau în piatră.

După ce sorbi o înghiţitură, Beth adăugă:

— Pe de altă parte, Venn este un apreciat critic de artă. De la el am împrumutatmai multe cărţi de artă. Dacă-l cunoşti mai bine, îţi dai seama că este un om sensibil. Ce păcat că nu poţi să-l vezi mai des. Ai avea ce discuta cu el. Mi-e tare ciudă că-şi pierde timpul cu fetele Duncan.

Paddy era liniştită că Wildash nu-i acordă atenţie, mai ales că sărutarea lui încă o tulbura.

— Cum te-ai apucat de sculptură?

Beth zâmbi.

— La şcoală m-am interesat foarte mult de artă. Tatăl meu era inspector guvernamental şi a călătorit prin toată ţara, cunoscând realizările cele mai valoroase ale artiştilor din localităţile pe unde treceam. Când m-am măritat cu Max, am fost nevoită să locuiesc la fermă. Bineînţeles că m-am plictisit şi atunci am început să sculptez. Pe urmă am urmat o şcoală de

artă la Sydney şi am citit multe cărţi. După trei luni m-am întors la fermă şi apoi s-a născut Simon. Venirea lui pe lume nu m-a îndepărtat de artă. Familia îmi dădea puterea să nu abandonez sculptura. Sunt o femeie fericită. Singura mea grijă este Keith.

— Keith? se miră Paddy. De ce?

— Fratele meu este năzdrăvan încă din timpul şcolii. Este mai tânăr decât mine şi nu ascultă de nimeni. Este cam sălbatic, dar mi-a promis că se însoară şi se potoleşte. De aceea lucrează la fermă. Un an de muncă fără nicio reclamaţie îl va face să se simtă responsabil şi să merite respectul oamenilor. Până acum, a făcut afaceri cu ceilalţi fraţi, dar a venit la mine, cerându-mi să-l ajut. Nu l-am întrebat de ce a plecat de la oraş, dar bănuiesc că la mijloc este vorba despre o femeie. Keith se aprinde repede şi nu-l condamn numai pe el, deoarece, dacă nu este încurajat de fete, este foarte liniştit.

Îţi mulţumesc pentru ceai, draga mea. Trebuie să mă întorc la sculptura mea.

Paddy se întrebă dacă mărturisirea lui Beth ascundea vreo intenţie în legătură cu atitudinea ei faţă de Keith. Să fi vrut gazda ei s-o prevină că nu trebuie să se îndrăgostească de

Keith? Sau s-o asigure că va face o căsătorie durabilă dacă îi acceptă avansurile lui?

Agnes îi spusese că fratele lui Beth are un caracter urât. Pe cine putea crede? „În orice caz, îşi zise Paddy, nu am de gând să mă mărit cu Keith!”

Căldura devenise insuportabilă în ziua de Crăciun. Copiii se jucau în curte şi doborâţi de oboseală, dormiră toată după-amiaza. Când se treziră, darurile numeroase îi încântară şi începură să desfacă bucuroşi pachetele frumos ambalate.

Margaret se smiorcăi puţin, căci era departe de părinţii ei.

Mâhnirea ei era atât de mare cu cât mama ei nu-i dăruise încă un frăţior, ceea ce ar fi însemnat cel mai frumos dar de

Crăciun pentru ea.

Spre seară, toată familia Lewis se îndreptă spre casa lui

Wildash. Paddy simţi o emoţie adâncă la vederea lui Venn, dar avu

ocazia să amâne discuţia cu el, deoarece copiii o traseră de mână să-i însoţească în curte, pentru a vedea bradul de

Crăciun împodobit cu ghirlande şi becuri colorate care vor rămâne aprinse toată noaptea.

— Avem doi brazi împodobiţi! exclamă Margaret bucuroasă.

Unul aici şi unul la noi.

— Unchiul Venn are întotdeauna daruri pentru noi, spuse

Simon mândru.

Masa festivă era aranjată în grădină şi era plină cu băuturi reci şi prăjituri de toate felurile. Copiii îl ajutară pe Venn să împartă darurile. Paddy se bucură de micile atenţii pe care le primise, zâmbind fericită când ceilalţi îi mulţumiră pentru cadourile pregătite de ea pentru ei.

Venn îi dăduse o oglindă cu ramă de argint şi tânăra se întrebă dacă el voise să-i atragă atenţia că trebuie să fie mai cochetă.

Stăpânul fermei citi răvaşul ei şi râse amuzat.

— M-ai descris ca pe un om autoritar şi neîndurător, urându-mi să fiu mai blând. Crezi că slăbiciunea are ce căuta la o fermă?

Paddy îi înapoie zâmbetul şi se lăsă sărutată de Keith care-i mulţumi călduros pentru cadoul ei.

Învăţătoarea desfăcu plicurile cu felicitările trimise de mama lui Phil şi de colegele ei din Sydney. Phil şi Diana nu-i scriseseră, dar Paddy nu mai era supărată pe ei, obişnuindu-se cu ideea că suferinţa din dragoste este zadarnică. Doamna

Kennedy o anunţa că Phil nu se grăbea cu însurătoarea şi tânăra tresări, simţind că renasc speranţele de a-şi vedea iubitul...

Venn se aşeză lângă Paddy care era cufundată în gânduri.

— Ce veşti ai de la Sydney? Poşta a venit ieri, însă mătuşa mea mi-a spus că este bine ca felicitările să fie citite astăzi.

— Sunt bucuroasă că lumea nu m-a uitat, zise Paddy, uitându-se la bradul luminat. Prietenii mei mi-au urat sărbători fericite.

— Este bine să nu-i spui lui Beth că ai primit scrisorile. După felul dramatic în care i te-ai prezentat că eşti singură pe lume, felicitările ar putea să o mire foarte mult.

Privirea lui batjocoritoare era greu de suportat şi fata simţi că lacrimile îi împăienjenesc ochii.

— Îţi cer iertare, se grăbi Venn să adauge, am glumit. Nu trebuie să ne certăm. În această zi facem pace.

Paddy nu putea să deschidă gura. Ar fi vrut să zâmbească şi să spună o banalitate, dar trupul îi tremura şi voinţa o părăsise, la fel cum reacţionase în seara când el o îmbrăţişase.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Wildash o sfătui:

— Linişteşte-te, Paddy. Azi este sărbătoare. Toată lumea trebuie să se veselească.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Venn se ridică şi se duse lângă Annette, care era numai zâmbet. Frumoasa blondă avea la gât un colier de argint cu un pandantiv dintr-o scoică de culoare roz.

Paddy se întrebă dacă Wildash îi dăruise pandantivul pe care Annette îl ţinea între degete, când stăpânul fermei exclamă nedumerit:

— Annette, cadoul acesta este din Noua Zeelandă, nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu fata.

— Nu prea merge cu rochia ta elegantă, o mustră Agnes.

Annette nu spuse nimic, iar Venn se întunecă la faţă.

Paddy avea senzaţia că este o intrusă. Nici Johnny Heath nu participa la sărbătoare, fiind plecat la rudele lui, astfel că învăţătoarea nu era băgată în seamă decât de familia Lewis.

Copiii o strigau mereu, arătându-i jucăriile primite...

După ce masa luă sfârşit, copiii începură să se joace, zbenguindu-se veseli, în timp ce Jeanne şi Annette puseră casete cu cântece populare la casetofonul cu baterii. Toată lumea era bine dispusă. Bărbaţii fumau şi beau şampanie, iar femeile stăteau la taclale. Paddy era încântată de parfumul florilor şi de adierea răcoroasă a nopţii. Max le arătă copiilor stelele şi planetele de pe cer. Învăţătoarea o zări cu coada ochiului pe Jeanne ocolind cădirea. Annette se aşezase pe scaunul de lângă Venn. Stăpânul fermei ridică braţul şi-i mângâie părul auriu. Paddy se înfioră, încercând o senzaţie ciudată de gelozie. De ce se lăsa dominată de sentimente?

Gelozia îi răscolea sufletul şi o împinse la un gest nepoliticos.

Paddy se îndreptă spre grupul comesenilor, urmând cărarea care ducea pe sub arborii din grădină, şi nu se opri decât la izvorul protejat de statuia lui Beth. Inima îi bătea cu putere iar genunchii îi tremurau îngrozitor.

Un foşnet din iarbă îi atrase atenţia. Întorcând capul, ea descoperi, uimită, două siluete strâns îmbrăţişate: Keith şi

Jeanne se sărutau cu pasiune.

Paddy simţi că i se face rău, chiar dacă petrecerea era prielnică apropierii dintre tineri. Făcând câţiva paşi spre masa unde se aflau ceilalţi invitaţi, tânăra se întreba ce ar spune

Beth dacă ar afla că fratele ei îi face ochi dulci uneia dintre surorile Duncan. Ce bine că nu era vorba de Annette!

De fapt, Paddy se înşelase, deoarece auzi vocea lui Venn răsunând în grădină:

— Annette, pentru numele lui Dumnezeu, unde te-ai ascuns?

Aşadar, Jeanne fusese dezmierdată de Venn, nu Annette.

Din cauza întunericului le confundase pe cele două surori!

Paddy se hotărî să plece de la petrecere. Ziua fusese plină de surprize neplăcute şi nu mai era cazul să întârzie într-un loc unde se simţea stingheră.

Copiii erau pe jumătate adormiţi şi ea se bucură la gândul că în curând le va spune o poveste înainte de culcare.

Luându-şi la revedere de la gazde, Paddy se prefăcu că nu observă atitudinea rece a lui Agnes şi nici zâmbetul indiferent al lui Venn. Beth şi Max o urmară imediat iar Keith apăru peste câteva minute, spunând că se plimbase puţin prin grădină.

— Oh, mi-am uitat scrisorile, se văită Paddy.

— Keith, mergi tu cu Paddy, îl îndemnă Beth.

Învăţătoarea ar fi vrut să amâne pentru a doua zi recuperarea scrisorilor, dar gândul că va fi nevoită să-l revadă pe Venn o făcu să accepte sfatul lui Beth. Keith profită de întuneric şi pe drum, încercă s-o sărute.

— Nu te-ai potolit? se zbătu tânăra, căutând să scape din braţele lui.

— Nu fi atât de supărată. Este Crăciunul şi toată lumea trebuie să se bucure de această sărbătoare. Vreau să te sărut pe obraz. Numai un sărut, dragă Paddy. Paddy îi întoarse obrazul, sperând ca el să-şi respecte promisiunea.

— Acum, o sărutare pe buze, insistă el.

Fata se împotrivi şi se feri de buzele lui. Chiar în acel moment, Venn se ivi pe cărare şi, la fel ca în livada de portocali, îl îndepărtă pe Keith. Paddy izbucni furioasă:

— De ce nu-ţi vezi de treburile tale, Venn?

Venn se întoarse spre ea. Privirile lui mânioase şi rânjetul dispreţuitor dovedea că el era în stare să-i aplice o corecţie severă. Keith stătea liniştit la doi paşi, zâmbind prosteşte.

— Se pare că eşti mai zburdalnică decât păreai, domnişoară

Dempster, zise Venn pe un ton rece. Eşti un pericol pentru toţi bărbaţii de la fermă! Aş fi vrut să nu te fi întâlnit niciodată.

Unde te văd, trebuie să te scot dintr-o încurcătură.

Paddy începu să tremure din toate încheieturile, neştiind dacă vorbele lui Venn fuseseră sincere sau spuse la supărare.

— Ţine-ţi scrisorile, spuse el, întinzându-i plicurile uitate pe masa din grădină.

Aşadar, Wildash venise să-i aducă felicitările, pentru a fi sigur că nu va veni a doua zi să le caute.

Paddy nu suportă umilinţa cu care el o trata şi exclamă cu o voce gâtuită de emoţie:

— Ştiu că eşti stăpânul fermei, dar această calitate nu-ţi dă dreptul să...

Tânăra se întrerupse. Ar fi vrut să spună: „Nu poţi fi stăpânul meu şi nici să-mi spui cum să mă port”, dar prezenţa lui Keith o împiedica să-l pună la punct pe Venn.

Fratele lui Beth era un martor incomod pentru cearta dintre ea şi Venn. De fapt, Keith se uita spăşit la Venn, semn că stăpânul fermei îl angajase numai după ce-i impusese anumite condiţii. Se putea ca Venn să fi ştiut mai multe de ultima ispravă a lui Keith, în urma căreia el îşi pierduse slujba.

Oricum, Keith zise pe un ton convins:

— Paddy, nu ştii care sunt regulile de aici. Venn are dreptul să se amestece în orice problemă. Noapte bună!

După ce Keith intră în casă, Paddy căpătă mai mult curaj şi-l întrebă pe Venn:

— De ce trebuie să asist neputincioasă cum mă împiedici să particip la o scenă de dragoste?

Wildash îşi arcui sprâncenele şi exclamă uimit:

— Scenă de dragoste? Am impresia că tinerii confundă iubirea cu sexul. Să nu-mi spui că eşti îndrăgostită de Keith!

— Nu sunt datoare să-ţi răspund până nu-mi dai o explicaţie la întrebarea mea. Este a doua oară când îl îndepărtezi pe

Keith în această seară...

— Te-ai ascuns după un copac când l-am alungat pe Keith care o săruta pe Annette? Crezi că nu-mi dau seama ce responsabilitate îmi revine, adăpostindu-le pe surorile Duncan în casa mea?

Paddy replică fără convingere:

— Annette este destul de mare...

— Are optsprezece ani şi jumătate. La vârsta ei este încă necoaptă, chiar dacă s-a dezvoltat fizic... Keith îmi dă destulă bătaie de cap şi fără prezenţa ta la fermă. Te sfătuiesc să stai cât mai departe de el. Voi vorbi cu sora lui. Dacă n-ar fi fost

Beth...

— L-ai fi alungat, nu-i aşa? Ce vină are, dacă-i plac femeile?

— Keith este un dezmăţat, declară Venn pe un ton dispreţuitor.

Paddy nu renunţă la ideile ei, deşi nu-l avea pe Keith la inimă.

— Uite cine vorbeşte! Ai uitat de seara când m-ai sărutat?

— Eu nu mi-am pierdut controlul, ripostă Venn. Tu mi-ai cerut să te sărut. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi dat curs rugăminţii tale?

— Nimic! protestă fata. Nu obişnuiesc să...

— Obişnuinţa vine cu timpul. Mă interesează să aflu dacă ai fi avut tăria să mă opreşti!

Fireşte că Paddy n-ar fi avut puterea să-l oprească. I se împotrivise lui

Keith fiindcă acesta nu era nici pe departe seducător ca Venn. Tânăra se feri să-i mărturisească sentimentele pe care le încercase. Atâta timp cât Annette era atrasă fizic de Keith, nu avea şi ea dreptul să fie atrasă de farmecul lui Venn? Poate că Annette era la fel de nevinovată ca

Paddy... Acum fetei îi părea rău că începuse cearta cu stăpânul fermei.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Venn o preveni:

— În orice caz, bărbaţii nu se deosebesc între ei, chiar dacă unii sunt mai buni decât alţii. Toţi au aceleaşi intenţii şi este bine să te aperi de ei, dacă nu vrei să ai necazuri. Sper să fi tras învăţămintele necesare în urma experienţelor pe care le-ai avut cu ei. Din fericire, unele fete au noroc, cu toate că nu-l merită. Mă îndoiesc totuşi că acum eşti mai înţeleaptă decât în urmă cu câteva luni. Nu intenţionez să-ţi dau o lecţie usturătoare, atâta timp cât te afli pe pământurile mele.

Paddy era indignată de morala aspră pe care i-o făcea Venn.

Nu merita o asemenea predică!

— Te conduc până la uşă, zise Venn supărat. Dacă te mai prind în braţele lui Keith, te strâng de gât, ai înţeles?

Paddy îşi stăpâni enervarea, neîndrăznind să deschidă gura. Venn avea o expresie înspăimântătoare şi fetei îi fu teamă că el ar putea fi cu adevărat dur cu ea. Bineînţeles că ameninţarea lui era izvorâtă din dorinţa lui de a nu avea necazuri la fermă, dar tânăra nu înţelegea de ce Wildash folosise un ton atât de aspru. Să fi fost aceeaşi metodă cu care o pedepsise pe Annette? Să fi încercat, doar cu scopul de a intimida, să-şi fi înfipt mâinile în gâtul lui Annette?

Agnes o sfătuise să-l ţină pe Keith cât mai departe de ea, fiindcă este un om rău, dar Paddy avea senzaţia că Venn era şi mai rău...

Beth era pe verandă şi discuta cu fratele ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Keith, de ce ai dus-o pe

Annette la capătul grădinii? Nu ştii că Venn ţine la ea?

— Beth, dar n-am făcut nimic rău. De fapt ea a vrut să fie sărutată.

— Nu mă minţi, ştiu bine că tu ai dorit s-o săruţi, replică

Beth, fără să-i pese că Paddy asista la cearta lor.

— Annette nu m-a respins, mărturisi Keith care se întoarse spre Paddy

întrebând-o: Ce părere ai de regulile din

Bibbenluke? Stăpânul fermei are trei fete şi lucrătorii lui niciuna.

— N-o băga pe Paddy în aceeaşi oală cu surorile Duncan, protestă Beth.

— De ce nu? Şefu' se uită după toate femeile, condamnându-mă să rămân holtei. Venn are impresia că poate să-mi dicteze ce trebuie să fac în viaţă! exclamă Keith, având o lucire ciudată în ochi.

Paddy îşi spuse în sinea ei că Beth nu-l cunoaşte prea bine, afirmând despre el că este liniştit dacă nu este provocat.

* * *

Zilele treceau pe nesimţite şi cerul rămânea senin. Iarba se îngălbenise şi se uscase, iar lăcustele se împuţinaseră; greierii continuau să ţârâie cu aceeaşi vigoare, în timp ce păsările se adunau spre înserat pentru a-şi potoli setea din apa iazului.

Venn nu-i mai spusese lui Paddy să se pregătească de plecare, deşi Agnes abia răspundea la salutul fetei. Beth era ocupată cu retuşarea modelului de lut, sperând ca statuia din piatră să fie cea mai reuşită operă a ei, lăsând-o pe Paddy să se ocupe de copii şi de treburile casei.

Învăţătoarea îşi regăsise liniştea interioară. Se considera ca făcând parte din familie şi aproape că uitase de cuvintele tăioase pe care i le adresase Venn. Îi venea totuşi greu să-şi alunge din minte chipul lui atrăgător. Poate că totul se datora faptului că locuia aproape de el. Era imposibil să nu-l vadă aproape zilnic. O dată, el venise să-i ia pe copii la o plimbare călare. Altă dată, să discute cu Max. Paddy era întotdeauna tulburată de privirea lui cercetătoare şi se întreba dacă el îşi schimbase părerea în privinţa caracterului ei. Ce gândea el despre musafira familiei Lewis?

Cu Keith nu schimbase decât câteva cuvinte în timpul mesei şi tânăra era enervată că Wildash o acuzase pe nedrept.

Cel mai bine ar fi fost să aibă o discuţie lămuritoare cu stăpânul fermei şi să rezolve această problemă neplăcută.

Într-una din după-amiezile fierbinţi de după Crăciun,

Annette opri maşina lui Agnes în faţa casei lui Max şi se îndreptă spre locul unde şedeau Paddy şi Beth. Copiii se bălăceau în apa caldă din cada

de plastic primită în dar de

Simon.

Annette purta pantaloni scurţi şi o bluză cu mâneci scurte, iar părul ei blond era împletit în două codiţe ce se iveau de sub pălăria albă de bumbac.

Beth şi Paddy erau la masă pe verandă şi beau ceaiuri răcoritoare. Când o văzu pe Annette, învăţătoarea se gândi imediat la fotografia care o înfăţişa pe Peggy. Fata lui Duncan semăna cu frumoasa care-şi pierduse viaţa într-un accident.

— Mătuşa Agnes mi-a dat maşina să mă duc la iaz. Cine vine cu mine? Jeanne nu vrea să iasă din casă, deoarece este foarte cald.

— Jeanne are dreptate, spuse Beth care nu mai lucrase la modelul din lut al statuii, tot din cauza arşiţei.

— Paddy, vino cu mine, o rugă Annette. De-abia aştept să stăm la umbră pe malul iazului, cu picioarele în apă.

Paddy nu avea chef s-o însoţească pe Annette, deşi îşi închipuia că umbra răcoroasă era locul cel mai indicat în acel moment. Cel puţin, spre înserat, vântul începea să adie şi aducea un aer mai suportabil.

— Te rog, Paddy, insistă Annette. Nu am prea des ocazia să conduc maşina lui Agnes.

— Du-te, Paddy, o îndemnă Beth, lăsându-se pe spătarul scaunului. Copiii se joacă liniştiţi.

Paddy se ridică de la masă şi se duse în camera ei să-şi ia sandalele, pălăria de paie şi costumul de baie. Era totuşi atât de bine să se scalde şi să se răcorească puţin.

În maşină era cald ca într-un cuptor, chiar dacă geamurile erau deschise. Annette avu câteva ezitări până porni motorul.

— Nu am permis de conducere, recunoscu ea zâmbind.

Venn nu mă ajută deloc, spunându-mi că nu mă pricep să conduc maşina. Parcă aş putea să am un accident în această pustietate! Am înduplecat-o pe Agnes să-mi împrumute maşina, zicându-i că tu ai permis de conducere.

Paddy îşi încruntă sprâncenele.

— Nici eu nu m-am străduit să învăţ să şofez.

— Nu-i nimic, mă descurc eu, o asigură Annette. Nu vom avea niciun necaz.

— Fii atentă, o sfătui Paddy. Mătuşa Agnes se va supăra dacă-i strici maşina.

Annette îi destăinui veselă că Agnes le tratează ca pe nişte fetiţe.

— Agnes a uitat că noi ne-am maturizat. După ce am crescut într-un oraş ca Sydney, nu mai poţi fi considerată un copil neajutorat. Ce să-i faci, mătuşa Agnes este înţelegătoare şi bună cu noi, astfel că trebuie să-i suportăm toanele. Aici ne simţim ca la noi acasă.

Paddy transpira din abundenţă şi o durea capul. Căldura devenea din ce în ce mai greu de suportat. Privirea ei poposi pe cosiţele aurii ale Annettei şi din nou, simţi nevoia s-o întrebe pe sora Jeannei ce ştie despre fata din fotografie.

Razele soarelui îi pătrundeau în ochi şi Paddy regretă că îşi uitase ochelarii de soare.

La un moment dat, Annette opri maşina în faţa unei porţi şi-i spuse lui Paddy să coboare şi să ridice bariera. Aceasta se supuse şi urcă în maşină după ce închise poarta.

— Nu mergem la iaz? o întrebă pe Annette. Mai sunt şi alte locuri unde putem să ne scăldăm?

— Desigur că râul are şi alte locuri mai adânci, dar m-am gândit să trecem mai întâi pe la stână. Ciobanii tund oile şi vreau să-i fac o surpriză lui Venn. Sper că va fi încântat să vadă că am condus maşina.

Paddy tresări, având intuiţia că Venn nu va fi bucuros s-o revadă.

— Este greu de crezut că Venn te va felicita, mai ales că are o impresie proastă în privinţa talentului tău la volan, remarcă ea.

— Ştiu că se va înfuria, zise Annette. Vreau să văd cum arată când îşi pierde calmul. Calmul lui mă scoate din sărite. Venn este convins că accidentul meu mă împiedică să stăpânesc o maşină. Căzătura de pe cal m-a şocat foarte tare, dar au trecut de atunci câteva săptămâni şi acum mă simt bine. Venn se poartă cu mine de parcă aş fi din sticlă şi nu din carne şi sânge.

Dacă-l enervez, cel puţin se va uita la mine ca la o fiinţă care are sentimente...

Annette îi aruncă o privire şireată lui Paddy, apoi continuă:

— Ai impresia că toată lumea de la fermă este nebună, nu-i aşa? Te vei întoarce la Gidgeemallawa şi vei povesti la toţi că

Bibbenluke este un loc cu oameni ţicniţi.

— Nu am această părere despre locuitorii fermei, spuse

Paddy, amintindu-şi că Venn o ameninţase cu moartea dacă o mai surprinde în braţele lui Keith. Să fi avut Annette dreptate?

Se putea ca Wildash s-o fi muştruluit şi pe Annette în seara de

Crăciun?...

— Cred că eşti îndrăgostită de Keith, afirmă Annette pe neaşteptate.

— Nici vorbă de aşa ceva, susţinu Paddy pe un ton convins.

— Am crezut că ţii la el. Cel puţin, mătuşa Agnes a susţinut acest lucru. Mă bucur că nu te-ai îndrăgostit de Keith, pentru că fratele lui Beth îmi face ochi dulci. Când mă vede, nu-şi mai desprinde privirea de la mine, făcându-mă să mă simt jenată.

Venn şi-a ieşit din pepeni când m-a surprins sărutându-mă cu

Keith.

Paddy nu ştia dacă Annette este o fată naivă sau se preface, cu scopul de a lăsa o impresie falsă. Era greu s-o înţelegi: mai întâi afirmă că nu-l iubeşte pe Keith, iar apoi mărturiseşte fără nicio reţinere că s-a sărutat cu el. Ce influenţă avea Annette asupra stăpânului fermei? Keith îi mărturisise lui Paddy că

Venn o va face, după toate probabilităţile, pe blonda cu codiţe soţie. Învăţătoarea nu ştia ce să mai creadă.

După câteva minute de tăcere, Paddy riscă o întrebare:

— Când ajungem la stână, Annette?

— Suntem deja în interiorul ei. Venn trebuie să fie mândru că are berbeci graşi care valorează sute de mii de dolari.

Când maşina ajunse lângă clădirea unde se păstra lâna,

Paddy nu zări berbecii merinos, ci nişte oi care păşteau liniştite. Nici urmă de Venn.

— Ce rău îmi pare! exclamă Annette, rotindu-şi ochii pentru a vedea unde sunt lucrătorii de la fermă. Sunt sigură că Venn trebuia să vină aici.

Cu o mişcare largă, maşina făcu un ocol şi se îndreptă spre poarta care se afla la câţiva kilometri. Paddy se bucură că

Venn nu era la fermă, căci nu se putea şti ce reacţie ar fi avut văzând-o pe Annette la volan.

— Cine a fost Peggy?

Annette îşi dădu pălăria pe spate şi răspunse printr-o întrebare:

— Nu ştii nimic despre ea?

Paddy clătină din cap.

— N-am avut pe cine să întreb.

— Mă mir că Beth nu ţi-a spus nimic. Aşa se întâmplă dacă îi este gândul numai la statui. Cred că te plictiseşti de moarte la familia Lewis şi că de-abia aştepţi să te întorci la

Gidgeemallawa.

— Intenţionez să-mi petrec toată vacanţa aici.

— Mătuşa Agnes este de părere că vrei să pleci de la fermă.

Annette îşi înălţă capul şi zâmbi în oglinda retrovizoare, spunând cu cochetărie:

— Eu semăn cu Peggy, mai ales când îmi împletesc părul în cosiţe. Mătuşa Agnes mi-a mărturisit că-i place să mă vadă cu cosiţe. Află că Peggy a fost soţia lui Venn.

Paddy îşi ţinu răsuflarea, căutând să-şi potolească bătăile inimii. Cât de mult suferise Wildash, în urma morţii nevestei sale în accidentul de avion!

— Jeanne şi cu mine am cunoscut-o pe Peggy când eram mici. Asta s-a întâmplat în vara când a avut loc accidentul în care au murit mama şi bunicul. Tatăl lui Venn avea un avion pe care-l folosea să urmărească turmele de oi. Bunicul nostru era omul lui de încredere şi avea treburile fermei în sarcină.

Venn tocmai se căsătorise cu Peggy şi era în culmea fericirii.

Mama l-a rugat pe tatăl ei s-o ia cu el, deoarece îi plăceau locurile acestea sălbatice. Cred că voia să se stabilească în

Bibbenluke. Ne-a adus la fermă să ne obişnuim cu viaţa de la ţară. Deşi

aveam numai zece ani, îmi amintesc foarte bine amănuntele legate de accident. Mătuşa Agnes ne-a spus că

Peggy aştepta un copil. Nu ştiu din ce cauză s-a prăbuşit avionul, dar îmi amintesc că Venn părea distrus.

— Şi voi aţi suferit mult, o compătimi Paddy, înduioşată.

— Aşa e, nu este uşor să-ţi pierzi mama. Din fericire pentru noi, Agnes şi cu Venn au fost foarte drăguţi cu noi. Când vacanţa s-a sfârşit, ne-au dus la şcoală.

Paddy se gândi că Annette văzuse tragedia prin ochii ei de copil, neştiind ce pierdere imensă suferise Venn: soţia şi copilul pe care-l aştepta îi fuseseră răpiţi pe neaşteptate...

Poate că această durere îl făcuse să se poarte aspru cu ceilalţi, nedorind să sufere din cauza altora.

— Eu şi sora mea ne-am întors în fiecare vacanţă la

Bibbenluke. La doisprezece ani m-am îndrăgostit de Venn, visând că voi deveni soţia lui. Eu am o fire romantică, nu ca

Jeanne, şi sper ca Venn să mă ia de soţie. De fapt, eu am fost întotdeauna mai iubită decât sora mea.

Paddy se gândi că Annette nu se maturizase în ultimii ani, rămânând o visătoare romantică. Privirea ei inocentă şi proiectele absurde trădau un suflet de adolescentă. Annette visa cu ochii deschişi la fericirea care o aştepta când va deveni soţia lui Venn.

— Acum putem merge la scăldat, zise Annette. Este înfiorător de cald. Ştiu o scurtătură. Vom ajunge la iaz în cinci minute.

Scurtătura se dovedi a fi mai lungă decât drumul ştiut.

După ce ieşiră din stână prin altă poartă, maşina se îndreptă spre râu, trecând printr-o pajişte cu iarbă înaltă. Hopurile o zgâlţâiau puternic pe Paddy care-şi pierduse pălăria de paie în momentul când se dăduse jos să deschidă poarta.

„Este un coşmar”, îşi zise ea, ţinându-se cu mâinile de bordul maşinii. Sudoarea îi şiroia pe trup, iar ochii ei nu zăreau cărarea care ducea la râu.

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem şi să căutăm drumul pe care-l cunoaştem?

Annette nu mai avu timp să răspundă, fiindcă maşina trecu peste un tufiş cu spini mari şi un cauciuc se dezumflă cu un şuierat strident.

CAPITOLUL 6

— Asta mai lipsea! exclamă Annette pe un ton patetic. Acum suntem cu adevărat în încurcătură.

— De ce? Nu putem înlocui roata? o întrebă Paddy, care îşi amintea vag că Phil îi arătase o dată cum se face acest lucru.

— Îmi pare rău, dar nu avem roată de rezervă. N-am avut timp să mă duc la Jim să iau roata.

— Cum?

— Nu te uita aşa mirată la mine. Nu este vina mea. Mătuşa

Agnes mi-a zis să mă duc la Jim să iau roata de rezervă pe care el o reparase, dar din cauza căldurii, n-am ieşit din casă.

Paddy se stăpâni să o certe şi o întrebă îngrijorată:

— Ce facem în această situaţie?

— Vom merge pe jos. Iazul nu este departe.

— Mai bine ne întoarcem acasă.

— Atunci să pornim. Nu-mi place să aştept aici până când va veni cineva de la fermă.

Paddy ezită un moment, căci nu era sigură dacă Annette cunoaşte drumul; în plus, îşi pierduse pălăria şi căldura o moleşise.

— Nu este bine să stăm aici până la apusul soarelui?

Annette înălţă din umeri.

— N-ai decât să rămâi în maşină. Eu mă duc spre casă.

— Aici putem sta la umbra copacilor. Ai luat apă cu tine?

— Pe bancheta din spate vei găsi o sticlă cu apă. Eu nu te mai aştept, spuse Annette coborând din maşină. Chiar dacă Venn se va supăra, îi voi demonstra că sunt în stare să mă descurc singură în orice situaţie. Am plecat! La revedere!

Paddy se dădu jos din maşină şi o urmă pe Annette. Iarba uscată îi biciuia picioarele goale.

— Ştii pe unde mergem? o întrebă pe Annette.

— Desigur. Nu-ţi face griji, nu ne vom rătăci.

Învăţătoarea era sigură că soarele îi va înroşi pielea şi se temea să nu

facă insolaţie. Deşi se apropia apusul, razele soarelui erau la fel de nemiloase, mai ales că nu simţea nicio adiere. Cerul era senin şi câmpia se întindea cât vedeai cu ochii, până la colinele din zare. Paddy avea impresia că totul nu este decât un miraj şi se aştepta dintr-o clipă în alta să fie atacată de animalele de pradă.

Annette păşea în frunte, având grijă să nu se înţepe în iarba tăioasă şi căuta să rămână sub umbra copacilor. Muştele roiau în jurul lor şi le alungau rotindu-şi braţele. Broboane de sudoare începură să-i brăzdeze obrajii. Paddy se întreba dacă va rezista până la capăt, mirându-se că Annette nu dădea semne de oboseală. Cu siguranţă că Venn va fi încântat de performanţele viitoarei sale soţii. Cine ştie dacă el nu-şi va manifesta mânia, când va afla că Annette n-o ascultase pe

Agnes.

— Cât mai avem de mers? se interesă Paddy, gâfâind din cauza efortului.

— Câţiva kilometri. Cred că doi sau trei. Vom ajunge în curând acasă.

„Dacă Annette este în stare să suporte arşiţa, voi rezista şi eu”, se încurajă Paddy.

Peste câteva minute, o şopârlă uriaşă se ivi în faţa ei şi tânăra se opri, speriată. Gura de culoare roz şi limba roşie scoasă în afară o înspăimântară pe Paddy care făcu un pas în spate şi-şi răsuci glezna. Scoţând un strigăt, fata se prăbuşi la pământ în timp ce şopârla dispărea după un trunchi de copac.

Lacrimi îi apărură în ochi şi simţi o durere sâcâitoare la picior.

Annette continua să înainteze pe sub arbori, fără să-şi fi dat seama ce se întâmplă în spatele ei. Paddy încercă să se ridice de la pământ, dar glezna îi zvâcnea de durere şi fata ţipă după ajutor:

— Annette! Annette! Opreşte-te!

— Ce-ai păţit?

— Mi-am răsucit glezna.

— Nu poţi să păşeşti?

— Am încercat, dar nu pot pune piciorul pe pământ.

Annette îi întinse mâna şi Paddy făcu o strâmbătură, reuşind să stea

câteva clipe într-un picior. Când celălalt picior atinse pământul, o împunsătură în gleznă o făcu să geamă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să merg, suspină Paddy aşezându-se pe iarbă, fără să-i pese dacă stă pe un furnicar, sau pe un cuib de viespi. Pipăindu-şi piciorul care începuse să se umfle, învăţătoarea oftă de durere.

Annette era transpirată, dar nu arăta obosită şi Paddy se uită invidioasă la ea.

— Nu eşti obişnuită cu mersul pe jos, o compătimi Annette pe Paddy. Se vede că ai crescut la oraş. Îţi voi aduce sticla cu apă de la maşină, apoi mă voi îndrepta spre casă. Peste o jumătate de oră va veni o maşină să te ia de aici.

Paddy încercă să surâdă. Era inutil să regrete că o ascultase pe Annette. Accidentul avusese loc şi trebuia să aştepte sosirea ajutoarelor. Ce va spune Venn când va afla că Annette plecase cu ea şi însoţitoarea ei îşi luxase glezna? Poate că Annette nul va întâlni pe Venn şi atunci Agnes va veni cu o altă maşină.

* * *

Din păcate, Venn era la volanul maşinii care se apropia de locul unde stătea Paddy. Ultimele raze ale soarelui dispăruseră după dealurile din vest. Iarba uscată era străbătută de o mulţime de vietăţi. Papagalii scoteau sunete ascuţite, iar greierii alcătuiau o adevărată simfonie de ţârâituri, vestind venirea nopţii. Un cangur ţopăi pe lângă fata chinuită de sete.

Dacă Annette greşise drumul? Pentru a-şi linişti temerile,

Paddy era atentă la zgomotele din jur şi urmărea mişcările insectelor ce treceau pe lângă ea. Un eucalipt avea o scorbură mare şi fata se întrebă dacă acolo îşi făcuse cuib o pasăre.

Se întunecase şi huruitul motorului fu o uşurare pentru tânăra care ajunsese la capătul puterilor şi răbdării. Când

Venn coborî din maşină şi se apropie de ea, Paddy îi spuse pe un ton misterios:

— Am aflat că eucaliptul adăposteşte o pasăre măiastră.

— Ce tot vorbeşti, Paddy? Cum te simţi?

— Mai bine, afirmă fata, deşi durerea de la gleznă nu se potolise. Îngrijorarea că Annette nu ajunsese la fermă o epuizase pe Paddy şi se interesă cu o voce sfârşită:

— Unde este Annette? Am aşteptat atâta timp până ai venit!

A ajuns acasă?

— Nu te mai gândi la ea. Bea puţină apă. Cred că eşti însetată.

Venn îi întinse un bidon cu apă şi tânăra îşi potoli setea.

— Bea cu grijă, să nu te îneci, o îndemnă Venn, aprinzându-şi o ţigară.

Întunericul se lăsase peste tot şi numai câteva stele pâlpâiau pe cer. Atmosfera era fierbinte şi vântul nu bătea deloc. O cucuvea scoase un ţipăt sfâşietor iar tufişurile din jur mişunau de animale. Paddy îşi spuse că dacă ar fi fost singură, ar fi tremurat din toate încheieturile. La lumina chibritului, ea zări chipul lui Venn şi trăsăturile regulate ce exprimau o voinţă de neînfrânt. Ochii lui străluceau ca două pietre preţioase. Răsuflarea fetei era mai liniştită căci teama se risipise din sufletul ei. Putea auzi bătăile inimii sale şi pe cele ale lui Venn.

Venn aprinse o ţigară pe care i-o oferi lui Paddy.

— Trage câteva fumuri. Ţigara te va calma.

Fata îl ascultă şi începu să tuşească.

— De ce nu mi-ai spus că nu fumezi? o mustră el. N-aş vrea să te îndemn la rele.

Venn îi luă ţigara din mână şi o aruncă la pământ, strivind-o cu talpa pantofului.

— Să vedem ce ai păţit. Sunt încredinţat că dacă nu te-ai fi rănit, n-ai fi rămas în iarbă să mă aştepţi. Mă mir că nu te-ai dus la iaz şi că ai ascultat-o pe Annette. Ai constatat singură cât de prost conduce maşina. De ce n-aţi stat în maşină?

Bineînţeles că lucrătorii mei v-ar fi găsit. Este o nebunie să mergi pe jos până acasă.

După ce-i examină piciorul, Wildash conchise:

— Nu ai nicio fractură. O compresă cu apă rece şi un bandaj strâns te vor face bine. Va trebui să te odihneşti câteva zile.

Paddy îi mulţumi, gândindu-se că Venn are dreptate şi că are impresia

că ea este vinovată de faptul că Annette nu s-a dus la iaz. De ce nu-i mărturisise sora lui Jeanne că voise să-l caute la stână? Învăţătoarea nu dorea să se certe cu Venn în situaţia în care se afla, îndrăznind doar să întrebe:

— Annette n-a păţit nimic?

— Este extenuată şi picioarele i s-au umflat, iar pielea de pe nas i s-a înroşit. Este o fată curajoasă.

Vocea lui Venn era potolită şi Paddy se întreba dacă el strigase la Annette sau dacă o luase în braţe pentru a-i alina durerea. Ea ştia că Wildash era un bărbat pasional...

— Annette i-a făcut o confesiune lui Agnes, continuă Venn cu un glas schimbat. Mătuşa mi-a zis că tu ai rugat-o pe Annette să nu meargă la iaz, ci să-l căutaţi pe Keith. Nu puteai să aştepţi să se lase seara?

— Eşti sigur că asta este destăinuirea lui Annette?

— Mătuşa m-a asigurat că aceasta este versiunea Annettei.

Paddy îşi muşcă buzele, stăpânindu-şi cu greu mânia. Nu putea pricepe nici în ruptul capului motivele unei minciuni atât de sfruntate. Singura explicaţie era că Annette, ca o elevă prinsă copiind, voise să dea vina pe altcineva. De teamă că

Agnes nu-i va mai împrumuta maşina, ticluise o minciună care s-o scoată basma curată.

„Trebuie să îndur şi această umilinţă”, se resemnă Paddy, neputând înţelege de ce Venn este convins că ea îl iubeşte atât de tare pe Keith încât este capabilă să se folosească de amabilitatea Annettei pentru a-l căuta.

Venn se aplecă şi o luă în braţe, ducând-o până la maşina lui, apoi se aşeză la volan şi porni motorul.

Paddy rămase tăcută, cu gândul la intrigile urzite de Agnes.

Putea să-i mărturisească adevărul lui Wildash, punând-o într-o lumină nefavorabilă pe Annette, fata care-l adora? Sora lui

Jeanne se dovedise a fi o fată zvăpăiată, fără scrupule şi egoistă, nepăsătoare la suferinţa altora când era vorba de interesul ei.

„De ce trebuie să mă frământ?” se întrebă Paddy privind pe geamul

maşinii. Farurile măturau câmpia, luminând trunchiurile copacilor şi iarba uscată. „Sunt o străină care nu are dreptul să se amestece în viaţa locuitorilor fermei.” Ştia ce evenimente se petrecuseră înainte de sosirea ei la Bibbenluke şi probabil că nu va afla niciodată ce sentimente nutreşte Venn faţă de Annette. Poate că el o iubeşte pe această fată care semăna cu fosta lui soţie. Annette urmărea să-l scoată din sărite pe iubitul ei, pentru a se răzbuna copilăreşte pe cel care o neglijase în ultima vreme. Paddy era sigură de un singur lucru: locul ei nu era la fermă. Cât de proastă fusese, închipuindu-şi că ar putea fi iubită de Venn...

Maşina mergea de-a lungul râului şi fata vedea păsările zburând deasupra apei.

— Sunt papagali, îi explică Venn, ghicindu-i gândurile. Când este foarte cald ca acum, ei preferă să se răcorească noaptea, când apa este mai rece.

— N-am ştiut până acum ce comportament au aceste păsări.

Peste câteva clipe, Paddy îi arătă un copac ce avea o scobitură ovală de-a lungul tulpinei.

— De ce este scobit arborele acela?

— Aborigenii îşi construiesc canoele dintr-un copac de esenţă moale, alăturând două jumătăţi de trei metri lungime.

Arborii îşi vindecă rănile şi continuă să crească, păstrând forma ovală a bărcii. În felul acesta, copacii nu mor, iar băştinaşii îşi făuresc o canoe rezistentă. Dacă vei fi mai atentă, vei observa mai multe amănunte care scapă ochiului orăşenilor ajunşi într-o regiune sălbatică. În seara asta vei dormi în casa mea. Nu poţi s-o deranjezi la ora asta pe Beth.

Îmi pare rău că nu vei avea prilejul să te întâlneşti cu Keith, dar nu este sfârşitul lumii dacă o să stai cuminte până mâine.

* * *

Ajuns la Bibbenluke, Venn o luă în braţe pe Paddy şi o duse într-unul dintre dormitoare, aşezând-o pe pat. Fata era întristată că el se răstise la ea, mustrând-o fără să fie vinovată.

Agnes nu catadicsi s-o viziteze şi tot Wildash îi bandajă glezna, după ce-i aplicase o compresă cu apă rece. Paddy era contrariată de indiferenţa

mătuşii lui Venn, dar nu îndrăzni să-i propună stăpânului fermei să o ducă la familia Lewis, resemnându-se să doarmă sub acelaşi acoperiş cu el.

A doua zi dimineaţa, Jeanne îi aduse tava cu micul dejun şi se interesă cum se simte.

— Bine, răspunse Paddy, care intenţiona să plece cât mai repede din casa lui Venn. După ce mănânc, mă voi îmbrăca şi mă voi duce la Beth.

— Venn mi-a spus că trebuie să mai zăboveşti puţin aici. Pe verandă ai câteva lucruri pe care le-a adus Keith. Dacă vrei, voi vorbi cu el să-ţi facă diseară o vizită.

Paddy exclamă, nedumerită:

— Nu pe Keith doresc să-l văd, ci pe Beth!

— Ieri te-ai dus cu maşina după el şi eu am crezut...

— Văd că toată lumea ştie mai multe decât mine... Bine, nu vreau să te contrazic. Spune-mi, mai bine, cum se simte

Annette? Am aflat că a prins-o soarele. Îmi pare rău că sora ta a suferit din pricina mea.

— Annette se simte minunat, o informă Jeanne.

— Sper că nu este supărată pe mine.

Învăţătoarea nu cuteză să-i spună adevărul lui Jeanne.

Bineînţeles că Annette minţise, iar Paddy considera că este corect să-i reproşeze între patru ochi.

Neputând să se ducă la familia Lewis, tânăra era nevoită să stea în pat, întrebându-se de ce Annette şi Agnes nu veniseră s-o vadă. Atitudinea mătuşii lui Venn îi demonstra că nu era binevenită în această casă. Millie îi aduse prânzul, iar Jeanne îi schimbă bandajul şi se scuză că are treabă, părăsind-o după câteva minute.

Agnes se opri în pragul uşii, aruncându-i o privire rece, dispreţuitoare:

— Mă mir că n-ai putut s-o însoţeşti pe Annette, după ce aţi părăsit maşina. Nu trebuia să te prefaci că eşti rănită şi să-l aştepţi pe nepotul meu să vină după tine. Venn a stat toată ziua în soare şi era obosit. Chiar dacă l-ai convins că te-ai lovit la picior, cred că locul tău nu este aici.

Paddy se albi la faţă şi deschise gura să protesteze, însă

Agnes dispăru la fel de repede cum sosise. Tânăra era convinsă că nu

fusese o povară pentru gazde. Jeanne îi schimbă bandajul din proprie iniţiativă; Millie îi zâmbise când îi adusese tava cu mâncare. Insinuările lui Agnes îi sporeau amărăciunea. Nu fusese intenţia ei să se accidenteze şi nici nu era adevărat că-l rugase pe Venn să locuiască la el. Agnes avea o părere proastă despre musafira ei, considerând-o uşuratică şi prefăcută, umblând să sucească minţile bărbaţilor.

Ce păcat că nu putea să se deplaseze singură! Acum ar fi fost în casa lui Beth şi nu i-ar mai fi dat impresia lui Agnes că vrea să-l seducă pe Venn.

Gândul că venirea ei la Bibbenluke îi încurcase planurile lui Agnes de a-l vedea pe Venn însurat cu Annette, căpătase o confirmare neaşteptată. De fapt, bănuiala mătuşii lui Venn avea un temei real, fiindcă Paddy se simţea fără apărare la farmecul stăpânului fermei. Cel mai bine era să se întoarcă imediat în casa familiei Lewis...

Se dădu jos din pat şi se duse pe verandă, pentru că în cameră era prea cald. Beth o găsi stând în şezlong, uitându-se la Annette care se odihnea la umbra copacilor din grădină.

Beth se interesă ce se întâmplase cu adevărat în ziua precedentă şi o compătimi că se rănise la gleznă, asigurând-o că se va vindeca repede. Paddy o întrebă ce fac copiii şi Beth îi răspunse că Margaret este cuminte, la fel ca Simon.

— Copiii abia aşteaptă să te întorci la ei. Apropo, am o veste mare pentru tine. Irene va naşte peste câteva zile. Bruce, soţul ei, ne-a trimis o scrisoare, amintindu-ne că peste o săptămână va veni în vizită la noi.

„Voi putea să plec cu el la Gidgeemallawa”, îşi spuse Paddy în sinea ei.

Paddy rămase pe terasă câteva ceasuri. Aproape de asfinţit,

Venn se întoarse acasă, oprindu-se să discute cu Annette.

„Parcă ar fi Adam şi Eva”, remarcă Paddy, admirând frumuseţea Annettei. Orice bărbat s-ar îndrăgosti de o asemenea fată. Trupul ei mlădios şi trăsăturile feţei erau argumentele care o determinaseră pe Paddy să-şi imagineze că

Annette ar putea fi soţia ideală pentru Venn. Acesta nu părea totuşi prea apropiat de tânăra care nu avea pe ea decât un bikini, fiindcă nu o sărutase. Paddy se întrebă dacă el nu este urmărit încă de amintirea

femeii pe care o iubise cu pasiune şi care murise într-un accident de avion.

După câteva minute, Wildash se apropie de locul unde stătea Paddy şi o întrebă ce-i mai face glezna.

— Mai bine, mulţumesc.

— Să mergem în sufragerie. Masa este gata. Dă-mi voie să te ajut.

Sprijinită de braţul puternic, Paddy intră în casă, bucuroasă că cineva are grijă de ea.

* * *

A doua zi dimineaţa, la ora şase, Paddy îl revăzu pe Venn, înainte ca acesta să plece la stână. Fata se sculase devreme din cauza durerii de la gleznă şi auzi bătăi în uşă.

— Paddy, eşti trează? o întrebă Wildash.

— Da, răspunse tânăra, aşteptându-se ca el să-i spună că o aşteaptă maşina care o va duce la Gidgeemallawa.

Uşa se deschise şi Venn se aşeză pe marginea patului.

— Margaret are un frăţior.

— O, ce minunat! Margaret îşi dorea atât de mult un frăţior!

Sunt atât de fericită! Cum se simte doamna Cale?

— Irene este în afară de orice pericol.

Paddy ar fi vrut să-i mărturisească lui Wildash că nu este îndrăgostită de Keith, dar se gândi că acest lucru nu-l interesează pe stăpânul fermei şi-l întrebă cum se simte Annette.

— Foarte bine, răspunse Venn nedumerit. Annette este tânără şi nu oboseşte aşa de repede. Ce-ţi face glezna?

— Bine. Azi mă duc acasă.

— Acasă? zâmbi el ironic.

Paddy se înroşi la chip.

— Vreau să zic că mă întorc la Beth.

Venn stătu un moment pe gânduri, apoi zise pe un ton schimbat:

— Prezenţa lui Keith te face să te gândeşti că acolo te simţi ca acasă? Se spune că omul locuieşte acolo unde iubeşte.

Tânăra îşi muşcă buzele.

— Proverbele nu se aplică la toţi oamenii.

— Ai dreptate. Te sfătuiesc să rămâi aici unde eşti în siguranţă.

Fata îşi spuse că Venn glumeşte. Cum putea fi în siguranţă alături de el? Chiar şi acum, la ora şase, el avea un farmec deosebit. Inima lui Paddy tresări când el îşi aţinti privirea asupra pieptului ei ce se întrezărea prin pijamaua uşoară din bumbac.

„Venn a fost însurat, se gândi tânăra, şi a iubit o femeie frumoasă, tânără şi blondă”. La moartea soţiei sale, Venn suferise foarte tare. Să fi renunţat la speranţa de a-şi găsi o altă fată să-l iubească?

Asta fusese dramatica lui experienţă? Paddy se socotea incapabilă de a-i readuce dragostea în suflet lui Venn.

Niciodată el nu va putea avea o pasiune la fel de mare ca aceea pentru Peggy. Doar Annette, pe care el o cunoştea de mică, ar fi în stare să-l facă fericit.

Învăţătoarea regreta momentul în care Keith încercase s-o sărute. Dacă Venn n-ar fi scăpat-o de insistenţele fratelui lui

Beth, acum ea nu s-ar fi aflat la Bibbenluke şi n-ar fi fost chinuită de îndoieli. Frământările sufletului sunt cele mai chinuitoare şi mai neplăcute...

Paddy se întreba la ce gândeşte Venn în aceste momente.

Poate că ea nu reprezintă nimic pentru el...

Patul se mişcă uşor când Venn se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Vreau să stai aici până când glezna nu te va mai necăji. Eşti de acord cu propunerea mea?

Fata dădu din cap şi Wildash ieşi repede pe uşă. Paddy îşi lăsă capul pe pernă, recunoscând în sinea ei că nu trebuie să mai stea sub acelaşi acoperiş cu Venn.

„Astăzi mă voi întoarce la familia Lewis”, se hotărî tânăra.

CAPITOLUL 7

Peste o oră, Paddy era îmbrăcată şi după ce mâncă gustarea adusă de Millie, îşi împachetă lucrurile în geanta adusă de

Keith.

Şchiopătând uşor, fata trecu pe la bucătărie unde era

Agnes, pentru a-şi lua la revedere.

— Mă duc la familia Lewis. Mulţumesc pentru găzduire.

Agnes frământa un aluat pentru prăjituri şi se opri pentru o clipă din treabă, uitându-se la piciorul lui Paddy. Fata purta o pereche de jeanşi, asfel că mătuşa lui Venn nu putu să-şi dea seama cum arăta glezna.

— Venn mi-a spus că vei mai rămâne la noi.

— Nu mă mai doare piciorul şi nu are rost să vă deranjez.

— Ai dreptate, deşi nepotul meu va fi supărat dacă nu te va mai găsi aici când va reveni de la muncă. Poruncile lui trebuie respectate.

Poruncă! Ce poruncă? Nimeni nu-i ordonase nimic. Paddy îşi aminti că Wildash îşi exprimase dorinţa ca ea să nu plece aşa repede din casa lui. Nici vorbă de vreun ordin.

— Nu este nicio problemă dacă mă voi întoarce la Beth.

Am vorbit cu Venn chiar în această dimineaţă. Mi-a spus că

Margaret are un frăţior. Mă bucur pentru fetiţă. Oare ce nume îi vor da părinţii?

Agnes reîncepu să frământe aluatul şi o întrebă îmbufnată:

— Venn ştie că pleci?

Paddy dădu din cap, convinsă că minciuna ei o va scoate din încurcătură.

— Când te-am văzut aseară la braţul nepotului meu, am crezut că vei sta o săptămână la noi.

Tânăra căută s-o liniştească:

— N-am de gând să vă deranjez. Mulţumesc încă o dată.

Îndreptându-se spre bungalovul lui Max, simţea dureri la fiecare pas. Annette era în grădină, stând pe iarbă, la umbra frunzişului des. Jeanne îşi făcea plimbarea de dimineaţă călare. Paddy ar fi putut-o însoţi, dar nimeni

nu-i oferise un cal. La Sydney, înainte de moartea tatălui său, obişnuia să se plimbe cu acesta, călare pe un cal alb. Venn n-o invitase niciodată să călărească alături de el.

Cu geanta în mână, tânăra avea impresia că drumul nu se mai sfârşea. Erau două sute de metri până la bungalov, dar ei i se păreau câţiva kilometri. Paddy se întrebă dacă glezna ei se va reface vreodată. Era absurd să rămână şchioapă. De obicei, tinerii se vindecă foarte repede. Poate că la douăzeci şi doi de ani este mai greu să-ţi recapeţi sănătatea decât la cei optsprezece ani pe care-i avea Annette.

Ajungând în camera ei, fata se aşeză pe pat, mulţumind cerului că nu mai trebuie să păşească. După ce-şi refăcu puterile, Paddy se duse în spatele casei pentru a-i spune lui

Beth că se întorsese.

Beth începuse să cioplească piatra. Când o zări pe Paddy, exclamă îngrijorată:

— Pentru Dumnezeu, stai pe verandă! Vin eu la tine. Ce s-a întâmplat?

Margaret şi Simon alergară s-o îmbrăţişeze pe tânăra care se aşeză pe un scaun.

— Domnişoară Dempster, pe frăţiorul meu îl cheamă Andy.

Tata vine să mă vadă duminică!

Paddy o mângâie pe Margaret şi o sărută pe obraji, zicându-i:

— Mă bucur că ai un frăţior.

Simon rămase pe gânduri şi zise cu nevinovăţie în glas:

— Eu de ce nu am un frăţior?

— M-am chinuit mult să te aduc pe lume, îi mărturisi Beth.

De ce ai mers pe jos? o dojeni pe Paddy.

Tânăra se stăpâni să-i răspundă: „am venit cu autobuzul” şi îi explică gazdei că dorise să se întoarcă, cu toate că piciorul încă o mai durea.

Beth râse.

— Mă măguleşti, Paddy. Venn mi-a spus că vei sta la el până când glezna ţi se va dezumfla complet.

— Mă simt mai bine şi n-am vrut să mai rămân în casa lui pentru a nu o deranja pe Agnes.

Beth îi ură sănătate şi se întoarse la sculptură. Copiii o rugară pe Paddy să-i ducă la râu şi ea nu putu să-i refuze.

Margaret o ţinea de braţ, încercând să-i uşureze mersul, iar

Simon ducea coşul cu gustările pregătite de Vera.

Ajunşi la râu, cei trei se aşezară pe iarbă, la umbra unui arbore. Paddy se întrebă ce voise să-i demonstreze lui Venn, făcând această plimbare. Se vindecase cu adevărat, sau dorise să-i dovedească stăpânului fermei că nu se lasă dominată de el? Îl minţise când îi spusese că o doare glezna, sau pur şi simplu nu mai ştia nici ea ce face?

Copiii începură să se joace, apoi Paddy îi chemă la masă; pâine cu unt, prăjituri şi biscuiţi. Simon mâncă tot ce i se oferi, în timp ce Margaret îi spuse învăţătoarei:

— Să ne închipuim că eu sunt o prinţesă şi că tu eşti slujitoarea mea. Întreabă-mă dacă vreau o cupă de şampanie.

— Întreab-o mai bine pe domnişoara Dempster de ce a plecat din casa mea, se auzi vocea lui Venn în spatele lor.

Paddy tresări şi se întoarse către Venn.

— N-am vrut s-o mai deranjez pe Agnes.

— Nu mi-ai respectat poruncile. Toată lumea va spune că te-am izgonit din casa mea.

— Nu cred...

— De ce ai minţit-o pe mătuşa mea?

— Nu numai eu am minţit-o.

— Ce vrei să spui cu asta?

Paddy înălţă din umeri.

— Nimic. Agnes are concepţii învechite şi nimeni nu se poate înţelege cu ea.

— Prostii. Agnes nu este de modă veche! Mătuşa mea este o femeie echilibrată şi are grijă de treburile casei. Mă mir că afirmi despre ea că este autoritară. Eşti prea tânără ca s-o poţi judeca!

— Crezi că sunt nedreaptă cu ea?

— N-am zis că ai nedreptăţit-o, însă nu e corect să te bagi în viaţa ei. Cred că nu ţi-ar plăcea să fii întrebată pe cine iubeşti.

Viaţa ta particulară nu interesează pe nimeni.

Paddy îşi aminti de sărutările lui şi se îmbujoră.

— Depinde ce înţelegi prin viaţă particulară, domnule

Wildash. De exemplu, eu ştiu mai multe despre tine, decât ştii tu despre viaţa mea.

— Într-adevăr? Venn se sprijinea cu spatele de trunchiul unui copac. Paddy se gândea că aceasta era poziţia lui preferată.

Fata se uită invidioasă la maşina lui Wildash. Ce bine ar fi fost să străbată distanţa până acasă pe scaunul de lângă şofer, cruţându-şi astfel glezna de un efort dureros.

Privirea lui o cerceta cu atenţie, de parcă Venn ar fi aşteptat răspunsuri lămuritoare la incertitudinile care-i măcinau sufletul.

— Ce ştii despre mine, Paddy Dempster? o întrebă pe un ton serios.

Paddy era puţin descumpănită şi-l întrebă la rândul ei, pentru a evita răspunsul stânjenitor:

— Ce ştii despre mine, domnule Wildash?

— Politeţea impune ca reprezentantele sexului frumos să vorbească mai întâi, afirmă Venn, aşezându-se pe iarbă lângă

Paddy. Bine, voi fi sincer cu tine. Ştiu că eşti învăţătoare şi că părinţii tăi au murit. Nu cunosc motivele pentru care ai venit aici. Am înţeles că nu ai unde să locuieşti. Fireşte că fiinţe sensibile ca Beth te compătimesc pentru asta.

— Nu fi ironic, se apără tânăra. Nu m-am plâns nimănui pentru a-i câştiga mila. Sunt sigură că nu te-ai înduioşat de soarta mea.

— Ai dreptate, recunoscu el zâmbind. Destinul tău nu-mi inspiră milă. Îl compătimesc, însă, pe iubitul tău din Sydney.

Paddy se înfioră, amintindu-şi cât de neîndurător fusese

Phil cu ea.

— Ce-a spus el încât să preferi pustietatea de aici, confortului de la oraş?

Ochii lui aveau o lucire rece şi fata se zăpăci cu totul.

Împotriva hotărârii de a rămâne calmă, simţea privirea lui iscoditoare care o tulbura. Chiar dacă o considera o intrusă pe pământurile lui, ea nu

reuşea să uite cât de fermecător este

Venn. Paddy îşi aduse aminte de prima lor întâlnire, când el o condusese la Gidgeemallawa cu maşina. Şi atunci fusese atrasă de intensitatea privirii lui. Uitându-se în ochii lui frumoşi, fata îşi spuse că dacă Venn i-ar propune să facă dragoste, ea ar accepta.

Cât de mult ar regreta că fusese nesăbuită!

Chinurile sufleteşti erau cele mai rele. Apropierea de Wildash ar fi îndemnat-o să cedeze unui impuls de moment.

Despre ce o întrebase el? A, da, despre Phil...

— Bineînţeles că iubitul meu este de acord cu hotărârea de ami petrece vacanţa la o fermă. Nu m-a certat pentru ce mi s-a întâmplat.

— Ce ţi s-a întâmplat aici? se interesă Wildash, nedumerit.

Fata clipi din gene şi întoarse capul, fiindu-i teamă că el îi va ghici zbuciumul lăuntric. La câţiva metri, copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea. Paddy simţi o greutate în piept şi respiră adânc pentru a-şi linişti bătăile inimii.

— Nu-ţi mai aminteşti că m-ai sărutat? rosti ea în şoaptă.

Venn surâse amuzat.

— Crezi că un sărut nevinovat merită să fie ştiut de toată lumea? Nu mă învinovăţi mai mult decât merit.

— După părerea mea...

— Numai fetele naive consideră că o sărutare reprezintă un păcat, zise el pe un ton zeflemitor. Vrei să mă faci să cred că eşti o zână din poveste? Orice fată care acceptă avansurile lui

Keith, nu mai poate face pe mironosiţa.

— Aceasta este şi părerea mătuşii tale, ripostă Paddy supărată. Mânia îi reaprinse ura pe care o avea faţă de stăpânul fermei. Da, îl ura pe acest bărbat care-şi bătea joc de pudoarea ei. Atitudinea lui nepăsătoare şi dispreţuitoare o enerva la culme.

— Las-o în pace pe Agnes, îi porunci el. Poate că nu ştie prea multe despre tine în afară de faptul că ţi-ai răsucit glezna.

Nu-mi place să mă cert cu tine, mai ales că nu mă interesează viaţa ta particulară. Spune-mi, mai bine, ce crezi despre mine?

Paddy îşi spuse că ar fi fost mai înţelept din partea ei dacă ar fi renunţat la acest subiect, dar provocarea care se citea în ochii lui o înverşună să-l înfrunte pe acest înfumurat.

— Poţi suporta câteva adevăruri dureroase?

— Nu mi-e teamă de dezvăluirile pe care le vei face, deoarece eu nu te-am judecat greşit.

— Cum poţi fi atât de sigur că ai întotdeauna dreptate?

— Să aud mai întâi ce gândeşti despre mine.

— Ştiu că eşti stăpânul fermei. Beth şi Max sunt prietenii tăi.

Paddy se abţinu să-i spună că este convinsă de iubirea lui pentru Annette. Ştiu că ai fost însurat. Asta este tot.

Venn îşi aprinse o ţigară şi trase un fum în piept.

— Cu Peggy, adăugă învăţătoarea. Fotografia ei m-a impresionat.

A fost o femeie frumoasă. Ai iubit-o mult?

Wildash nu se grăbi să răspundă. După ce pufăi de câteva ori din ţigară, rosti cu blândeţe:

— Da. Am iubit-o pe Peggy. Soţia mea a murit într-un accident de avion. Avea douăzeci şi doi de ani când avionul s-a prăbuşit nu departe de Bibbenluke. Peggy era drăguţă, inteligentă şi veselă. În momentul morţii era însărcinată.

Confesiunea lui Venn era neaşteptată şi dureroasă. Paddy se înduioşă şi zise:

— Îmi pare rău pentru moartea soţiei tale. Îmi dau seama că ai suferit mult.

Wildash zâmbi şi continuă:

— Nu mi-a venit să cred că am pierdut-o pe Peggy. Tatăl meu murise cu un an înainte. În accident s-a prăpădit şi Henry.

Laurette, fiica lui, îl însoţea. Laurette este mama surorilor

Duncan. Dintr-o dată, m-am simţit singur pe lume. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Max Lewis care a acceptat să vină la fermă.

Max şi Beth m-au ajutat să trec prin momentele cele mai dificile din viaţa mea. Ei sunt prietenii mei şi le voi purta recunoştinţă eternă. Cât priveşte dragostea, după moartea lui

Peggy, nicio femeie nu m-a făcut să-mi neglijez munca. Cred că nu mai pot iubi pe altcineva. Ştiu că dragostea este cel mai minunat lucru din lume, dar nu mă socot în stare să iubesc altă femeie. Nu este uşor să te dăruieşti trup şi suflet altei femei. Este ciudat câtă suferinţă poate aduce iubirea... Orice dragoste este o experienţă dureroasă.

Paddy îşi înălţă capul şi-l privi pe Venn în ochi. Privirea lui tristă o înduioşă. Trupul ei tremura din toate încheieturile.

Dacă ar fi fost în picioare, numai trunchiul unui copac ar fi ajutat-o să nu se prăbuşească la pământ. În acel moment, o descoperire uluitoare îi încălzi inima: era îndrăgostită de Venn

Wildash.

Duşmanul ei se transformase în bărbatul pe care-l iubea cu tot sufletul ei curat.

— Cât de mult aş da să fiu în locul tău, adăugă Venn ironic.

Când te văd nepăsătoare şi zburdalnică, mă gândesc că tinerii sunt mai feriţi de chinul dragostei. Parcă ai fi o pisicuţă care se învârteşte să-şi prindă coada. Nu cred că ştii ce înseamnă iubirea.

Era firesc ca ea să nu ştie cât de adânc este acest sentiment.

De fapt, abia începuse să iubească. Cu toate acestea, Paddy bănuia că dragostea îi va aduce necazuri şi multă durere. Venn suferise la moartea soţiei lui, iar Paddy simţea că iubirea neîmpărtăşită este la fel de chinuitoare.

Cuvintele lui îi arătaseră distanţa care-i despărţea. Venn era convins că ea este îndrăgostită de Keith Laidiawe, deşi avea un iubit la Sydney.

Ce putea ea să-i spună? O va crede Wildash dacă-i va mărturisi că Phil o părăsise pentru o altă fată? Va fi el convins de nevinovăţia ei, dacă-i va destăinui adevărul cu privire la

Keith? Ce reacţie ar avea Venn dacă i-ar spune că-l iubeşte?

Deigur că el ar izbucni în hohote de râs! Nu, nu putea să-i facă această destăinuire, căci asta ar însemna să fie condamnată la suferinţă. Ironia şi umilinţa la care s-ar expune o înspăimântau pe tânăra care se întreba de ce Venn nu-i amintise nimic de Annette. Să fi fost frumoasa blondă prea mică pentru vârsta lui?

— E timpul să mă întorc la treabă, afirmă Wildash sărind în picioare. Vrei să faci o plimbare prin împrejurimi? Poate dăm de Keith.

Paddy simţi că o cuprinde furia. Numai gândul că Simon şi

Margaret ar putea fi lipsiţi de bucuria unei călătorii cu maşina o împiedica să-l refuze, recunoscând în sinea ei că glezna nu-i permitea să se întoarcă pe jos acasă.

— Este o idee minunată, rosti Paddy cu glas tare. Copii, veniţi repede. Unchiul Venn ne va duce cu maşina.

Când o ridică de la pământ, fata se crispă de durere şi acceptă să se sprijine de braţul lui.

Margaret îi spuse lui Venn de pe bancheta din spate:

— Tăticul meu va veni duminică să mă vadă.

— Ce veste plăcută, draga mea.

Paddy aşteptă neliniştită ca el să adauge: „Vei putea, domnişoară Dempster, să te întorci la oraş”, dar Wildash se arătă îngrijorat de piciorul ei.

— Te sfătuiesc să te odihneşti şi să nu-ţi forţezi glezna. Nu vreau să se creadă că n-am avut grijă de tine.

Paddy dădu din cap, ştiind cât de autoritar se poartă Venn cu cei de pe pământurile lui. Tonul lui aspru însemna că doreşte să scape de musafira familiei Lewis? Se părea că mătuşa lui îl determinase să ia această hotărâre.

Maşina se opri lângă gardul care înconjura pajiştea unde păşteau berbecuţii cumpăraţi recent de Venn. O spărtură în îngrăditură îl înfurie pe Wildash care se dădu jos din maşină împreună cu Simon.

— I-am spus lui Keith să repare gardul. Unde este băiatul ăsta? Rămâneţi în Land Rover, li se adresă el. Să văd ce pot face singur.

— Unchiul Keith va veni mâine să repare gardul, îi mărturisi

Margaret lui Paddy. Fără să vreau, l-am auzit când vorbea cu

Annette, azi-dimineaţă. Eu m-am ascuns de Simon în spatele unui copac din grădină şi i-am văzut pe Keith şi Annette ducându-se la iaz. Să nu-i spui unchiului Venn sau mătuşii

Beth!

— Voi păstra secretul, îi promise Paddy, simţind o strângere de inimă. Cât de imprudent era Keith! În ciuda grijii pe care i-o purta Beth, el continua să ignore poruncile lui Venn şi să-i facă ochi dulci Annettei.

Venn şi Simon se întoarseră după câteva minute. Începuse să se însereze şi copiilor le era somn. Wildash conducea încet maşina, uitându-se gânditor la câmpia arsă de soare.

— Este o regiune sălbatică, remarcă el. Dacă n-ar fi atât de cald, priveliştea ar fi mai atrăgătoare. Cum suporţi arşiţa,

Paddy?

— Nu pot spune că sunt epuizată încât să-mi vină să ies din casă.

— Este bine că suporţi canicula. În cazul acesta, vei fi indiferentă la vitregia naturii. Eu ţin la acest pământ, chiar dacă orăşenilor li se pare un ţinut sălbatic. Vezi tu, Paddy, natura poate fi atât de generoasă şi atât de neîndurătoare...

Dragostea este la fel ca natura, când fermecătoare, când dătătoare de suferinţă.

— Ai dreptate, încuviinţă tânăra. Cine este mai apropiat de natură, îndură mai uşor capriciile vremii. Îmi dau seama ce simţi.

— Mă îndoiesc că poţi să te pui în locul meu. Oricum, azi ai avut ghinion, fiindcă nu l-ai întâlnit pe Keith.

Paddy îşi spuse că Venn este un bărbat dificil şi schimbător.

Uneori îl îndrăgea, deoarece era tandru şi blând, alteori îl ura, căci devenea nesuferit şi zeflemitor.

Margaret exclamă privind pe geam:

— Simon, uită-te ce flori frumoase. Seamănă cu cele din grădina ta!

Paddy îşi întoarse privirile spre florile de culoare mov care se înălţau pe pământul roşcat. Petalele începuseră să pălească la razele nemiloase ale soarelui, dar păstrau încă nuanţe catifelate. Frumuseţea peisajului îndulcea asprimea ţinutului.

Păsările alergau prin iarbă în căutarea lăcustelor şi se ridicau spre cer la trecerea maşinii.

— Ce flori sunt acestea? se interesă Paddy, care avea impresia că un pictor impresionist îşi aşternuse culorile calde în mijlocul câmpiei

sălbatice.

— Sunt stânjenei. Îţi plac florile? Ce păcat că soarele le va ofili curând.

Paddy tresări, ştiind că şi ea va pleca peste puţină vreme de pe aceste meleaguri. „Soarele meu este stăpânul fermei. El însă, îmi va arde aripioarele”, îşi spuse fata, zâmbind cu tristeţe.

— Unde dormi la noapte? o întrebă Venn când maşina se apropia de Bibbenluke.

— La Beth. Voi putea să-mi menajez glezna.

— Este o promisiune?

— Da.

— Copii, o veţi lăsa pe Paddy să se odihnească?

— Bineînţeles, îi promise Margaret. Domnişoara Dempster va sta în pat. Eu pot să-l îmbrac pe Simon.

— N-am nevoie de ajutor, protestă Simon. Mă îmbrac şi mă încalţ singur.

— Eu îmi fac singură codiţe, afirmă Margaret.

Venn opri maşina în dreptul bungalovului. Paddy şi copiii urcară treptele de la verandă. Din spatele casei apărură doi cai, urmaţi de căţeaua lui Keith. Annette se apropie de

Wildash, strunindu-şi calul.

— Bună, Venn. Tocmai mă duceam cu Keith până la râu.

Margaret îi şopti învăţătoarei:

— Să vezi ce scandal va fi!

Venn i se adresă Annettei pe un ton sec:

— Poţi să-ţi iei adio de la plimbare. Întorcându-se către

Keith, Venn îi porunci: Du-te şi repară gardul de la stână. Ia o lampă cu tine. Nu te întoarce până nu astupi spărtura.

— Am înţeles, şefu’, zise Keith descălecând.

— Mătuşa Agnes nu-mi dă voie să mă plimb singură, se plânse Annette. Venn, poţi să mă însoţeşti?

— Nu, Annette, am treabă. Să fii pe verandă peste un sfert de oră. Am ceva de discutat cu tine. Fără să mai aştepte răspunsul fetei, Venn o ajută pe Paddy să meargă.

Învăţătoarea remarcă răceala din glasul lui, semn că nu numai Margaret

era convinsă de minciuna lui Annette. După ce Paddy luă loc pe un scaun, Wildash se sprijini de balustradă şi o strigă pe slujnică:

— Vera!

Aceasta veni în picioarele goale, zâmbind.

— Da, ce doriţi?

— Caută un baston pentru Paddy. Să-i duci micul dejun în cameră, mâine dimineaţă. Sper că până duminică vei putea merge fără baston, îi ură el, apoi se întoarse la maşină.

Paddy îşi aminti că Venn îi spusese o dată că două pasiuni puternice dau naştere la un conflict dramatic...

După cină, fata se retrase în camera ei şi citea o carte când auzi bătăi în uşă.

— Intră.

Keith înaintă câţiva paşi şi se opri lângă pat.

— Te-ai hotărât să te întorci la noi? Credeam că-ţi convine să stai la Venn. Cum te simţi?

— Glezna mă mai supără puţin. Păcat că n-ai putut să te plimbi cu Annette.

— Annette este liberă să se plimbe cu cine vrea. N-ai observat că se plictiseşte la fermă? Nu ştiu de ce Venn mă bate la cap cu repararea gardului. Nu este o urgenţă.

— Nu sunt de aceeaşi părere cu tine. Oile ar putea să se rătăcească, ieşind prin spărtură.

Aranjându-şi perna de care se sprijinea, Paddy făcu o pauză apoi, privind chipul arogant al lui Keith, adăugă:

— De ce vrei să-l superi pe Venn? Nu ştii că Annette este aleasa lui?

Keith dădu nepăsător din umeri.

— Dacă Venn ar vrea s-o ia de nevastă, Annette nu s-ar mai uita la mine. Dacă el nu ţine la ea, trebuie ca altcineva să aibă grijă de biata fată. De fapt, ea nu este la fel de cuminte ca tine... Ţi-a spus ceva sora mea despre mine?

— Nu, susţinu Paddy, dar toată lumea ştie că Venn te-a angajat numai la insistenţele lui Beth.

— Aşadar şi tu ai impresia că nu sunt liber să fac ce vreau?

Keith se plimbă nervos prin cameră, exclamând furios:

— Aş putea să mă îmbogăţesc, fără ca Venn să ştie. Azi, când mă plimbam cu Annette, am găsit o ascunzătoare sigură, unde să stea câteva sute de oi. Locul are iarbă din belşug, astfel că hrana animalelor nu este o problemă. Tot ce trebuie să fac este să găsesc un cumpărător. Am vorbit deja cu câţiva fermieri şi aştept momentul favorabil pentru a câştiga ceva bani.

Keith rânji satisfăcut şi Paddy se întrebă dacă el vorbise serios.

— Am senzaţia că ai înnebunit, zise ea cu voce tare.

— Nimeni nu e perfect, dar nu fi îngrijorată, dragă Paddy.

Am glumit numai. Am vrut să-ţi demonstrez cât de isteţ sunt, atâta tot.

— N-au fost furate câteva oi în ziua când am sosit eu la

Bibbenluke? Nici până astăzi n-au fost găsite. Max mi-a spus că

Venn este supărat pe lucrătorii săi deoarece aceştia nu i-au descoperit încă pe hoţi.

Beth bătu la uşă şi intră, atrasă de glasurile care se auzeau de pe hol.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe Keith.

— Tocmai discutam despre hoţii care au furat oile. Paddy mă acuză că n-am fost destul de vigilent.

Beth îşi arcui sprâncenele şi Paddy remarcă îngrijorarea de pe chipul ei.

„Keith este un şarpe”, îşi spuse învăţătoarea. „Venn nu trebuia să-l angajeze la fermă.” Paddy îşi aminti de Dorian

Gray, eroul lui Oscar Wilde, „frumos şi inteligent, dar ros de vicii”. Nu era de mirare că Agnes le interzisese surorilor

Duncan să-i dea atenţie lui Keith.

— Nu ştiu ce legătură ai tu cu furtul oilor, dar orice greşeală de-a ta se răsfrânge asupra lui Max. Chiar astăzi Venn i-a reproşat soţului meu că gardul n-a fost reparat. De ce nu l-ai ascultat pe Max? Nu te-a rugat el, încă de ieri, să te ocupi de spărtura din gard?

— Beth, în momentul de faţă nu trebuie să-ţi mai faci griji; am rezolvat problema gardului. De ce nu-ţi vezi de treburile tale, lăsându-mă pe mine să-mi trăiesc viaţa aşa cum cred eu că este bine?

— Vei avea cât de curând prilejul să demonstrezi că ştii să te descurci singur, dar la altă fermă. Acum s-o lăsăm pe Paddy să se odihnească.

După plecarea celor doi musafiri, Paddy încercă zadarnic să se concentreze asupra cărţii. Gândurile sale se îndreptau spre

Venn, de care se îndrăgostise fără voia ei.

* * *

A doua zi dimineaţa, Paddy constată că gezna luxată o mai durea. Vera îi aduse tava cu micul dejun în cameră şi ea gustă fără poftă din bucatele apetisante. După o jumătate de oră,

Paddy se aşează la masă, dorind să-i scrie o scrisoare mamei sale vitrege. Căldura sufocantă o împiedică să scrie mai mult de o jumătate de pagină şi ieşi pe verandă, la umbră. Copiii se jucau în curte, fără să fie necesar ca învăţătoarea să-i supravegheze.

Margaret era bucuroasă că avea un frăţior şi că tatăl ei va veni s-o viziteze, iar Simon era cuminte şi nu o enerva.

Paddy se gândi că Venn era îndreptăţit să se îndoiască de rolul pe care ea îl îndeplinea în casa familiei Lewis, fiind convins că ea era iubita lui Keith.

Annette veni s-o întrebe cum se simte şi Paddy îi răspunse că glezna o supăra din ce în ce mai puţin.

— De ce i-ai spus lui Agnes că eu te-am rugat să-l căutăm pe

Keith când am mers cu maşina spre iaz?

Annette făcu o mutră mirată şi afirmă pe un ton nepăsător:

— Eu n-am făcut decât să-i spun că am mers la stână şi ea s-a grăbit să tragă concluzia că acolo se afla Keith.

Paddy o privi nedumerită.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tu mi-ai spus că vrei să-l vezi pe Venn! De ce nu i-ai mărturisit adevărul?

— Am greşit, admise Annette după o pauză. N-am vrut să fiu certată. Mi-era teamă că Agnes nu-mi va mai împrumuta maşina.

În acel moment, Keith sosi de la stână şi Annette se duse în întâmpinarea lui. Sora lui Jeanne purta o rochie crem din bumbac, mulată pe trupul ei mlădios. Keith o luă de braţ şi cei doi se plimbară agale în

grădină, împărtăşindu-şi, fără îndoială, părerile faţă de atitudinea lui Venn din ajun.

Paddy îi urmărea cu privirea, fiind convinsă că Venn nu o va lua niciodată de soţie pe zvăpăiata blondă căreia nu-i păsa că lumea o vede cu fratele lui Beth.

CAPITOLUL 8

Până duminică, glezna lui Paddy se dezumflă şi fata se pregătea să ia parte la mica petrecere organizată în cinstea lui

Bruce Cale, sosit în ajun.

Din cauza căldurii înăbuşitoare, familia Lewis se gândise că singurul loc suportabil era umbra copacilor de pe malul râului.

Paddy peria părul roşcat al lui Margaret întrebând-o ce veşti îi adusese Bruce.

— Tăticul a spus că frăţiorul are părul ca al meu. Mama va veni acasă peste două săptămâni. Atunci voi pleca de la fermă.

Abia aştept să-i văd pe Andy şi pe mămica. Bineînţeles că-mi va fi dor de Simon şi de unchiul Venn, dar...

Paddy n-o mai asculta pe fetiţă. Inima ei tresărise speriată:

peste două săptămâni, Margaret va părăsi ferma. Asta însemna şi pentru ea sfârşitul şederii la Bibbenluke.

Uitându-se în oglindă peste creştetul lui Margaret, Paddy se întrebă dacă ar putea rezolva ceva vopsindu-şi părul. „La urma urmei, mi-ar sta bine blondă”, îşi zise ea, făcând o strâmbătură.

Bruce Cale îi înmânase scrisori, sosite pe adresa doamnei

Frank. Pe una dintre ele era scrisul lui Phil. Bruce îi adusese şi un colet, tot de la Phil.

Beth îi zise bucuroasă:

— Până plecăm la râu, ai timp să citeşti scrisorile şi să vezi ce ai primit. Eu şi Vera ne descurcăm la bucătărie.

Paddy se aşezase pe un scaun de pe verandă şi lăsă scrisoarea lui Phil, presimţind că ea conţinea vestea căsătoriei lui cu Diana.

Dacă Phil îi propunea să participe la ceremonie, ea ar fi de acord să se întoarcă la Sydney. Poate că va avea ocazia să cunoască un bărbat prezentabil de care să se îndrăgostească.

Când tânăra deschise plicul, avu o surpriză. Phil o anunţa că rupsese logodna cu Diana.

„Tu eşti fata pe care o iubesc, Paddy. Cât mai ai de gând să stai la

fermă? Sper că nu te-ai încurcat cu vreun bărbat chipeş de acolo. Dacă ţii la mine, fă-ţi bagajele şi urcă-te în primul tren. Te voi aştepta la gară!”

Paddy îşi spuse că nu are niciun motiv pentru a pleca. Ce rost avea să se întoarcă la Sydney? Îi părea rău de soarta

Dianei. Prietena ei era o fată drăguţă şi nu merita să sufere din dragoste. Phil reuşise să îndurereze două fete! „Cât de complicată este iubirea”, se gândi ea. Neînţelegerea şi lipsa de afecţiune pot înăbuşi speranţele celei mai frumoase fete!

Nimeni nu putea fi sigur că va găsi pe cineva care să-l iubească deplin. De cele mai multe ori, iubirea nu durează decât câteva luni.

Era posibil ca Phil să regrete despărţirea de Diana şi Paddy era hotărâtă să-i scrie să nu renunţe la logodnica lui. Diana se potrivea de minune cu Phil. Gândul acesta i se părea absurd, fiindcă în acel moment, Paddy nu mai spera că-l va revedea pe

Phil.

Deschizând pachetul, ea descoperi o bluză de mătase cu un imprimeu sugestiv: trandafiri roşii şi roz. Phil îi scrisese un bilet: „Trandafirii înseamnă iubire. Te rog să te întorci acasă.

Te iubesc, Phil”.

Venn se apropie de locul unde stătea fata, spunându-i pe un ton zeflemitor:

— Este un dar de Crăciun?

Tânăra se îmbujoră la chip şi spuse, jenată:

— Da.

Biletul lui Phil căzu pe jos şi Venn îl ridică, punându-l pe masă. Paddy se simţi şi mai încurcată, ştiind că Venn aflase cine îi trimisese cadoul.

— În curând vei pleca de aici, domnişoară Dempster, rosti uşurat stăpânul fermei, îndepărtându-se.

Paddy rămase pe gânduri. Peste două săptămâni, va trebui să plece din Bibbenluke. Îi va fi dor de Venn. De ce o sărutase?

Gestul lui tandru o făcuse să se îndrăgostească de el şi acum îi venea greu să se despartă.

Ultima dată, Wildash îi mărturisise cât de mult suferise după moartea lui

Peggy. Nu, nu era posibil ca el să-i ceară să plece cu Bruce! Paddy dorea să mai stea două săptămâni. Va pleca împreună cu Margaret, aşa cum venise la fermă.

Beth apăru din casă, rugând-o s-o ajute, deoarece se apropia momentul plecării la râu. Paddy se duse în camera sa şi-şi puse costumul de baie, o pereche de pantaloni scurţi şi bluza de mătase.

Peste câteva minute, toată lumea era la râu. Atmosfera era plăcută. Mâncarea şi băuturile reci erau împărţite cu dărnicie.

Cine voia, se putea scălda în râu şi apoi să stea la umbra copacilor, răcorindu-se.

Annette, într-un bikini provocator, oferea bărbaţilor bere rece, iar Jeanne se hârjonea cu copiii.

Paddy stătea lângă Beth, evitând să discute cu Venn sau cu

Keith. Annette cocheta cu ei, nepăsătoare la bârfele pe care le isca purtarea ei.

Când se lăsă întunericul, toată lumea se strânse în jurul focului la care se pregăteau fripturile. Bruce îi spuse zâmbind lui Paddy:

— Sper că ţi-am adus un cadou plăcut, domnişoară

Dempster.

— Într-adevăr, darul a fost minunat, răspunse Paddy, întorcându-i zâmbetul.

Venn îi aruncă o privire ironică şi fata se înroşi ca un rac în obraji. Wildash îi oferi o ţigară, dar ea îl refuză.

— Ai primit un cadou foarte preţios, remarcă el pe un ton zeflemitor. Este din mătase, nu-i aşa? Se vede că iubitul tău se gândeşte mult la tine.

— Nu e firesc ca îndrăgostiţii să-şi ducă dorul?

— De unde ştie iubitul tău care e măsura ta?

— Orice bărbat ştie cât poartă fata pe care o iubeşte.

— Eşti prea tânără pentru a primi articole de îmbrăcăminte din partea bărbaţilor.

— De unde ştii ce vârstă are iubitul meu? S-ar putea să-mi fie tată!

— Nu cred că diferenţa de ani poate împiedica o dragoste sinceră.

— Oricum, sunt mai mare decât surorie Duncan, replică

Paddy, sec.

— Bănuiesc că nu prea ai experienţă în materie de dragoste.

Pentru mine eşti o enigmă, Paddy. La început, am crezut că eşti cochetă şi că-ţi place să pui bărbaţii pe jar, dar cu timpul mi-am dat seama că eşti mai alunecoasă ca un ţipar. Vreau să-mi formez o părere mai aproape de realitate în privinţa ta şi nu reuşesc să dau contur gândurilor mele. Am impresia, când discut cu tine, că eu sunt profesorul, iar tu o elevă intimidată.

Paddy se uita amuzată la stăpânul fermei, înăbuşindu-şi dorinţa de a-i pune, la rândul ei, o sumedenie de întrebări pentru a afla ce gândeşte el. Conversaţia nu putea fi sinceră, fiindcă adulţii nu îndrăznesc să treacă peste tabuurile impuse de convenţiile sociale. Paddy era conştientă că destăinuirile sincere nu pot fi făcute în prezenţa martorilor. De altfel, orice gest era observat şi analizat de Agnes.

Annette îşi pusese o rochie de culoare crem şi se rezemase cu spatele de un copac. Keith era lângă ea, şoptindu-i ceva tainic. Paddy îşi întoarse capul spre Venn.

— Nu te mai frământa din pricina mea. În curând voi pleca de la fermă.

Wildash rămase pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă:

— Unde te vei duce? La Gidgeemallawa sau te vei îndrepta spre Sydney?

— Depinde de decizia ministrului Educaţiei.

— De ce te fereşti de mine? o mustră el.

— De ce n-ar trebui să fiu mai distantă cu tine? Ştiu că mă consideri o uşuratică.

El clătină din cap.

— S-ar putea să fii surprinsă de faptul că mi-am schimbat părerea despre tine. Ţi-am mărturisit că m-am înşelat în privinţa caracterului tău.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru acest lucru?

Venn făcu o grimasă.

— Nu mă aşteptam să fii atât de ironică. Bineînţeles că nu îmi eşti datoare cu nimic. Aş vrea să aud ce gândeşti despre mine.

— Şi eu mi-am schimbat părerea despre tine.

— La ce concluzie ai ajuns?

— Încă mai modelez la ea.

— Sunt măgulit că persoana mea îţi atrage atenţia, mai ales că eşti ocupată cu Keith. Acum ai primit un cadou din partea iubitului tău din Sydney, astfel că eşti mai nehotărâtă ca niciodată.

— Crezi că scrisoarea lui Phil mi-a dat planurile peste cap?

— Desigur. Te admir, Paddy. Ştii să joci bărbaţii pe degete.

Regret chiar că vei părăsi ferma. Te asigur că nu ai nimic de câştigat dacă te ocupi prea mult de Keith.

Tânăra ar fi vrut să-i spună că Annette îl cucerise deja pe

Keith, dar nu îndrăzni decât să afirme pe un ton insinuant:

— Mă uimeşte faptul că l-ai angajat pe Keith, ştiind ce-i poate pielea. Sunt convinsă că ai făcut-o de dragul lui Beth.

Wildash ridică nepăsător din umeri.

— Nu numai Beth m-a convins să-i dau de lucru lui Keith.

Am alte motive personale.

— Ştiu că bărbaţii cedează uşor rugăminţilor femeilor. Cât despre Keith, o nevastă isteaţă ar putea să-l transforme într-un mieluşel.

— Vorbeşti serios? o întrebă el pe un ton batjocoritor.

— Ce te face să te îndoieşti de vorbele mele?

— În urmă cu câteva minute te-ai lăudat cu darul pe care l-ai primit de la iubitul tău din Sydney, şi acum susţii că o nevastă l-ar potoli pe Keith.

— Mai bine mi-aş vedea de treburile mele, zise Paddy, ridicându-se în picioare. Margaret adormise în braţele tatălui său, iar Simon moţăia la pieptul lui Beth.

Învăţătoarea regretă imediat că plecase de lângă Venn.

Discuţia cu el fusese interesantă. Cât de mult ar fi dat ea să stea la taifas cu el şi să-i admire trăsăturile regulate ale feţei! Ar fi fost foarte bine şi ar fi stat toată seara, numai să-i audă glasul, indiferent că o ironiza tot timpul.

Paddy îl luă pe Simon în braţe, permiţându-i lui Beth să fumeze o ţigară şi să discute cu Max şi Bruce.

Jeanne rămăsese izolată, având grijă de grătar.

* * *

După plecarea lui Bruce, Paddy număra zilele care o despărţeau de momentul când va trebui să părăsească ferma.

„Nu mai am mult de aşteptat”, conchise fata, dorind ca un eveniment neprevăzut să-i amâne plecarea.

Din păcate, nimic nu se întâmplă, deşi tânăra presimţea că nu va avea linişte până când va veni momentul despărţirii de

Bibbenluke.

Într-o după-amiază fierbinte, când copiii dormeau, iar Beth se odihnea în grădină, pe iarbă, Paddy se duse la grajd şi-l rugă pe Jim să pună şaua pe un cal.

Călare pe patrupedul docil, fata se îndreptă spre stână, sperând să-l întâlnească pe Venn. Soarele pârjolise iarba şi crăpase pământul. Paddy se gândea că peisajul arid îi va lipsi când se va întoarce la Gidgeemallawa pentru a-şi relua activitatea la şcoală. Venn va străbate acest ţinut, fără ca ea să-l mai tulbure. Bineînţeles că Jeanne se va întoarce la Sydney, dar

Annette nu avea intenţia să renunţe la iubitul ei. O dată ce muşcase din mărul păcatului, nu mai putea să revină la nevinovăţ ie şi la jocurile adolescentine.

„Nici eu nu mai pot să mă întorc la oraş”, îşi spuse Paddy care se frământa din pricina Annettei. Pentru învăţătoare, faptul că Annette cocheta cu Keith, afirmând că este îndrăgostită de Venn, era de neconceput...

Ce ironie a destinului: venise la fermă pentru a-l uita pe

Phil şi se îndrăgostise fără speranţă de un bărbat care n-o lua în seamă. Iubirea ei pentru Phil fusese un sentiment trecător, copilăresc, iar rana din sufletul ei se vindecase.

„Voi sta la Bibbenluke până când voi simţi că trebuie să plec”, se hotărî Paddy care dorea să fie cât mai aproape de

Venn.

Privirea fetei fu atrasă de linia îndepărtată a munţilor.

Culmile lor erau scăldate de razele soarelui. Până la poalele stâncoase se întindea câmpia roşiatică. Prin praful roşu din zare, masivul pietros

părea o imagine de vis. Arşiţa devenea din ce în ce mai apăsătoare şi Paddy avea senzaţia că munţii apar şi dispar după o perdea de aburi. Atrasă de vraja pe care înălţimile o aveau asupra ei, tânăra se îndreptă spre gardul care mărginea stâna.

Aşa cum îi spusese Max, Venn îşi împărţea proprietatea în mai multe parcele, pentru a împiedica oile să pască toată iarba. Îngrădirea oprea oile să pască şi eroziunea solului, asigurând hrană suficientă pentru toate animalele.

După ce coborî şi deschise poarta, Paddy îşi continuă drumul, de data asta pe un teren pietros. În apropiere se afla un deal cu flori parfumate. Calul începu să pască, mergând alene printre bolovani. Fata îşi dădu seama că nu va ajunge niciodată la lanţul muntos din zare, dar i se părea că dealul mărgineşte intrarea într-o lume miraculoasă. Praful roşiatic şi culorile intense ale florilor o făceau să clipească.

„Unde mă aflu?” se întrebă Paddy încântată, simţindu-se ca un musafir nepoftit într-un ţinut vrăjit. În depărtare se auzea mugetul unui taur. Să fi fost doar o impresie? Grotele puteau da naştere acestor sunete, când vântul devine puternic.

Urcând pe culmea dealului, tânăra zări o peşteră şi se gândi să se odihnească puţin. Curând se va însera şi trebuia să se întoarcă la fermă. Nu-i spusese lui Beth că va întârzia, iar întunericul o speria.

Calul fornăi şi refuză să mai înainteze. Paddy îl legă cu frâul de creanga unui arbore şi merse pe jos spre grotă, urmând o cărare scobită în stâncă. Tufişuri pitice şi flori sfrijite creşteau pe stratul subţire de pământ roşu. Era linişte deplină, iar un vultur plutea în văzduh. Cu cât înainta, cu atât se făcea mai rece. Paddy simţi că o adiere de vânt îi atinge obrajii şi fata se înfioră ca şi cum lama unui cuţit i-ar fi apăsat ceafa.

Un ochi de apă se afla în mijlocul peşterii. Urmele copitelor stăteau mărturie a trecerii turmelor pe aceste locuri.

Pereţii grotei erau cenuşii şi acoperiţi cu licheni. Cerul începuse să se întunece şi tânăra socoti că era timpul să se întoarcă la fermă.

La ieşirea din peşteră erau imprimate pe stâncă degetele unei mâini. Oamenii îşi potoliseră setea aici, la fel ca şi animalele

.

Paddy aproape că ţipă de frică. Umbrele înserării o înspăimântau. Coborând cărarea, fata ajunse la copacul unde îşi lăsase calul.

Groaza i se cuibării în suflet. Calul dispăruse. Nu se întorsese pe acelaşi drum? Uitându-se în jur, tânăra zări un obiect de metal, ascuns pe jumătate de pietre.

Paddy se retrase cu teama în suflet. Acolo se prăbuşise avionul cu ani în urmă. Inima fetei bătea cu putere. Ce putea face? Trebuia să aştepte sosirea ajutoarelor? Calul nu putea fi departe. Ducându-şi mâinile la gură, Paddy fluieră, imitându-i pe grăjdari. Calul nu-şi făcu apariţia.

Perspectiva unei nopţi sub cerul liber era singura soluţie.

Cineva va veni să o aducă acasă. Mâine dimineaţă, bărbaţii vor porni în căutarea ei.

Paddy se întoarse în peşteră şi se aşeză, căutând să se odihnească. Stelele începură să strălucească pe cer, iar tăcerea nopţii nu era sfâşiată decât de ţipătul unei bufniţe.

Tânăra se hotărî să se gândească numai la lucruri plăcute.

Numai în felul acesta putea să înfrunte o noapte în grotă.

Paddy îşi aminti de vulturul care plutise în aer, de foşnetul ierbii înfiorate de vânt, de soarele care se reflecta în apa râului. Fata se gândi la ochii albaştri ai lui Venn, la sprâncenele dese, la pielea lui bronzată.

Cât de bucuroasă va fi când el va veni s-o salveze! Tânăra adormi cu speranţa că Wildash va porni în căutarea ei.

În vis, Paddy îşi imagină că o turmă de oi se întorcea la stână, trecând pe lângă peşteră. În depărtare se auzea behăitul berbecilor. Lătratul unui câine îi dădea curaj. Era Trixie, care se apropia de locul unde stătea fata. Alţi câini fugăreau oile rătăcite, aducându-le înapoi în turmă. Un călăreţ ajuta câinii, îndreptând oile spre stână. Paddy visă că o fată cu plete blonde, călare pe un cal alb, se îndreapta spre Keith.

„Îmi pare rău pentru Beth”, îşi spunea Paddy, căzând într-un somn adânc.

* * *

După câteva minute, un zgomot familiar o trezi pe tânăra care se ridică

repede în picioare. Trupul o durea şi mâinile îi îngheţaseră.

În vale, o turmă de oi mânată de un călăreţ, se mişca alene, distingându-se neclar la lumina stelelor. Visul fetei se transformase în realitate, cu singura deosebire că fata cu plete blonde nu exista cu adevărat. Cu siguranţă că bărbatul de pe cal era Keith.

Deşi n-ar fi vrut să-i ceară ajutorul, Paddy începu să coboare dealul, conştientă că trebuia să se întoarcă la

Bibbenluke. Apropiindu-se de călăreţ, fata tresări: era Venn!

Paddy se opri lângă un tufiş, observând că Wildash îi făcuse semn că o văzuse. După câteva minute, el descălecă şi fata se aruncă la pieptul lui.

— Oh, Venn ce bine că ai venit!

— Cum te simţi? îi şopti el la ureche.

— Bine, mulţumesc, răspunse ea îndepărtându-se un pas.

Cum m-ai găsit? Ai venit după turma de oi?

— Nu după oi am venit, ci după tine. Beth m-a anunţat în urmă cu o oră că nu te-ai întors acasă. Am găsit calul şi m-am gândit că trebuie să fii în apropierea locului unde s-a prăbuşit avionul. N-am mai fost aici de la accident.

— Tu ai strâns oile?

— Nu, abia acum le văd.

— Atunci, cine le-a mânat în această vale?

— Nu ştiu.

— Ba ştii, o contrazise Venn.

Paddy clătină din cap.

— Am dormit.

— Nu ai putut dormi când oile au ajuns la poalele dealului.

Behăitul lor te-a trezit. L-ai văzut pe Keith?

Fata ezită să răspundă. Dacă ar fi spus că-l văzuse pe Keith, asta ar fi însemnat o minciună, deoarece ceea ce i se păruse un vis, fusese real: una dintre surorile Duncan mânase turma în această vale.

— Nu, n-a fost Keith. Eram pe jumătate adormită, dar nu a fost el.

Wildash o privi ironic.

— Ceva nu este clar. Mai întâi susţii că ai dormit, pe urmă că ai visat şi

apoi afirmi că nu l-ai văzut pe Keith. Povestea ta nu mă convinge deloc! Bine, acum nu este momentul să discutăm în contradictoriu. Voi face o anchetă şi-l voi găsi pe cel care mi-a încălcat proprietatea.

— Nu a fost Keith, insistă Paddy. Cu toate că nu ţinea la el, nu voia să-l acuze pe nedrept. La urma urmei, Keith era fratele lui Beth.

Îşi frecă palmele, căutând să-şi dezmorţească mâinile îngheţate. Clipele grele trecuseră şi agitaţia nervoasă dispăruse. Apropierea furtunii nu era de bun augur şi ea se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Venn n-ar fi pornit în căutarea ei...

Gândurile ei se îndreptară spre urmele de mâini de pe peretele peşterii.

— Cine a lăsat amprentele degetelor pe pereţii peşterii? îl întrebă pe Venn.

— Ce urme? se miră el, încruntându-şi sprâncenele.

Fata se oferi să-l conducă la peşteră. Peste câteva minute, cei doi ajunseră la grotă. Venn scoase o lanternă şi lumină peştera. Urmele de mâini se distingeau clar pe stânca umezită.

Deasupra mâinilor se aflau desenaţi câţiva greieri.

Venn scoase o exclamaţie:

— Oh, acesta este totemul populaţiei aborigene. Trebuia să-mi fi dat seama de la început. Roy ne-a sfătuit să nu mai cercetăm împrejurimile, fiind convins că oile furate au fost transportate cu un camion. Aici ar fi trebuit să vin să caut animalele.

Valea şi dealul reprezintă cea mai bună ascunzătoare.

Paddy îl asculta cu atenţie, fiind surprinsă de raţionamentele lui neaşteptate.

— Ai auzit de spiritele care domină orice manifestare a naturii? Indigenii cred că, după moarte, oamenii sau animalele se transformă în spirite care deţin o putere extraordinară.

Totemul îi face să se supună rugăminţilor membrilor tribului.

Paddy îşi reaminti că găsise într-o carte această explicaţie.

— Ce semnificaţie au mâinile?

— Ele sunt simboluri ale legăturii care există între muritori şi spirite. Ai remarcat culoarea roşie a mâinilor şi a degetelor, nu-i aşa?

Paddy dădu din cap şi aşteptă ca Venn să continue.

— Culoarea îmi dovedeşte că totemul aparţine tribului

Parichilna din sudul Australiei. Aborigenii au folosit sângele unui câine sălbatic pentru a decora pereţii peşterii.

Wildash stinse lanterna şi adăugă gânditor:

— Spiritele acestui totem l-au determinat pe Roy să nu caute oile furate în această vale. Dacă tu nu m-ai fi adus aici, n-aş fi descoperit niciodată unde se află oile.

Venn îi cuprinse talia cu un braţ şi îşi aţinti privirea în ochii ei.

— Îţi aminteşti cum a fost sărutarea mea?

Tânăra se înfioră şi căută să-şi stăpânească emoţia care-i apăsa inima.

— Este o întrebare indiscretă.

— Nu poţi să declari că eşti inocentă. Ochii şi gura ta îmi spun că ştii foarte bine cât de plăcut este să fii sărutată. Ai ceva împotrivă dacă te voi îmbrăţişa?

Paddy îşi simţi genunchii tremurând îngrozitor. Singura ei împotrivire pornea de la gândul că Venn era îndrăgostit de

Annette.

— Îmi dau seama că nu este corect din partea mea să te rog ceva, murmură Wildash cu o voce blândă.

Paddy era tulburată de apropierea trupului lui cald. Ochii lui aveau o strălucire deosebită. Erau ca două flori albastre şi ardeau de dorinţă... Venn uitase de problemele fermei şi era atât de tandru...

Wildash îi pecetlui buzele într-un sărut pasionat. Fata se lipi de trupul lui, lăsându-se mângâiată de degetele lui care-i coborâră pe şolduri, stârnindu-i fiori de plăcere. Venn îşi înălţă capul şi şopti cu o voce răguşită:

— Ţi-e frică de mine? Tremuri din toate încheieturile. Simţi cât te doresc? Ar fi uşor să te posed. Mă pot stăpâni pe moment, dar dacă mai rămâi la fermă, îţi voi arăta ce înseamnă amorul fizic. Ştiu că nu poţi să mi te împotriveşti. Doamne, te doresc atât de mult încât aş putea să te am chiar acum...

Paddy nu reuşea să-şi domine emoţiile. Corpul ei vibra de dorinţă ca o coardă de vioară şi tânjea să fie dezmierdat de mâinile lui. Timpul se

oprise în loc şi tânăra voia să se dăruiască bărbatului care-i stârnise valuri fierbinţi ce-i străbăteau trupul.

Wildash se îndepărtă cu un pas şi Paddy simţi o durere intensă în suflet, ca şi cum ceva s-ar fi desprins din trupul ei care tremura ca varga.

Cât de mult ar fi vrut să-i spună: „Sărută-mă, nu mă părăsi, iubeşte-mă, sunt a ta. Te implor, Venn”, dar tânăra nu cuteză să deschidă gura. Senzaţiile neaşteptate o copleşeau. Să fi fost dragoste, pasiune, sau nebunie?

CAPITOLUL 9

Venn şi Paddy se reîntoarseră la Bibbenluke călare. Cerul era senin. Norii care acoperiseră luna se risipiseră şi câmpia era scăldată de o lumină argintie. Wildash îi promise fetei că nu va dezvălui nimănui că găsiseră oile furate în apropiere de locul unde se prăbuşise avionul.

— Voi spune că te-am întâlnit în apropiere de râu. Ai înţeles?

Lasă-mă pe mine să rezolv problema cu hoţii. Să nu-i destăinuim nimic lui Beth. Ai grijă ce vorbeşti cu Keith. El nu trebuie să ştie unde te-am întâlnit.

— Promit să-mi ţin gura.

Paddy era înfometată şi obosită. Gândurile ei reveneau la mărturisirea pe care i-o făcuse Venn: „Te doresc”.

Dacă fusese sincer, atunci ar fi însemnat că el o dorea numai fizic. Ea ar fi vrut să audă că o iubeşte. Toată dragostea lui să se fi revărsat numai asupra Annettei? Era hotărâtă să afle dacă Wildash are de gând să se însoare cu Annette. Zbuciumul ei lăuntric sporea cu cât se apropiau de fermă.

Făcea bine dacă-l întreba pe Venn? Deşi o sărutase, ea nu avea niciun drept asupra lui...

— Să nu-l cauţi pe Keith, îi porunci el. Du-te în camera ta. Îi voi spune eu lui Beth că te-ai întors. Când te vei trezi, Keith va fi plecat la treabă. Îţi promit să mă port civilizat cu el, cu toate că merită o bătaie zdravănă. Paddy, înainte de a ne despărţi, te rog să-mi spui adevărul. Este foarte important pentru mine să ştiu ce ai văzut de pe deal.

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Nu Keith ţi-a furat oile.

— Nu mai eşti o străină, Paddy. Secretul pe care-l ştim numai noi doi, ne-a apropiat foarte mult.

Tânăra adormi imediat. Când se deşteptă a doua zi, soarele strălucea deja pe cer. Întâmplarea din ajun i se părea un vis înşelător, fără nicio legătură cu realitatea. Ceea ce o chinuia cel mai mult era purtarea lui Venn. Îmbrăţişarea lui pasionată fusese o dovadă că îl atrage fizic.

După ce făcu un duş, îşi puse o bluză cu mâneci scurte şi o pereche de

jeanşi şi-şi perie părul negru. De ce furase

Annette oile? Ca să-i facă în ciudă lui Venn? Voia să-l pedepsească pentru că nu ţinea la ea? Keith afirmase că Venn ar fi putut oricând să facă dragoste cu Annette. Dacă stăpânul fermei nu se uită la frumoasa blondă, atunci cu cine se va însura el? Paddy n-o vedea pe Annette în rolul de soţie a lui

Venn. Gelozia o făcea să sufere. De ce el nu-i spusese că o iubeşte?

Să fie lipsit de sentimente? Poate Wildash avea un caracter bun, ştiind să-şi stăpânească pornirile. În seara trecută, el ar fi putut să facă dragoste cu ea, deoarece nu putea să se împotrivească. Pe de o parte îl iubea, iar pe de altă parte îl ura...

— Aşadar te-ai rătăcit în apropiere de râu, o întâmpină Beth pe verandă.

Vera era aproape gata cu mâncarea de prânz, iar Simon şi

Margaret se jucau în curte.

— Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea, continuă gazda ei. De ce te-ai îndepărtat de fermă? Când am văzut că nu te întorci, am crezut că înnebunesc. Max mi-a spus că nimeni nu te văzuse. Annette era deja în pat, căci nu se simţea prea bine, iar

Jeanne nu ştia nimic de tine.

Paddy îşi ciuli urechea. Annette se întorsese frântă de oboseală şi se culcase, după ce mânase oile lui Venn în valea mărginită de dealul unde avusese loc accidentul.

— Îmi pare rău că ţi-am pricinuit numai necazuri, se scuză

Paddy. Am vrut doar să fac o plimbare călare. N-am intenţionat să mă depărtez de fermă, dar am lăsat calul să mă ducă unde a vrut el.

— Nimeni nu pleacă de la Bibbenluke fără să anunţe pe cineva unde se duce. Chiar şi Simon respectă această regulă.

— Şi eu ştiu de această regulă, zise Paddy încurcată. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. La un moment dat m-am odihnit lângă un copac şi când m-am trezit, calul meu dispăruse.

— Nu ţi-a fost frică în pădure? Dacă te atacau animalele sălbatice?

— Nu mi-a fost deloc teamă, declară Paddy zâmbind. De fapt, nu ştia nimic de pericolele din pădure, astfel că nu voia să dea explicaţii cum se

ferise de primejdie.

— De ce nu l-ai trimis pe Keith să mă caute? o întrebă ea pe

Beth.

— Keith nu era acasă. Venn l-a trimis să repare un gard deteriorat de un copac care se prăbuşise. Fratele meu a uitat de gard şi Venn s-a supărat pe el.

Beth era conştientă că Venn nu-l ţine prea mult timp pe

Keith la fermă.

Paddy se întrebă dacă repararea gardului este un alibi pentru Keith.

— Când s-a întors fratele tău?

— Abia în zori. A dormit într-un adăpost aflat în capătul proprietăţii lui Venn. N-a ştiut nimic despre tine... M-am bucurat când Wildash ne-a anunţat că te-a găsit şi că te-a adus acasă. Am încredere în el. Ştiam că nu se va întoarce fără tine.

Paddy tresări. Din spusele lui Beth rezulta că fratele ei îşi petrecuse noaptea departe de Bibbenluke. Lucrul acesta nu era în favoarea lui, însă el nu era vinovat de furtul oilor.

Oricine putea fi hoţul... Venn aflase de la Annette cine-i fusese complicele?

— Unde este Wildash? se interesă ea cu voce tare.

— S-a dus să verifice dacă spărtura din gard a fost reparată.

N-a dormit la fermă.

Paddy se gândi toată ziua la Venn. Pentru a-i distra pe copii, se jucă în grădină cu ei.

— Vom înălţa un castel de nisip, o anunţă Margaret.

Chiar dacă era atentă la castel, Paddy nu putea să uite ce se întâmplase în ajun. Imaginile i se păreau la fel de ceţoase şi de nesigure ca şi în seara precedentă. Ceea ce o tulburase cel mai mult era atracţia pe care o simţise la apropierea de trupul lui

Venn.

Faptul că el o dorea îi sporise neliniştea. După ce castelul a fost gata, Paddy duse copiii pe verandă pentru a se răcori cu o băutură rece.

Spre surpriza ei, Venn stătea la masă şi bea un suc rece.

— Oh, unchiul Venn! A venit unchiul Venn! exclamă Simon.

Margaret se duse la bucătărie să ia sticlele cu băutură.

Paddy se apropie de masă. Venn se ridică în picioare şi-i spuse pe un ton grav:

— Am venit să discut cu tine. Ia loc, te rog.

Fata se intimidă, roşindu-se. Privirea lui sfredelitoare o făcu să se simtă stingherită. El îi trase scaunul şi tânăra se aşeză, aşteptând ca Venn să-i comunice ultimele noutăţi referitoare la dispariţia oilor.

Venn luă loc în faţa ei şi-şi aprinse tacticos o ţigară, apoi întrebă:

— Te-ai odihnit bine?

Paddy îşi dădu seama că este în picioarele goale. Îşi uitase sandalele în grădină, grăbindu-se să ajungă cât mai repede în casă. Răspunse în şoaptă:

— Da, mulţumesc. Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi noaptea.

El îi zâmbi binevoitor.

— O noapte nu înseamnă nimic. Tu m-ai ajutat să găsesc animalele furate. Ai respectat promisiunea?

— Da. N-am vorbit cu nimeni.

— Foarte bine. Apropo, mătuşa mea te invită să iei cina cu noi.

Paddy se înfioră, ştiind că Agnes nu i-ar fi făcut invitaţia, dacă Venn nu i-ar fi poruncit să facă acest lucru.

— Mulţumesc. Voi veni cu plăcere.

Wildash se încruntă şi-şi stinse ţigara în scrumieră. Paddy se gândea că discuţia lor liniştită contrasta cu îmbrăţişarea din seara trecută.

— De ce îl aperi pe Keith? o întrebă el brusc. Nu-mi vine să cred că te-ai îndrăgostit de el. Iubitul tău din Sydney nu te mai interesează? Sau este vorba de o pasiune trecătoare?

Paddy se zăpăci cu totul. Ar fi vrut să spună: „Nu-mi pasă de Keith şi nu caut să-l protejez. Phil nu mai înseamnă nimic pentru mine”, dar Venn nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Este cazul să-ţi fac cunoscute câteva lucruri despre Keith.

Bineînţeles că totul rămâne între noi. Keith se află la

Bibbenluke nu pentru că aşa vrea el, ci pentru că i-am plătit o datorie

mare pe care nu putea să o returneze. Ca să fiu mai explicit, l-am salvat de la închisoare.

Paddy simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu-mi stă în fire să ajut un nesăbuit. Keith lucrează la fermă în contul datoriei, ai înţeles?

Tânăra dădu din cap, jenată de încrederea pe care o avea

Venn în ea. Acum îi părea rău că Beth trebuie să suporte năzbâtiile fratelui ei.

— Din păcate, continuă Venn, Keith are un caracter rău. Îl ţin la fermă până îşi plăteşte datoria, după aceea nu vreau să mai aud niciodată de el. Îi voi spune lui Beth tot adevărul în legătură cu fratele ei. Keith a făcut numai încurcături pe unde a umblat. Nu vreau să-ţi povestesc ce necazuri a avut din cauza femeilor. Am pus totul pe seama tinereţii lui, dar acum regret că l-am ajutat. Este un hoţ ordinar. El mi-a furat oile.

Paddy respiră adânc pentru a se linişti. Nu, Venn nu are dreptate: Keith nu este hoţ. Fata nu voia să-l apere şi nici nu era îndrăgostită de el, dar soarta lui o înduioşase. Acum ştia de ce munceşte el la Bibbenluke. Ceea ce o irita era faptul că

Venn îl acuza pe nedrept. Keith nu participase la furtul oilor.

Numai Annette săvârşise o asemenea faptă nesăbuită.

Adunându-şi puterile, ea declară pe un ton convins:

— Nu ştiu pe cine bănuieşti, dar nu Keith a fost acela care a ascuns oile unde m-ai găsit.

Venn o privea neîncrezător.

— Nu mi-ai spus că erai adormită? Ţi-ai adus aminte pe neaşteptate de hoţul animalelor? Pe cine ai văzut? Nu căuta să mă minţi. Dacă eşti sinceră, mă vei scuti de o investigaţie obositoare.

Wildash o luă de braţ şi o scutură cu putere. Fata simţi o durere ascuţită, dar nu îndrăzni să-i spună adevărul. Nu putea să-i facă o confesiune sinceră, deoarece era vorba de rivala ei.

Nu putea s-o acuze pe Annette, căci acest lucru ar fi putut să fie interpretat ca o gelozie înjositoare. Numai Annette putea să-i mărturisească lui Venn ce făcuse cu o seară în urmă.

Paddy îl privea în ochi şi deschise gura, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Era convinsă că Venn va reacţiona violent dacă ea o va denunţa pe Annette. Îşi plecă privirile. În acele clipe nu mai era sigură dacă Venn o îmbrăţişase cu pasiune în ajun, doar pentru a o încuraja să fie sinceră cu el.

Gândul acesta o înspăimânta.

Keith apăru pe verandă şi se opri văzând scena care se petrecea între Paddy şi şeful lui.

— Am reparat gardul. Mă duc să fac un duş.

— Am controlat spărtura, spuse Venn, privindu-l cu asprime.

Ai dus oile la păşunea de lângă râu?

— Da, şefu’.

— Paddy, du-te şi te schimbă. Te aştept la cină, o îndemnă

Venn.

Fata se ridică de la masă şi se îndreptă spre camera ei. Keith îi spuse în treacăt:

— Paddy dragă, vrei să iei masa cu mine, mâine seară?

Tânăra era pusă în încurcătură. Cum putea să ţină la un bărbat ca fratele lui Beth? Doar Annette era atrasă de Keith, asemănându-se cu el în privinţa răutăţii.

— Mâine seară voi fi aici, bineînţeles.

Ajunsă în dormitor, Paddy îşi puse o rochie şi îşi aranjă părul în faţa oglinzii. Venn venise să discute cu ea, pentru a se asigura că-i păstrase secretul. Wildash bănuia că oile lui fuseseră furate de tânărul pe care-l salvase de la o condamnare judecătorească.

La cină, învăţătoarea era cu ochii pe Annette. Aceasta purta la gât un colier preţios şi părea nervoasă. Privirea ei avea o expresie tristă. Paddy se întreba de ce această fată frumoasă se lăsase târâtă într-o afacere murdară. Avusese motive serioase, sau voise pur şi simplu să-i stârnească mânia lui Venn? Sperase că în felul acesta îl va face pe stăpânul fermei să se îndrăgostească de ea?

Paddy observă că Annette bătea cu degetele în masă dar

Venn nu-i dădea atenţie, vorbind mai mult cu Jeanne şi cu Paddy.

La un moment dat, Agnes exclamă cu o prefăcută tristeţe în voce:

— John va veni săptămâna viitoare. Îmi pare rău că vei pleca de la fermă, Paddy.

Tânăra se simţi jenată, ştiind că nimeni nu va regreta plecarea ei de la Bibbenluke.

— Timpul trece pe nesimţite, spuse Venn pe un ton degajat.

Paddy îşi plecă privirile în farfurie, căutând să-şi ascundă amărăciunea.

— Fetele vor pleca şi ele, adăugă Agnes. Jeanne se va întoarce la Sydney.

— La prietenul ei, nu-i aşa? o completă Venn.

Jeanne îi adresă un sărut şi dădu din cap.

— Voi veni şi eu la Sydney să-l cunosc, îi promise Venn.

— Annette mi-a spus că vrea să-şi mai amâne plecarea, zise

Agnes.

Venn se încruntă.

— De data asta trebuie să vorbim serios cu ea. Vom avea o discuţie hotărâtoare mai târziu, fără martori.

Paddy îşi zise că ea este străina care-i stânjenea pe Venn şi pe Agnes să se sfătuiască în privinţa Annettei. Aceasta stătea cuminte şi nu lăsa să se vadă nicio emoţie pe faţa ei. Cu greu îi venea lui Paddy să creadă că o văzuse cu o seară înainte furând oile lui Venn.

„Cred că am visat, se gândea Paddy. Nu este posibil ca o asemenea fată să fie părtaşă la furt”.

Când veni momentul cafelei, Venn se ridică de pe scaun şi spuse:

— Nu, mulţumesc, eu nu beau cafea. Am ceva treabă de făcut. Vă rog să mă scuzaţi.

Trecând pe lângă Paddy, o sfătui:

— Să nu zăboveşti. Trebuie să te odihneşti după aventura ta de aseară.

După plecarea lui, fata se simţi mai stânjenită. Privirea iscoditoare a lui Agnes o împiedica să ia parte la conversaţie.

Venn se purtase nepoliticos. El o invitase la masă şi iată că o lăsase singură cu Agnes şi cu surorile Duncan. „Voi pleca imediat ce-mi voi bea cafeaua”, se hotărî ea.

Jeanne îi întinse zaharniţa şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat azi-noapte, Paddy? M-am bucurat mult când Venn mi-a spus că te-a adus acasă. Unde ai fost?

Annette era atentă la răspunsul lui Paddy, pipăindu-şi cu un gest nervos colierul de la gât.

— Am făcut o plimbare călare şi la un moment dat m-am oprit să mă odihnesc şi calul meu a dispărut.

— Unde te aflai?

— Undeva în pădure, răspunse Paddy, observând încordarea de pe chipul Annettei.

— În pădure? se miră Jeanne. Fii mai precisă.

Paddy înălţă din umeri.

— Degeaba mă întrebaţi, fiindcă nu cunosc regiunea asta.

Pur şi simplu m-am rătăcit. Pe neaşteptate, schimbă subiectul şi i se adresă Annettei:

— Cum te simţi? Beth mi-a spus că te-ai dus devreme la culcare.

— Am avut o durere groaznică de cap, rosti Annette cu nevinovăţie.

Jeanne deveni mai agitată şi o întrebă pe Paddy dacă mai voia cafea.

— Nu, mulţumesc.

— Sora mea este atât de suferindă încât a dormit în patul meu, susţinu Jeanne fără să clipească.

Paddy remarcă nervozitatea celor două surori, întrebându-se dacă Jeanne o acoperea pe Annette deoarece era convinsă că aceasta se dusese la o întâlnire cu Keith.

Îşi aminti că noaptea trecută zărise doi cai şi un singur călăreţ. Nu făcuse o greşeală, zicându-i lui Venn că era sigură că fratele lui Beth nu furase turma de oi? Acum îi părea rău că moţăise, în loc să fie trează. Dacă ar fi putut să distingă mai clar cine mâna animalele, în acest moment Venn n-ar fi putut să stea la pândă, aşteptând ca hoţii să vină după oi.

Ridicându-se de la masă, Paddy spuse pe un ton politicos:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar vreau să mă odihnesc. Noapte bună!

Agnes îi zise, privind-o în ochi:

— Se vede că nu eşti interesată să discuţi cu noi. Sunt sigură că vrei să-l

vezi mai repede pe Keith.

Paddy se enervă la auzul vorbelor ironice ale lui Agnes. Nu merita să fie tratată astfel, deşi ştia că mătuşa lui Venn nu putea să o sufere. Stăpânindu-şi mânia, tânăra declară cu o voce calmă:

— Bineînţeles că prefer să stau de vorbă cu Keith. Noapte bună şi mulţumesc pentru cină.

Nimeni nu o conduse până la uşă. Se uită în jur, dar nu-l zări pe Venn. Trebuia să-i destăinuiască de urgenţă ceea ce îşi amintise. În felul acesta, Annette va fi nevoită să recunoască unde fusese noaptea trecută şi cine o ajutase.

Paddy se duse pe verandă şi se uită la fereastra camerei lui

Venn. Era cufundată în întuneric. Ducându-se la bucătărie, o întrebă pe Millie dacă ştia unde este Venn.

— Şefu' este plecat, Paddy.

Se îndreptă spre bungalovul familiei Lewis. Max se culcase deja, însă Beth era la bucătărie, bând o ceaşcă de ceai.

— Te-ai întors devreme, Paddy. Venn a fost atât de obosit încât nu te-a condus până aici?

Tânăra spuse că Venn se retrăsese în camera lui, nevrând să-i spună adevărul despre ceea ce făcea stăpânul fermei.

Luând o cană de ceai, Paddy se duse în dormitor.

Stând la masă, fata se simţea singură şi părăsită. Norma, mama ei vitregă, nu-i mai trimisese nicio scrisoare din Anglia.

După ce Phil anunţase că voia să se însoare cu Diana, Paddy nu mai corespondase cu doamna Kennedy. Îi scrisese lui Phil că nu poate să se întoarcă la el. Chiar dacă-l rănise, nu avea cum să-l ajute. El nu o făcuse să sufere? Acum va vedea el ce înseamnă să-ţi fie călcată mândria în picioare. Cât de complicate sunt relaţiile dintre oameni! se gândi Paddy.

Fata rămase trează încă o vreme. Hotărârea ei era să discute cât mai repede cu Venn. Timpul trecuse repede şi peste puţine zile va fi din nou la şcoală, având grijă de elevii ei. Va putea să-şi refacă viaţa, va cunoaşte alţi oameni.

Tânăra visă că Venn o ţinea de mână şi că o ducea lângă peretele

peşterii unde se aflau imprimate degetele de la mâna lui. Paddy îşi apăsă degetele pe perete, dar când îşi retrase braţul, mâna ei era roşie ca sângele. La vederea culorii, fata începu să ţipe ca o isterică: „Nu a fost Keith. Nimeni nu este în vale, în afară de noi!” Venn o lua în braţe pentru a o linişti şi a o săruta delicat pe buze. În acel moment, Paddy se trezi.

Trupul îi era scăldat în sudoare şi inima îi bătea nebuneşte din cauza coşmarului. Tânăra se ridică şi aprinse veioza, apoi sorbi o înghiţitură de ceai. Panica îi cuprinse sufletul. De ce îl visase pe Venn şi de ce avea mâna roşie şi plină de sânge?

Uitându-se la mână, Paddy răsuflă uşurată: degetele îi erau imaculate. Ducându-se la baie să se spele pe faţă, un sunet ciudat o făcu să se oprească în hol. Întorcând capul spre verandă, fata zări un bărbat care avea sânge pe cămaşa şi pe obraji.

Paddy se înfioră.

— Venn! şopti ea înspăimântată, alergând în picioarele goale spre el.

— Oh, Venn, ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce stinsă.

Sângele se scurgea dintr-o tăietură de pe frunte. Venn avea două umflături: una la ochi şi cealaltă la falcă.

— Unde ai fost?

— M-am bătut, declară el sec. Nu se vede ce am făcut? L-am pândit pe hoţ şi el n-a întârziat să apară. Privirea lui Venn era ostilă.

— M-ai minţit pentru a-l apăra pe iubitul tău. Numai

Dumnezeu ştie ce ai urmărit, Paddy. Nu mi-am dat seama cât eşti de îndrăgostită de Keith. Te-am subapreciat.

Venn îşi duse mâinile la rană şi tânăra simţea că este mai îngrijorată de tăietura lui decât de acuzaţiile aduse. Cât de mult ar fi vrut să-i şteargă sângele şi să-i îngrijească rana!

— Ai ştiut că Annette este în cârdăşie cu el? De ce ai tăcut?

Numai tu eşti de vină că m-am bătut cu fratele lui Beth! Mâine,

Keith va părăsi ferma. Dacă eşti de partea lui, n-ai decât să-l însoţeşti. Dacă ai fi fost de partea mea, nu aş fi fost nevoit să-i trag o bătaie soră cu moartea.

Paddy nu reuşi să deschidă gura. În sinea ei, recunoscuse că în urma

discuţiei cu Annette, îşi reamintise că hoţii de oi fuseseră călare pe un singur cal. Ce păcat că această certitudine venise prea târziu. Acum, Venn ştia că Annette îl ajutase pe Keith să ascundă animalele. Regreta amarnic că-l apărase cu înverşunare pe fratele lui Beth.

Într-un târziu, fata susură pierdută:

— Tot ce pot să-ţi spun, Venn, este că eram pe jumătate adormită. Te rog să mă crezi că aşa a fost. Nu mă aştept să mă ierţi.

— Mă mir că nu i-ai văzut pe hoţi decât ca prin ceaţă. Te las să te odihneşti, poate că mâine îţi vei aminti mai bine ce s-a întâmplat.

Venn se întoarse cu spatele şi tânăra îi puse o mână pe braţ.

— Venn, unde te duci? Eşti rănit.

El se răsuci brusc şi o privi zeflemitor.

— De ce te interesează rănile mele? Mă voi îngriji singur. Am venit aici deoarece am văzut lumină la fereastra camerei tale.

De fapt, mă duceam spre casă să mă spăl. N-aş vrea ca Agnes să mă vadă cum arăt. Sunt sigur că Annette va face o criză de isterie.

Paddy îl rugă în şoaptă:

— Ia loc pe scaun, Venn. Ai nevoie de ajutor. Îţi promit că-mi voi păstra sângele rece şi că nu voi ţipa.

Pe moment, tânăra avu impresia că el o va refuza, dar Venn se aşeză pe scaun.

— Mă las în grija ta. Vrei să-mi speli rănile?

Paddy dădu din cap şi el continuă pe un ton batjocoritor:

— În fond, orice femeie se înduioşează de un bărbat rănit.

Ce ciudat... este prima dată când primesc ajutor medical de la o fată în pijama.

Paddy se abţinu să zâmbească, fiind îndurerată de starea în care se afla Venn. În câteva minute, ea aduse un vas cu apă caldă, antiseptic şi plasture din dulapul din baie. Dezinfectă rănile bărbatului pe care-l iubea. Lacrimile i se prelinseră pe obraji şi Venn întinse mâna mângâind-o.

— Eşti prea sensibilă, draga mea. Nu suporţi să vezi zgârieturie mele, nu-i aşa?

— Dar nu sunt zgârieturi, sunt răni.

— Vrei să-ţi răscumperi greşelile îngrijindu-mă cu devotament?

„Din iubire”, ar fi vrut Paddy să-i spună. Cât de tandru l-ar fi mângâiat şi i-ar fi alinat durerea. Venn îşi scoase cămaşa pătată de sânge şi pieptul lui puternic o tulbură şi ea spuse cu voce tare:

— Nu este o ispăşire să-ţi pansez rănile. Nu te-am minţit cu un scop, adăugă ea. Ţi-am spus adevărul când afirmam că dormeam când am auzit talăngile oilor. Nu pot să te las cu sângele pe faţă. Urăsc bărbaţii care se bat!

— Încăierarea este obişnuită în părţile astea izolate de civilizaţie. Nimeni nu m-ar fi putut împiedica să-l pedepsesc pe Keith. Chiar dacă el m-a rănit, nu a rezistat decât câteva minute şi l-am doborât la pământ.

Fata îi şterse rănile şi le dezinfectă, apoi le acoperi cu o compresă sterilă, peste care aplică un plasture.

— Mă întreb ce cauţi aici, Paddy. Aş da oricât să aflu ce gândeşti.

Venn se ridică de pe scaun şi-şi puse cămaşa, fără să-şi încheie nasturii.

— Vom vorbi mâine dimineaţă. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Paddy îl privea cu dragoste şi ar fi vrut să-i spună adevărul în legătură cu Annette, dar bunul-simţ o îndemna să-l lase pe el să discute cu iubita lui. Nu se cuvenea să pară geloasă pe frumoasa blondă care se părea că este aleasa lui.

* * *

A doua zi, Paddy se trezi târziu. Venn venise deja în zori să le spună lui Max şi lui Beth ce fel de om este Keith. Acesta nu-şi luă la revedere de la învăţătoare. Jim era la volanul maşinii care-l ducea pe Keith la oraş.

Beth stătea la masa de pe verandă, luând micul dejun, alături de Simon şi de Margaret.

Paddy observă tristeţea de pe chipul gazdei sale. Durerea din suflet o îmbătrânise cu zece ani. După ce maşina dispăru în zare, Beth îi spuse în şoaptă lui Paddy:

— Fratele meu a plecat de la fermă. Nu am tăria să discut acum despre el. Keith este mai rău decât am crezut şi a dat-o din nou în bară. Parcă a înnebunit! Sper că fraţii mei îi vor găsi o slujbă în altă parte. Este ultima lui şansă de reabilitare.

Beth îşi bău cafeaua şi se duse în grădină, să-şi continue munca la statuia care căpătase contururile unei femei ţinând un copil în braţe.

Paddy îşi găsi consolare în copiii care se bucurau că ea se joacă împreună cu ei.

După-amiaza fierbinte nu-i împiedica să se zbenguie la umbra copacilor. Annette apăru pe neaşteptate şi-i zise lui

Paddy:

— Am aflat de la mătuşa Agnes că fratele lui Beth a plecat de la Bibbenluke. Ce ştii despre bătaia dintre el şi Venn?

Paddy se uită curioasă la Annette care era îmbrăcată într-o fustă albastră de bumbac şi o bluză albă. „Este inconştientă", se gândi Paddy cu dispreţ... „A fost părtaşă la furt şi face pe nevinovata". Fiecare om are slăbiciunile lui şi trece prin necazuri. Annette parcă pluteşte în nori.

— Nu ştii ce s-a întâmplat aseară, Annette? o întrebă Paddy.

Nici măcar nu bănuieşti de ce s-au bătut Keith cu Venn?

Annette făcu o mutră mirată.

— Cred că s-au încăierat din pricina mea. Venn mi-a atras atenţia să nu mă mai întâlnesc cu Keith.

Paddy clătină din cap.

— Nu tu ai fost pricina răfuielii dintre ei.

Annette tresări şi declară pe un ton detaşat:

— Venn a găsit oile pe care le-a ascuns Keith şi...

Fata îşi muşcă buzele şi nu-şi mai sfârşi fraza.

— Ştiu că te-ai văzut cu Keith. De ce, Annette? Nu te-ai gândit că-ţi vei atrage mânia lui Venn?

Annette se aşează pe un scaun aflat la umbră şi-şi încrucişă picioarele.

— Ştii totul, nu-i aşa? Bănuiesc că Venn ţi-a spus ce s-a întâmplat.

De când ai venit la fermă, Venn s-a schimbat. Mătuşa

Agnes spune că tu l-ai vrăjit... Nu l-am trădat pe Venn. Am fost convinsă că el va afla cine i-a furat oile. Ştiu că acum este supărat pe mine. Este bine ca, din când în când, să treacă prin emoţii puternice. Am senzaţia că el are o inimă de piatră. Ştiu că el se uită la mine fiindcă semăn foarte mult cu Peggy.

Mătuşa Agnes mi-a spus că soţia lui Venn arăta ca mine.

Paddy o privi dispreţuitor, căci Annette fusese răsfăţată de

Agnes. Aceasta nu privise cu ochi buni sosirea învăţătoarei la fermă. Acum, Annette depăşise limitele admise pentru o trăsnaie. Era o nebunie să fie complice la un furt, pentru a-l pedepsi pe cel care îi oferise un adăpost şi o masă. Frumoasa blondă nu avea cochetăria unei femei care ştie cum să-l seducă pe iubitul ei, determinându-l pe acesta s-o conducă la altar.

Singura ei calitate era aerul de nevinovăţie. Ce păcat să sub această mască se ascundea o fire capricioasă şi egoistă.

În acel moment, Annette se întunecă la faţă, zărindu-l pe

Venn care se apropia de ele. Paddy observă că el arăta mai bine. Umflăturile dăduseră înapoi şi numai plasturele stătea mărturie a rănilor de pe obraz.

Venn i se adresă lui Annette pe un ton rece:

— Ce ai de spus, Annette?

Fata se strădui să zâmbească şi zise încurcată:

— Mătuşa Agnes mi-a spus că te-ai bătut.

— Ştii cu cine m-am bătut, Annette?

— Nu, susţinu ea după o pauză. N-ai păţit nimic grav, nu-i aşa? De ce l-ai alungat pe Keith?

Venn îşi încruntă sprâncenele.

— Trebuia să fac lucrul acesta... Ce amestec ai tu în furtul oilor? Keith mi-a mărturisit că l-ai ajutat, sfătuindu-l să ascundă animalele.

Annette făcu ochii mari.

— Nu l-am ajutat deloc, protestă ea. Pur şi simplu m-am plimbat cu Keith şi la un moment dat, din joacă, am separat câteva oi de turmă. Trixie le-a gonit până la valea care se află aproape de locul unde s-a prăbuşit avionul. Am ştiut că vei găsi oile. Eşti mult mai isteţ decât Keith. Am fost sigură că eşti mai puternic decât el.

— Aşadar, ai participat la furt, Annette! Cât de naivă eşti...

Cum ţi-ai putut imagina că eu trebuie să-mi pierd vremea căutând hoţii? Era cât pe ce să nu-l găsesc pe făptaş. Nu este o joacă să furi oi. Eşti mai

copilă decât am crezut. Mă întreb dacă te-ai maturizat sau ai rămas cu mintea de pe vremea când aveai zece ani? Numai insistenţele mătuşii mele m-au împins să te aduc la fermă. Dacă n-ai fi căzut de pe cal, acum te-ai fi aflat la

Auckland. Dacă te porţi ca un copil, vei fi tratată ca atare.

Pierzându-şi calmul, Venn o apucă de braţ şi o strânse cu putere.

Paddy se repezi la el ţipând:

— Venn, opreşte-te! Dă-i drumul!

Venn îşi retrase braţul şi continuă s-o privească mânios pe

Annette care se ridică în picioare, exclamând:

— Te urăsc, Venn! Întotdeauna am crezut că eşti un om milos!

— Te-ai înşelat în privinţa mea, rosti el sec.

Annette izbucni în lacrimi şi fugi spre casă, fără să-i dea atenţie lui Paddy care se uita tulburată la el.

— Ce vară capricioasă! se lamentă Venn, îndepărtându-se.

Paddy îşi spuse că Annette îi făcuse prea mult rău lui

Wildash, încercând să-i topească gheaţa de pe inimă. Tânăra se retrase în camera ei, tremurând din tot trupul. Acum începea să înţeleagă de ce Keith îi mărturisise că Annette este o fată bună. Bineînţeles că ea suferise din dragoste, numai că bărbatul pe care-l iubea ea nu fusese Venn! El nu putea fi un om lipsit de bun-simţ. Era evident că Agnes voise ca nepotul ei să se însoare cu Annette şi de aceea îl îndemnase să le aducă pe surorile Duncan la fermă.

Adevărul în privinţa purtării infantile a frumoasei blonde nu o bucură pe Paddy. „Cât de greu îi va veni să se descurce în lumea adulţilor!” îşi zise Paddy.

CAPITOLUL 10

Trecuseră două zile şi Paddy nu aflase nimic în legătură cu surorile Duncan care continuau să locuiască la Venn.

Într-o seară, tânăra se odihnea în grădină, gândindu-se că la sfârşitul săptămânii, Bruce Cale va veni s-o ia pe Margaret.

Bineînţeles că Paddy îi va însoţi. Înainte de plecare, ar fi vrut să discute cu Venn. Prea multe se întâmplaseră şi era păcat să nu limpezească lucrurile dintre ei, mai ales că acum era conştientă de dificultatea de a-l face pe stăpânul fermei să fie indulgent faţă de greşelile ei. În seara aceasta, Paddy se simţea nervoasă şi avea o presimţire că Wildash nu va întârzia să apară.

Peste câteva minute, Venn se apropie de locul unde stătea ea. Inima fetei tresări.

— Bună seara, Paddy. Am sperat să te găsesc în grădină. Cum te simţi? Pari cam palidă. Nu mai suporţi căldura?

— M-am obişnuit cu canicula, răspunse tânăra intimidată de privirea lui seducătoare.

— Tinerii se adaptează mai uşor la condiţiile vitrege ale naturii, remarcă Venn. La douăzeci şi doi de ani, viaţa ţi se pare minunată. Eu sunt cu treisprezece ani mai mare decât tine. Ţi se pare că sunt prea bătrân?

Paddy replică pe un ton calm, deşi emoţia o copleşise:

— Nu mi se pare că eşti bătrân.

El îi zâmbi recunoscător.

— Te vei întoarce la şcoală, nu-i aşa? Elevii din

Gidgeemallawa te aşteaptă.

Fata nu spuse nimic şi Venn adăugă:

— Ai de gând să te îndrepţi spre Sydney?

Paddy stătu un moment pe gânduri, apoi declară în şoaptă:

— Nu mă ispiteşte deloc să locuiesc la Sydney. Cred că voi sta la Gidgeemallawa.

Venn dădu înţelegător din cap. Fără să se grăbească, el îşi aprinse o ţigară şi se sprijini cu spatele de trunchiul unui arbore.

Paddy urmărea cu privirea nişte furnici care se grăbeau să se întoarcă la furnicar înainte de lăsarea întunericului. Vântul făcea ca iarba să foşnească, încetinind mersul insectelor.

— Îmi pare rău că suferi din cauza lui Keith. Sper că la oraş vei uita de el.

— Venn, aş vrea să-ţi explic de ce te-am minţit. În seara când m-am rătăcit, nu l-am văzut pe Keith, ci numai pe Annette. Mi s-a părut ciudat că ea se afla cu oile în valea aceea îndepărtată şi am avut impresia că totul n-a fost decât un vis. Behăitul oilor mi-a reamintit că asistam la o scenă reală.

Fata se uită încurcată la Venn.

— Înţeleg de ce nu mi-ai spus nimic de Annette.

Paddy avea impresia că el nu o crede, imaginându-şi că ea născoceşte o altă versiune pentru a-şi găsi scuze pentru purtarea ei bizară. Tânăra ar fi vrut să-l convingă că spusese adevărul, dar el nu mai insistă asupra acestui subiect.

— Îţi aminteşti de prima noastră întâlnire? Niciunul dintre noi nu şi-a făcut o impresie prea bună despre celălalt.

— M-ai enervat destul de tare, îi mărturisi Paddy. Nu ai crezut nicio vorbă din ce-ţi spuneam.

— Aşa e, recunoscu Venn. Am fost cât pe ce să te izgonesc de la petrecere. Te-am surprins în braţele lui Keith şi mi-am închipuit că eşti una dintre cuceririle lui. Cine ar fi crezut că peste puţină vreme ne vom revedea la Bibbenluke? Nu ştiu de ce ţi-am permis să rămâi la fermă, dar tot timpul am fost cu ochii pe tine.

— Am simţit mereu că-mi urmăreşti orice mişcare.

— Şi tu m-ai urmărit, nu-i aşa? o întrebă el ironic.

Paddy îi întâlni privirea şi fu cuprinsă de un val de căldură.

„Acum este momentul pe care l-am aşteptat de atâta vreme”, îşi zise ea emoţionată.

Un zgomot de motor îi atrase atenţia lui Venn care exclamă supărat:

— Cine a venit?! Îl aşteptam pe Bruce Cale peste trei zile.

Venn o luă pe fată de braţ şi o conduse spre verandă.

— Vom vorbi mai târziu.

Margaret se repezise deja în braţele tatălui ei.

— Oh, tăticule, ai venit mai devreme! Ce bine-mi pare că vom pleca acasă!

Paddy se opri la vederea celui care cobora din maşină. Phil

Kennedy se îndrepta spre ea, zâmbind.

— Draga mea, Paddy!

Tânăra se făcu albă la faţă. Phil o îmbrăţişă şi o sărută pe gură.

— Eşti surprinsă că mă vezi? Ţi-am dus dorul şi am venit să-ţi reamintesc că te iubesc.

Wildash se uita mirat la cei doi în timp ce pufăia din ţigară.

Phil o ţinu de mână pe Paddy şi o întrebă, uitându-se la

Venn:

— Acesta este bărbatul chipeş de care mi-ai scris în scrisoare?

Fata simţea că-i ard obrajii de ruşine.

Wildash zâmbi amabil.

— Pun pariu că eşti din Sydney. Paddy mi-a spus că te cheamă Phil. Numele meu este Venn Wildash.

— Iar al meu este Kennedy, zise Phil strângându-i mâna lui

Venn.

Bruce Cale i se adresă învăţătoarei pe un ton jovial:

— Ţi-am făcut o surpriză plăcută, domnişoară Dempster, nu-i aşa? Săptămâna trecută, tot eu ţi-am adus coletul poştal de la Sydney. Phil a sosit ieri la Gidgeemallawa şi s-a interesat cum poate ajunge la Bibbenluke. M-am gândit să-l aduc eu, ştiind că trebuie să vin la fermă după fiica mea.

Margaret îl trase de mână pe tatăl ei, zicându-i că voia să-i arate castelul de nisip pe care-l construise. Îndreptându-se spre verandă, Bruce îi spuse lui Phil:

— Bagajele le vom căra mai târziu. Acum vom bea un păhărel în cinstea ta.

— Casa mi se pare destul de drăguţă.

— Phil mi-a povestit multe despre tine, i se adresă Bruce lui

Paddy. Întotdeauna am avut o părere bună despre învăţătoarea lui Margaret.

Paddy avea senzaţia că trăieşte un coşmar. Un coşmar care nu se mai sfârşea, fiindu-i imposibil să se trezească.

Max şi Beth îi întâmpinară pe verandă. Toată lumea îl felicită pe Phil, iar Bruce îi spuse lui Beth:

— Îmi pare rău că Margaret nu va mai fi eleva lui Paddy. Phil o va lua pe logodnica lui la Sydney.

Paddy abia se abţinea să nu spună:

„Greşeşti, nu mai simt nimic pentru Phil”.

După ce ciocniră un pahar, oaspeţii şi gazdele se aşezară pe scaune. Discuţia se purta în jurul Irenei şi a copilului ei. Paddy şi Phil stăteau unul lângă celălalt. Din când în când, Venn se uita la învăţătoarea care era încurcată de prezenţa lui Phil.

Acesta îi spuse fetei că era bucuros că o revede şi că totul va intra în normal în privinţa relaţiei dintre ei.

— Nu mă pot întoarce la tine, murmură Paddy cu o voce hotărâtă. Ţi-am scris că nu am de gând să mă întorc la Sydney.

Venn se ridică de pe scaun şi se duse la bucătărie să-şi ia o sticlă de bere. Când se întoarse, se aşeză cât mai departe de

Paddy, ca şi cum n-ar fi vrut să asculte ce-şi spuneau cei doi îndrăgostiţi. Cel puţin aceasta era impresia învăţătoarei care turba de furie, ascultându-l pe Phil.

— Ce-ai spus? îl întrerupse ea.

— De ce nu eşti atentă? Ţi-am spus că este o mare uşurare pentru tine că vei scăpa de ţinutul acesta sălbatic. La Sydney vei putea să mergi la plajă, la teatru şi la cinema. Aici mi se pare că sunt pe altă lume. Nu se poate compara cu civilizaţia de la oraş această pustietate de la fermă.

Paddy clătină din cap.

— Mie îmi place aici. Nu vreau să plec din Gidgeemallawa.

— Există posibilitatea unui transfer. Paddy, trebuie să vii cu mine! Te iubesc! După plecarea ta, am suferit mult şi nu ştiam ce să fac. Diana era amabilă şi am crezut că poate să mă consoleze. Dorul de tine nu s-a stins

şi iată-mă aici. Poţi să mă ierţi şi să mergi cu mine la Sydney?

Fata îşi privea mâinile, fără să deschidă buzele. Dacă n-ar fi fost atâţia martori, s-ar fi ridicat şi l-ar fi lăsat singur pe Phil, care-i trezea numai un sentiment de milă.

— Nu vreau să te grăbesc, continuă Phil. Vei rămne la

Gidgeemallawa până când vei începe şcoala. Vei avea răgazul să te răzgândeşti şi să-ţi ceri transferul la Sydney.

— Paddy mai vrei limonadă?

Tânăra îşi ridică ochii şi-l văzu pe Venn întinzându-i un pahar.

— Mulţumesc, spuse fata zâmbind.

— Pentru puţin, spuse el întorcându-i zâmbetul. Phil ţi-am adus o bere rece.

Paddy se gândea, în timp ce bărbaţii discutau, că Wildash este în sfârşit liniştit că ea va părăsi ferma, scutindu-l astfel de neplăceri. Parcă-l auzea spunându-i la despărţire; „La revedere, Paddy. Nu m-am înşelat în aprecierile pe care le-am avut faţă de tine, nu-i aşa? Eşti o pacoste la casa omului şi nu eşti capabilă de sentimente adânci. Nu m-ai prostit aşa cum te-a prostit Keith pe tine”.

Wildash se scuză că trebuie să se ducă la cină, pentru că

Agnes îl aştepta cu masa.

— Stai mai multe zile la noi? îl întrebă el pe Bruce. Am aflat că vrei să te întorci la oraş peste câteva zile.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne mai mult timp la fermă.

Mâine în zori voi părăsi aceste meleaguri. I-am făcut fericiţi pe îndrăgostiţi, iar Margaret va sta la vecinii noştri până când

Irene se întoarce de la spital.

Venn dădu din cap.

— Vino, te rog, după cină, împreună cu Beth şi Max. Avem o chestiune importantă de discutat. Se întoarse spre Phil şi

Paddy şi spuse: Vă doresc multă fericire. Nu voi veni în zori să-mi iau rămas bun, aşa că vă urez de pe acum drum bun. Sunt sigur că aveţi multe să vă spuneţi. Mă bucur că te-am cunoscut, adăugă el, strângându-i mâna lui Phil.

„Şi eu”, se gândi Paddy, simţind că lacrimile îi întunecă privirea.

— La revedere, Paddy, adăugă Venn, sărutând-o pe obraji. A

fost o onoare să te avem aici în mijlocul nostru, în această vară. L-am auzit pe Phil că-ţi vei înainta cererea de transfer la

Sydney. Dacă mă inviţi la nuntă, voi fi fericit să particip.

După plecarea lui Venn, Paddy avea senzaţia că toate peranţele ei se spulberaseră.

Copiii se duseră la culcare iar gazdele îi lăsară pe Phil şi

Paddy să discute în linişte pe verandă.

— Nu mi-a plăcut că Venn te-a sărutat la despărţire, declară

Phil. Privirea lui nu era deloc inocentă.

Paddy respiră profund şi spuse pe un ton rece:

— Venn nu are nicio legătură cu relaţia dintre tine şi mine.

Am impresia că n-ai înţeles ceea ce ţi-am scris ultima dată. Nu trebuia să vii aici.

— Eşti prea dură cu mine.

— Am suferit din cauza ta, dar acum mi-a trecut. Sosirea ta la fermă mi-a răpit ultimele trei zile pe care aş fi putut să le petrec alături de Venn. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla în această perioadă? Nu ai făcut decât să-mi întăreşti părerea despre tine. Nu neg că te-am iubit, dar acum nu văd niciun motiv pentru a mă transfera la Sydney. Hotărârea mea este să rămân la Gidgeemallawa. Regret că te fac să suferi, dar nu vreau să mai discutăm despre aceste lucruri. Trebuie să te resemnezi şi să mă dai uitării. Şi eu te-am uitat când am primit scrisoarea de la tine în care mă anunţai că te logodeşti cu

Diana. Acum este rândul tău să renunţi la mine.

Phil se ridică brusc de pe scaun.

— Vrei să te răzbuni pe mine? Ce-mi ceri să fac? Nu pot să dau timpul înapoi. Recunosc că mi-am pierdut capul şi că m-am logodit cu Diana. De ce nu mă ierţi? Eu nu te-am întrebat ce ai făcut la fermă. Dă-mi o sărutare de împăcare. Paddy, te iubesc. Te rog să fii soţia mea.

„Prea târziu”, îşi spuse fata în sinea ei. Cu câteva luni în urmă, Phil fusese pentru ea cea mai preţuită fiinţă de pe pământ. Acum, rugăminţile

lui îi făceau rău. Îl cunoscuse pe

Venn şi descoperise ce înseamnă adevărata dragoste.

— Nu, Phil, nu pot accepta cererea ta.

Paddy se retrase în camera ei, cu gândul să-şi facă bagajele.

Tânăra ştia că va trebui să plece a doua zi. Nimeni nu-i spusese să rămână la Bibbenluke şi trebuia să se întoarcă la

Gidgeemallawa înainte de începerea şcolii.

Beth îi promisese că o va trezi în zori şi Paddy începu să-şi facă valiza, întrebându-se dacă familia Frank revenise acasă.

Dacă va găsi casa încuiată, va dormi câteva zile la hotel. Singurul ei regret la plecarea de la fermă, era că nu-l va mai revedea pe

Venn, lăsându-i acestuia o impresie defavorabilă.

La cină, Beth căută să înveselească atmosfera, adresându-i-se lui Paddy, care părea tristă şi nefericită:

— Îţi vom duce dorul, draga mea. Ştiu că nu ai mulţi prieteni în Australia, însă casa mea îţi va fi tot timpul deschisă. Am crezut că-l vei face pe Keith mai bun.

Fata se simţea stingherită. În curând va părăsi ferma şi locuitorii ei vor uita că o fată cu numele Paddy Dempster îşi petrecuse acolo vacanţa de vară. Venn se va însura probabil cu

Sara Lingard, aşa cum îi destăinuise Beth. Jeanne se va întoarce la prietenul ei din Sydney, iar Annette... Ei bine,

Paddy nu ştia ce soartă va avea frumoasa blondă cu mintea de copil...

După ce masa luă sfârşit, Paddy se duse la culcare. Emoţiile o epuizaseră şi fata adormi imediat. Din pricina frământărilor sufleteşti, se trezi brusc şi aprinse lumina: mai era o oră până la miezul nopţii. Casa era cufundată în linişte. Tânăra se chinui să aţipească, dar căldura apăsătoare o împiedica să-şi găsească somnul.

Dând cearşaful la o parte, Paddy coborî din pat. Gândul chinuitor că nu-l va mai vedea pe Venn era insuportabil.

Trebuia să-i vorbească. Pentru ultima dată. Intuiţia o făcu să creadă că Venn era încă treaz. Şi-l imagina stând pe veranda casei, uitându-se la stelele de pe bolta cerească. Wildash se plimba neliniştit prin grădina din

spatele casei şi deodată, se îndreptă spre bungalovul lui Max. La mijlocul drumului,

Paddy îi cădea în braţe...

Fata îşi puse fusta pe care o purta în călătorie şi o bluză de bumbac, îşi puse sandalele şi părăsi casa fără niciun zgomot.

Luna se înălţase pe cer şi revărsa peste câmpie o lumină argintie. Grădina plină de flori era înmiresmată. Tânăra se apropie de poarta care o despărţea de casa lui Venn.

Din păcate, previziunea ei nu se adeveri: în curte nu era nimeni. Fata îşi continuă drumul. Stelele păreau nişte globuri aurii, iar luna semăna cu un felinar strălucitor. Era o noapte pentru îndrăgostiţi, dar ea avea impresia că este singură pe lume.

Cât de mult îi va lipsi grădina. Aici vorbise de atâtea ori cu

Venn. Tot aici le cunoscuse pe surorile Duncan. Acum, grădina fremăta la adierea vântului.

Nicio lumină nu se zărea la casa lui Wildash. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cât de dezamăgită era că nu poate să mai fie îmbrăţişată de Venn. Ah, numai o dată să mai simtă buzele lui fierbinţi!

După câteva momente, se hotărî să se întoarcă la bungalov.

Paşii ei făceau să scârţâie pietrişul de pe alee. În apropiere de copacii unde Wildash o sărutase, Paddy observă că un bărbat era sprijinit cu spatee de un trunchi.

— Venn! şopti ea şi se aruncă la pieptul lui. Spre surprinderea ei, bărbatul care o aşteptase nu era Venn, ci Phil.

Fără să spună nimic, el o îndepărtă uşor... Strigătul ei,

„Venn”, spusese totul...

A doua zi, în zori, Paddy şi Phil se aflau lângă maşina lui

Bruce Cale. Wildash nu venise să-şi ia rămas-bun, deşi fata sperase până în ultima clipă că el se va răzgândi. Poate că era mai bine să se despartă fără regrete.

După ce o îmbrăţişă pe Beth şi se lăsă sărutată pe obraji de

Max, Paddy intră în maşină. Gazdele ei credeau că ea va pleca la Sydney cu Phil şi le urară călătorie plăcută, adresându-le invitaţia să

revină la fermă.

Fata îşi spuse că ei nu ştiu de hotărârea ei de a rămâne la

Gidgeemallawa. Oricum, nu se va afla la sute de kilometri...

Nimeni nu-şi dăduse seama că ea nu-l va urma pe Phil.

Aceasta păstră o tăcere morocănoasă tot timpul cât dură călătoria până la oraş...

* * *

Şcoala reîncepu peste o săptămână şi Paddy se întoarse la elevii ei. Un tânăr profesor simpatic o invită de două ori la o cafea, dar fata îl refuză. În fiecare noapte petrecută în casa familiei Frank, tânăra avea coşmaruri.

Gazda ei îi spuse că nu-i plăcea cum arată. Vacanţa de la

Bibbenluke nu-i priise, fiindcă Paddy arăta trasă la faţă, cu cearcăne la ochi. Fata se scuză că totul se datora căldurii.

Ce remediu putea fi pentru o inimă îndurerată? Tânăra îşi spuse că nu suferă din dragoste, căutând să se amăgească singură. Nu Phil o făcuse să fie atât de mâhnită şi totuşi nu reuşise să-şi însenineze sufletul. Îşi petrecuse vacanţa la

Bibbenluke, cunoscând alţi oameni, dar acest lucru n-o ajutase prea mult. De atâta supărare, Paddy se întreba dacă nu va rămâne fată bătrână. Îl refuzase a treia oară pe Richard, colegul ei de la şcoală, când acesta insistase să facă o plimbare cu maşina. Cel mai bine era să-şi ia o pisică sau un câine. Fata îşi aduse aminte de Trixie şi de locuitorii de la fermă. Oh,

Venn nu-i dădea pace, chiar dacă era departe de el.

Era vineri şi învăţătoarea se uita pe fereastra cancelariei.

Vara era pe sfârşite şi câţiva nori grei apăruseră pe cer, anunţând furtuna. Paddy se gândi că petrecerea pe care o organizaseră profesorii la iarbă verde trebuia amânată. Încă un sfârşit de săptămână plictisitor şi trist pentru tânăra care strângea lucrările elevilor. „Voi picta un tablou”, se hotărî ea.

— Grăbeşte-te, domnişoară Dempster, o îndemnă directorul şcolii, altfel vei fi udată până la piele.

„Cu atât mai bine”, îşi zise fata ieşind în stradă. „Voi avea ce face

acasă.” Nu mai plouase de când sosise în Gidgeemallawa, în plină primăvară. Acum va ploua şi la Bibbenluke. Annette şi

Jeanne vor putea înota în iaz, căci nivelul apei va creşte...

Era încă zăpuşeală şi Paddy mergea încet către casa familiei

Frank. Câteva picături îi udară rochia de bumbac. Intrând în hol, fata auzi pianul la care cânta un elev de-al gazdei sale.

— Paddy, ai un musafir! o strigă doamna Frank când Paddy ajunse în dreptul uşii deschise de la sufragerie. L-am poftit pe verandă.

Tânăra se îndreptă spre grădina din spatele casei şi se opri când zări persoana care o aştepta.

Venn se ridică de pe scaun şi-i adresă un zâmbet cald. De emoţie, Paddy nu înţelese ce-i spusese bărbatul pe care-l iubea din toată inima. Un zgomot puternic îi răsună în urechi şi fata avu impresia că este inima ei care bătea, până când îşi dădu seama că era răpăitul ploii pe acoperişul de tablă. Totul i se părea un vis frumos. Nu sperase să-l revadă pe Venn. Privirea ei fixată pe chipul lui frumos, descoperi două cute noi în jurul gurii.

— De ce ai venit? De ce m-ai aşteptat? îl întrebă ea, cu o voce gâtuită de emoţie de parcă el ar fi fost o apariţie din altă lume.

El nu răspunse şi se apropie la doi paşi de ea. După câteva momente de tăcere, Venn rosti pe un ton detaşat:

— Le-am condus pe surorile Duncan la tren. Jeanne îşi va relua activitatea în cadrul casei de modă, iar Annette...

Paddy avea inima cât un purice, aşteptând să audă că

Annette se dusese la Sydney pentru a-şi cumpăra rochia de mireasă. Nu va fi frumoasa blondă soţia lui Wildash?

— Annette se va duce în Noua Zeelandă, împreună cu Agnes.

Tânăra fată făcu ochii mari şi el adăugă:

— De ce te uiţi aşa de mirată la mine? Am trecut pe la familia

Cale să-l văd pe frăţiorul lui Margaret şi am aflat că ai rămas aici. Am crezut că eşti deja la Sydney.

— Nu mi-am cerut transferul.

Venn îi luă mâna stângă, uitându-se după verighetă, şi observă că degetele ei erau pătate cu cerneală.

— N-am ştiut că eşti stângace, Paddy. Mai am multe de învăţat despre tine, nu-i aşa?

Tânăra fremăta din tot trupul şi se abţinea să nu strige:

„Sărută-mă, Venn, sărută-mă!”

În mod ciudat, el se aplecă şi o îmbrăţişă tandru.

— Oh, Doamne, ce dor mi-a fost de tine! murmură Venn după ce o sărută pe buze. Te iubesc, Paddy. După plecarea ta, n-am avut niciun moment de linişte, parcă aş fi fost bolnav.

Nu-mi găseam locul şi mă frământam că te-am pierdut. Am vrut să te rog să rămâi la fermă, pentru a mă cunoaşte mai bine, dar sosirea lui Phil m-a împiedicat să fiu îndrăzneţ. Nici tu nu m-ai încurajat...

Ochii lui albaştri aveau o expresie duioasă şi străluceau ca două pietre preţioase. Paddy nu ştia dacă visează sau dacă aude cu adevărat vorbele lui.

— De ce nu te-ai măritat cu Phil Kennedy?

— Deoarece nu-l mai iubesc... Eu...

— Vrei să spui că eu ţi-am schimbat hotărârea?

— Mai mult sau mai puţin. Nu eu l-am chemat pe Phil.

— Nu mi-ai spus dacă...

— Da, Venn, te iubesc.

El o sărută din nou. Paddy avea senzaţia că pluteşte.

Zgomotul ploii era blând şi liniştitor.

— Eşti atât de frumoasă, murmură Venn. Parcă aş fi luat foc.

Suntem nişte alchimişti ai dragostei.

Paddy dădu din cap. Aceeaşi senzaţie o avea şi ea.

— Cred că vrei să afli ce mai face Annette. Anul trecut, ea a cunoscut un tânăr, în Sydney, şi s-a îndrăgostit de el. Cel mai bine pentru ea este ca Paul – acesta este numele lui – s-o ia de soţie. Părinţii lui sunt de acord şi nu mai rămâne decât ca Annette să-i răspundă la scrisori. Agnes le-a scris părinţilor lui

Paul şi aşteaptă răspuns de la ei.

— Îi doresc multă fericire, zise Paddy.

— Apropo de nuntă, vrei să te măriţi cu mine? Să nu îndrăzneşti să

refuzi!

— Nu te teme, vreau să fiu nevasta ta, Venn. Nu ştiu dacă voi putea s-o înlocuiesc pe Peggy...

Venn îi cuprinse talia cu un braţ şi declară pe un ton serios:

— Te iubesc, Paddy. M-ai făcut să iubesc din nou. Dragostea este lucrul cel mai frumos de pe lume. N-am crezut că mă voi îndrăgosti de altă femeie. Nu-ţi face griji, draga mea. Te voi iubi până la moarte. De-abia aştept să fii soţia mea.

După o pauză, el zâmbi şi o întrebă:

— Ce dorinţă vrei să-ţi îndeplinesc?

— Sărută-mă, Venn, sărută-mă...

Sfârşit